

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๙๑ ตุลาคม ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

© ยี่สิบปีผ่านพ้น ไซฝัน
“เราคิดอะไร”ทัน โลกบ้าง
รู้โลกไซแค่ฝัน ตามโลก
แต่ช่วยโลกอีกข้าง ต่างชั้นในสังคม
© เปลวปมแห่งเหตุ นั้น คือใด
“เราคิดฯ”เน้นช่วยใน จุดนี้
ทุกอย่างโลกเป็นไป ตามเหตุ
ดับเหตุดับร้ายชี้ ช่องแท้พุทธธรรม
© สำหรับ“เรา”มุ่งเป้า เพียรทำ
ปรมาตธรรมล้ำ ทับซ้ำ
สัจจะกฎแห่งกรรม สำคัญยิ่ง
ในโลกสัจจะคำ จึงได้อยู่ดี

“เราคิดอะไร”
ทำอะไรมานาน ๒๐ ปี

ลิขสิทธิ์ © ๒๕๕๗
๒๕ ก.ย. ๒๕๕๗

ปุ๋ยอินทรีย์ตรางอกงาม

"ยิ่งใช้ ดินยิ่งดี
ยิ่งมีผลผลิตเพิ่ม
ส่งเสริมเศรษฐกิจ
ชีวิตปลอดภัย"

รายชื่อศูนย์จำหน่ายปุ๋ยตรางอกงาม

1. อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี โทร. 092-161-1800
2. อ.ป่าดัว จ.ยโสธร โทร. 088-073-4277
3. อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ โทร. 085-613-6985
4. อ.ราษีไศล จ.ศรีสะเกษ โทร. 087-422-7177
5. อ.เมือง จ.สุรินทร์ โทร. 084-076-1521
6. อ.แคนดง จ.บุรีรัมย์ โทร. 084-924-2642
7. อ.เมือง จ.ขอนแก่น โทร. 086-850-3003
8. อ.สหัชชนันท์ จ.กาฬสินธุ์ โทร. 088-571-5997
9. อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี โทร. 085-351-1888
10. อ.ศรีธาตุ จ.อุดรธานี โทร. 085-327-2888
11. อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี โทร. 085-358-6888
12. อ.หนองหิน จ.เลย โทร. 085-647-8678
13. อ.ผาขาว จ.เลย โทร. 085-647-8678
14. อ.เอราวัณ จ.เลย โทร. 090-028-5460
15. อ.ส่องดาว จ.สกลนคร โทร. 093-147-9945
16. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร โทร. 087-952-7865
17. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร(ป.) โทร. 086-545-8884
18. อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร โทร. 082-328-8488
19. อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร โทร. 081-954-2429
20. อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ โทร. 081-544-1082
21. วัดป่าพันล้า อ.เมือง
จ.บึงกาฬ โทร. 081-975-7759
22. อ.รัตนวาปี จ.หนองคาย โทร. 088-009-0309
23. อ.บ้านแพง จ.นครพนม โทร. 089-275-7299
24. อ.นาแก จ.นครพนม โทร. 080-752-1471

ขนาดบรรจุ 50 กิโลกรัม

ผลิตโดย **โรงปุ๋ยพลังชีวิต**

ชุมชนราชธานีโคก หมู่ที่ 10

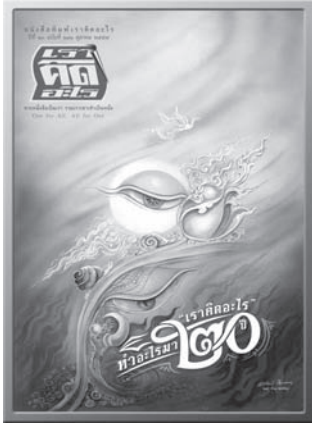
เทศบาลตำบลบึงไผ่ อำเภอวารินชำราบ

จังหวัดอุบลราชธานี 34190

นัยปก

“เราคิดอะไร” ทำอะไรมา ๒๐ ปี

(๑) ยี่สิบปีผ่านพ้น	ไซฝัน
“เราคิดอะไร”ทัน	โลกบ้าง
รู้โลกใช่แค่ฝัน	ตามโลก
แต่ช่วยโลกอีกข้าง	ต่างชั้นในสังคม
(๒) คนชมคนอื่นด้วย	โลกธรรม
ฉลาดบapak่อเล่ห์อำ-	นางซ้อน
สังคมลุ่มจมจำ-	นินชั้ว เขาเลย
โลกสุดทุกข์สุดร้อน	เพราะร้ายคนเลว
(๓) เปลวปมแห่งเหตุนั้น	คือใจ
“เราคิดฯ”เน้นช่วยใน	จุดนี้
ทุกอย่างโลกเป็นไป	ตามเหตุ
ดับเหตุดับร้ายชี้	ช่องแท้พุทธธรรม
(๔) สำหรับ“เราฯ”มุ่งเป้า	เพียรทำ
ปรมัตถธรรมล้ำ-	ทับซ้ำ
สัจจะกฎแห่งกรรม	ล้ำค้ำยู่ยี่
ในโลกสัจจะค้ำ	จึงได้อยู่ดี
(๕) เพราะมีสัจจะทั้ง	ธรรมสอง
ปรมัตถ์ชัดครรถอง	ช่วยแท้
สมมุติก็ต้องครอง	คู่โลก
ต้องสัจจะจึงแก้	ทุกซีได้ธรรมดา
(๖) แสวงหาแต่กิเลสไซร์	คืออสังข์
สมมุติก็ไม่ขัด	อสังข์ล้วน
ยิ่งขึ้นปรมัตถ์	ยิ่งยาก ยิ่งแฮ
ซึ่งสัจจะต้องถ้วน	ถ่องแท้คุณธรรม
(๗) ยี่สิบจนำทำหน้าที่	สื่อมา
“เราคิดฯ”มุ่งนำพา	จุดนี้
เสนอสองสัจจะหา	ประเด็นสื่อ เสมอเฮย
สมมุติปรมัตถ์ชี้	สัจจะให้ครบธรรม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๗ กันยายน ๒๕๕๗

โร้มา ยา แซ่มคุณค่า
อ่าน “เราคิดอะไร”

● ประชุมระดมความคิดเกี่ยวกับเนื้อหาสาระหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปี ๒๕๓๗

“เราคิดอะไร” ทำอะไรมา ๒๐ ปี

ไม่น่าเชื่อว่า ๒๐ ปีผ่านไป ไวเหมือนโกหก
ยังนึกถึงวันที่เราเริ่มทำฉบับ “ปฐมฤกษ์” ด้วย
เงินทุนเริ่มต้นเพียงไม่กี่แสนบาท ก็ยังพูดกัน
เล่น ๆ ว่า ถ้าทำเล่มแรกแล้วหมดทุน ก็จบกันที่
“ปฐม-เลิก!” ก็แล้วกัน

แต่ด้วยการเสียสละของทุก ๆ ฝ่าย ที่เข้ามา
ช่วยกัน “เซ็น” และช่วยกัน “เขียน” ทั้งกอง
บรรณาธิการ ทั้งนักเขียน ทั้งฝ่ายผลิต ฝ่าย
จัดส่ง แม้กระทั่งฝ่ายสมาชิกที่พยายามติดตาม
อ่านก็ล้วนแล้วแต่มีผลทำให้หนังสือพิมพ์ “เราคิด
อะไร” ดำรงคงอยู่ได้มาจนถึงทุกวันนี้

แม้จะเป็นเพียงแค่สิ่งพิมพ์เล็ก ๆ ที่มีผู้อ่าน
ไม่กว้างขวางนักก็ตาม แต่เราก็มั่นใจและเห็นจริง
ใน “ความจริง” ที่สื่อออกไป แม้วันนี้คนส่วนใหญ่
เกือบทั้งโลกยังไม่เห็นด้วย ไม่รู้ตามก็เถอะ แต่เรา
ก็เชื่อมั่นในลัจจะความจริงเฉกเช่น “กาลิเลโอ”
ที่เชื่อว่าโลกกลม แม้คนทั้งโลกจะพากันเชื่อว่า
โลกแบนก็ตาม

หากสิ่งที่เราเชื่อถือและได้ปฏิบัติ พิสูจน์จน
เห็นผลแล้วหลาย ๑๐ คน หลาย ๑๐๐ คน หลาย
๑,๐๐๐ หลาย ๑๐,๐๐๐ คน ลักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว
ลัจจะความจริงที่ค้ำจุนโลกนี้เอาไว้ ย่อมจะต้อง
กระจายและขยายตัวออกไปอย่างไม่มียะไรมา
สกัดกั้นได้ ไม่ต่างกับพระคริสต์ที่มีสาวกเริ่มต้น
เพียง ๑๓ ท่านเท่านั้น

แม้อำนาจจะเป็นใหญ่ในโลก แต่คนที่หลง
อำนาจ มัวเมาในอำนาจก็ย่อมจะพินาศไปตาม ๆ กัน
มีคนมากมายเป็นห่วงว่านายกฯคนที่ ๒๙ ของ
ประเทศไทยจะพ้นจากลัจจะข้อนี้ไปได้อย่างไร?
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ชี้ให้เห็นถึง “สมมุติ-

ลัจจะ” ในเรื่องของอำนาจที่จะไม่พินาศไว้ว่า

๑. รู้จักใช้อำนาจเป็น มีความรู้ความสามารถ
ในการบริหารจริง ๆ รู้จักใช้คนเป็น เอาคนนั้นมา
ใส่ตรงนี้ ขณะนี้คุณประยุทธ์ เขาทำงานมีรายละเอียด
ทำที่ทำงานอยู่ขณะนี้ อาตมาเลื่อมใสจะ
ไม่ได้พูดยกยอ ไม่ได้ต้องการอะไรหรอก อาตมา
ต้องการให้สังคมดีขึ้น

๒. ไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเลยจริง ๆ อาจจะมีหลง
อำนาจนั้นอยู่บ้าง แต่เขาไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ทำ
เพื่อส่วนรวม เพื่อประเทศชาติโดยแท้จริง ให้
เขาทำไปเถอะ นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุดแล้วในชีวิต
ที่จะทำงานอย่างซื่อสัตย์ สุจริต อาตมามั่นใจ
ความรู้ ความสามารถ ความเฉลียวฉลาดพอ
เหลือแต่ความซื่อสัตย์ ให้จริงเท่านั้นเอง

ส่วน “ปรมัตถลัจจะ” (ultimate truth) ความ
จริงอันสูงสุด คงเป็นลัจจะอยู่ตลอดไปนั่น
พ่อท่านเห็นว่า เมืองไทยจะก้าวหน้า และกำลังจะ
เดินไปด้วยดี ท่านทำงานศาสนา มา ๔๐ ปี ได้เห็น
ผู้คนหันมาฝึกฝนตัวเองจนอยู่เหนือโลก ทั้งโลก
อบายมุข-โลภธรรม-กามคุณ-และโลกอัตตา
ทำให้พ่อท่านมั่นใจว่า ยุคนี้ก็ยังมิโลกุตระเกิดได้
มาพิสูจน์ได้ (เอทิปัสสิโก) มีผลแล้ว เป็นอาริยะ
อย่างพระพุทธเจ้าพาเป็น และพ่อท่านตั้งใจ
พากเพียรที่จะให้ประเทศไทยนี้ เป็นประเทศหลัก
ของโลกุตรธรรม ในอนาคตประเทศไทยจะนำ
สังคมโลกและจะพาลังคมโลกไปสู่ความสงบร่มเย็น

๒๐ ปีเราคิดอะไร จึงทำหน้าที่ฝึกชี้ทั้ง
สมมุติลัจจะ และปรมัตถลัจจะที่เป็นโลกุตระเพื่อ
ยืนยันยืนยันในสิ่งที่ “เราทำได้แล้ว-ทั้งกำลัง
ทำอยู่-และกำลังพาทำ!” ☸ ● จริงจัง ตามพ่อ

• จำลอง •
**คนบ้านนอก
บอกกล่าว**

เปลอประเดี่ยวดเดียวหนังสือ “เราคิดอะไร” ที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ อยู่มาได้ครบ ๒๐ ปีเต็มแล้ว เล่มนี้เป็นฉบับที่ ๒๙๑ ขึ้นปีที่ ๒๑

จะว่าเป็น “หนังสือวัด” ก็ไม่ผิด เพราะคณะผู้จัดทำและผู้เขียนเป็นพระ (สมณะ), ลิกขมาตุ, และฆราวาสชาว “อโคก” เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งคนทั่ว ๆ ไป เรียกว่าชาว “สันตอโคก” คำว่า “วัด” เราใช้ “พุทธสถาน” แทน วัดของชาวอโคกที่กรุงเทพฯ เท่านั้นที่ชื่อ “สันตอโคก” นอกนั้นใช้ชื่อตามจังหวัดแล้วลงท้ายด้วย “อโคก” เป็นส่วนมาก

“ปฐมอโคก” อยู่ที่จังหวัดนครปฐม “สีมา-อโคก” อยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา และ “ราชธานี-อโคก” อยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี เป็นต้น

“เราคิดอะไร” แตกต่างจากหนังสือวัดของวัดอื่น ๆ ซึ่งมีแต่ธรรมะล้วน ๆ ส่วน “เราคิด-อะไร” ของเรามีครบพร้อมทั้งทางโลกและทางธรรม สำหรับที่เกี่ยวกับทางโลกนั้น ผู้อ่านจะไม่ตกข่าว จะทราบข่าวการบ้านการเมืองอย่างกระชั้นชิด

ผมเขียนลง “เราคิดอะไร” เพราะ “พระสัง” อยู่ดี ๆ ไม่หาญกล้ามาเขียนหรือก เช่นเดียวกับเมื่อหลายปีมาแล้ว ชาวอโคกยก “กองทัพธรรม” ไปปักกลดพักค้าง เผยแพร่ธรรมะที่ชุมชน

คลองเตยกลางกรุง วันนั้นคนพูดขาด ท่านสมณะ “ติกขวีโร” ท่านให้ผมพูด ผมเลยกลายเป็นนักพูด **จำเป็น** ที่ชื่อ **จำลอง** ตั้งแต่วันนั้นมา

ก่อนจะเขียนลง “เราคิดอะไร” แต่ละฉบับ ผมจะต้องตรวจข่าวการบ้านการเมืองจากหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ โดยผมไปขอมมาจากพุทธสถานปฐมอโคก สะดวกมาก ไม่ต้องเสียเงินซื้อ ไม่ต้องรวบรวม “ป่าภา” ญาติธรรมอาวุโสของปฐมอโคก เก็บรวบรวมไว้ให้เรียบร้อย

ผมเขียนอยู่ ๒ บทความคือ “คนบ้านนอกบอกกล่าว” ผมเป็นคนบ้านนอกเหมือนกับผู้อ่านจำนวนมากที่ไม่ใช่คนกรุง และอีกบทความหนึ่งคือ “บ้านปานาดอย” ซึ่งผมไปอยู่ที่เมืองกาญจน์มา ๒๑ ปีแล้ว

“ยี่สิบปีผ่านพ้น ไซ้ฝัน” ๒๐ ปีผ่านไปจริง ๆ ไม่ใช่ฝัน

นอกจากเสนอว่า “เราคิดอะไรทัน โลกบ้าง” เรายังบอกสังคม “เปลวปมแห่งเหตุ นั้น คือใด” ต้นเหตุที่บ้านเมืองเกิดเรื่องนั้น ๆ เพราะสาเหตุอะไร และควรจะทำอย่างไร

“ยี่สิบฉนำทำหน้าที่ ลือมา
“เราคิดฯ” มุ่งนำพา จุดนี้”
เป็นคำยืนยันของ “เราคิดอะไร” ที่ทำหน้าที่
มา ๒๐ ปีเต็ม. **๒** **๒**

► **หยั่งฟ้าทะลุดิน**

ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

มังสวัริตธิขบเคลื่อนจิตวิญญูถาม
ให้เกิดทริโอดตปปะ ลดละโลภะ โทสะ ในการเบียดเบียน
ชีวิตเลือดเนื้อเกิดผลกระทบต่อนิ่งถึงวัฒนธรรม
สุขภาพกายใจ เศรษฐกิจ....

► **คนจะมีธรรมะได้อย่างไร**

สมณะโพธิรักษ์

คำว่า “บุญ” นี้ มีหน้าที่ชำระกิเลสในจิต
หรือชำระเชื้ออกุศลจิตที่ต่อเนื่องอยู่ในจิต
หรือกำจัดบาปโดยตรง เท่านั้น

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๙๑ เดือน ตุลาคม ๒๕๕๗

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : “เราคิดอะไร” ทำอะไรมา ๒๐ ปี	สไมย์ จำปาแพง
		จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่าขนาดออย	จำลอง
10	สี่ส้นชีวิต(น.พ.สันต์ ใจยอดศิลป์)	ทีม สมอ.
21	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
26	การ์ตูน	วิสูตร
28	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
33	เวทีความคิด	นายหนูนดี
34	หยั่งฟ้าทะเลสุรินทร์	ตั้งนั้น วิมุตตินิยม
38	ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาบ
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสภณ	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เชื่ออย่างพุทธ	ณวมพุทธ
56	บทความพิเศษ(ฝนสลาย)	พิมพ์วิทย์ ชูโต
63	แค่คิดก็หนาว...ไว้	นายชิง วินเทอร์
64	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68	ชาดกพันยุค	ณวมพุทธ
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
72	คาบข่าวมาจับขาน	พิราบไท
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตภาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
สุไกร สีประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย

กัสนัน ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์ควัน จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัสนัน

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

สี่ส้นชีวิต
10

เดินทางในชีวิตมาไกลพอที่จะสรุปได้ว่า
อะไรที่มุ่งเอาแต่เพื่อตัวเองนั้น
มันให้ความสุขทางใจ..
ได้น้อยกว่าอะไรที่ไม่ใช่เพื่อตัวเอง

เรามีโชคที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียงคือให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยคนับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สามคือความร่ำรวยในคำของภาษาไทยซึ่งพวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้ การบัญญัติศัพท์ใหม่ก็เป็นสิ่งสำคัญเหมือนกัน จำเป็นแต่อันตรายน...

- พระราชดำรัสในรัชกาลที่ ๙
(ที่มา วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

คำที่ใช้กันเกร่อโดยไม่จำเป็น
ใช้ไม่ถูกที่ถูกทาง
จนเป็นภาษารุงรัง
นั่นคือคำว่า
“เรื่องของ”

ยุคนี้ พิธีกร นักพูด และนักการเมืองส่วนหนึ่ง แม้แต่ข้าราชการบางส่วนก็พลอยติดเชื้อโรคระบาดนี้ด้วย...ไม่น่าเชื่อว่า “โรค” นี้เชื้อจะแรงถึงกับฝ่าวัคซิ่น “วิชาการ” ของราชการเข้าไปได้

โรคระบาดอะไรหรือครับรุนแรงนัก โรคแรกในภาษาไทย ก็คือคำ “ประมาณ” คำที่ใช้กันเปรอะเป็นเหมือนค่านิยม มีใช้ตามหลักหรือสำนึกสำนวนอะไรหรอก

แรก ๆ ก็ถือว่าเป็นภาษาตลาด พวกวัยรุ่นตัดจริตใช้กันตามประสาคนองปากตามยุคสมัย คิดว่าอีกไม่นานนักก็จะเจียบหายไปเอง แต่ที่ไหนได้ กลับซึมซับระบาดเข้าสู่แวดวงผู้มีความรู้มีปัญญา ที่ไม่น่าเชื่อว่า จะพลอยเป็นไปด้วยเสียอีกนะซี

แม้แต่แวดวงผ้าเหลืองก็ไม่วาย พระนักเทศน์ดัง ๆ ยังพลอย “ประมาณ” ไปด้วยเหมือนกัน อาจจะทำให้เข้าบรรยากาสังคม หรือพลอยเป็นไปตามกระแสสังคมด้วยก็ตามที่เถอะ

“ค่านิยม” ดี ๆ มี “คุณ-ค่า” ต่อสังคมตลอดกาล ไม่เลือกชนชั้น หมู่เหล่า ฐานะ ผิวพรรณ หากตามแต่พฤติกรรมนำไปประพฤติปฏิบัติ

ความหมายตามพจนานุกรม

ประมาณ เป็นคำกริยา.กะหรือคะเนให้ใกล้เคียงจำนวนจริง หรือให้พอเหมาะพอควร เช่น เขาประมาณค่าก่อสร้างบ้านไว้ ๓ ล้านบาท เป็นคำวิเศษณ์.ราว ๆ เช่น ราว ๆ ๓-๔ เดือน

อีกโรคหนึ่ง ...คำที่ใช้กันเกร่อโดยไม่จำเป็น ใช้ไม่ถูกที่ถูกทาง จนเป็นภาษารุงรัง นั่นคือคำว่า “เรื่องของ” คำนี้คงจะคุ่น ๆ หู หรือรกรกหูอยู่รอกนะครับ

เดิมทีก็เป็นภาษาพวกวัยรุ่นที่พวกเราก็อยมรับได้ตามยุคสมัยที่ผันแปรไป แต่พอนานเข้า ๆ มันซึบระบาดเข้าสู่สังคมวัยเด็ก เริ่มเป็นปัญหาเรื่องวัฒนธรรมทางภาษาขึ้นมาแล้วซี ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และจะสืบสานไปสู่เด็กรุ่นใหม่ที่จะเติบโตขึ้นมาในวันหน้าด้วย ซึ่งจะซึมซับถ่ายทอดรับไป ภาษาไทยจักเป็นฉันทไหนอ ?

“เรื่องของ” ลองตรองดูเถิด แต่เดิมที่เคยพูดได้เรียบ ๆ เฉย ๆ ไม่ต้องใช้ “เรื่องของ-ในเรื่องของ-เป็นเรื่องของ” ลักคำ ทำไมหนอจึงไหลลื่นสื่อสารกันรู้เรื่องได้ตันทัก แล้วเหตุไฉนยุคนี้จึงต้องรุงรังกันนักล่ะ ? ๒

ยุคทองพลาสติก

ผมเป็นครูบ้านนอกรุ่นเก่า-แก่ รักอาชีพครูเป็นชีวิตจิตใจ เพราะเห็นว่าเป็นอาชีพเดียวเท่านั้นที่จะสร้างคนไปสร้างชาติได้ แต่เมื่อเห็นสังคมเดี๋ยวนี้แล้วก็อดท้อไม่ได้ เข้าเมืองที่ไร ไม่ต้องถึงเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพฯหรือกระบี่ เอาแค่เมืองต่างจังหวัดเท่านั้นแหละ จะเห็นวัฒนธรรมของคนรุ่นใหม่ในการใช้ถุงกระดาษ ถุงพลาสติก และทิ้งถุงไว้เกลื่อนถนน ทั้ง ๆ ที่ก็มีถังขยะตั้งไว้อยู่ทั่วไป มีข้อจำกัดถึงความจำเป็นในการใช้ถุง และทิ้งถุงที่ใช้แล้วที่ยังใช้ได้อีก

• ผู้อ่าน พิษณุโลก

☞ เราอาจจะเป็นชนเผ่าพันธุ์เดียวกัน เพราะมีแนวคิดและค่านิยมในเรื่องนี้ทำนองเดียวกัน อยากให้ยุคสมัยย้อนกลับไปสู่ “ตลาดสดยุคทองด้วยใบตอง” ร้านขายของ ห้างสรรพสินค้าหีบห่อด้วยถุงกระดาษ สังคมก็จะไม่เต็มไปด้วยขยะ “มลพิษ” ดังปัจจุบันนี้

นักเรียน ?

ดิฉันทำงานอยู่ใน กทม. ใช้บริการรถประจำทางตลอดมาเกือบ ๒๐ ปี เดียวนี้เห็นความเปลี่ยนแปลงของเด็กชายวัยรุ่นบางกลุ่ม คือแต่งเครื่องแบบนักเรียนแต่ปล่อยชายเสื้อเดินพูดโทรศัพท์มือถือไปรื้อขึ้นรถ ไม่ขอระบุชื่อโรงเรียนหรือคณะ พบทุกวันหลายคน แปลกใจว่าก่อนออกจากบ้านพ่อแม่ไม่ได้เหลียวแลบ้างเลยหรือ

• ดารณี หลักสี่ กทม.

☞ ที่โรงเรียนครูบาอาจารย์อบรมบ่มนิสัยถ่ายทอดความรู้วิชาการ ที่บ้านพ่อแม่ปู่ย่าตายายญาติผู้ใหญ่อบรมบ่มนิสัยให้เป็น “มนุษย์” ส่วนใครจะเป็นไปได้ตามนั้นหรือไม่เพียงใดก็ยอม

แล้วแต่ตัวผู้มันเอง

จอดรถชื้อของกิน

เช้าวันหนึ่ง พบรถเก๋งยี่ห้อหรูจอดเปิดไฟกะพริบเทียบรถขายเต้าฮวยปากซอยแห่งหนึ่ง เพื่อซื้อเต้าฮวยหลายถุงและรอรับ ระหว่างนั้นจะมีรถติดรอเลี้ยวซ้ายเป็นแถวยาว แต่คนขับรถหรูคนนั้นก็นั่งเฉยไม่รู้ว่าซื้ออยู่ในรถ ทั้ง ๆ ที่ทำผิดและก่อปัญหาเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นก็เห็น ๆ อยู่ต่อหน้า ก็ไม่รู้รู้สึกเขินบ้างเลย

• คนเดินดิน บางกะปิ กทม.

☞ เดียวนี้คนที่ได้รับใบอนุญาตขับรถยนต์ถึงแม้จะรู้กฎจราจรแต่ก็ขาด “สำนึก” ที่จะยึดถือปฏิบัติ ดังนั้นจึงได้แต่รู้กฎจราจรแต่ไร้สำนึกที่จะยึดถือปฏิบัติตามอย่างจริงจังด้วยจริงใจ ความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ตามสันดานเดิมก็ยังไม่เว้นว่าจะเห็นได้ไม่เว้นแม้แต่ในวงการการเมือง วงการราชการระดับสูง สังคมไทยกำลังขาดแคลนคนดีที่เสียสละเอื้อเพื่อเกื้อกูลสังคมโดยมิหวังสิ่งใดตอบแทน

กองแก้ว

จากข่าว น.ส.พ.ว่าห้ามวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มเสี่ยง ๒๑ แห่งรับนักเรียนที่มีประวัติติ๊กัน เจาะหู และมีรอยสักตามร่างกายอาจเป็นความเข้าใจผิดในเรื่องการสื่อสาร โดยยืนยันว่าสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาไม่ได้สั่งการเช่นนั้น เพราะการรับนักเรียน นักศึกษา เป็นดุลพินิจของสถานศึกษา ปัจจุบันเรื่องเจาะหูและสักร่างกายเด็กทำกันเยอะ และไม่ได้หมายความว่าคนไม่ดีไม่สามารถเรียนอาชีวะได้ ที่ผ่านมาสำนักรงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) รมรงค์ให้

เด็กเรียนสายอาชีพมากขึ้น เพื่อผลิตช่างฝีมือ ออกมารับใช้ประเทศหรืออาชีพะสร้างชาติโดยจัดระบบการเรียนการสอนที่ดี...ในฐานะที่เป็นครูเก่า ก็เห็นด้วยกับข้อคิดนี้ เป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ยุติปัญหาหลงได้ส่วนหนึ่งครับ

• ครูเฒ่า ลพบุรี

☞ มิใช่ยุติปัญหาเท่านั้นหรอกครับ ได้กำลังพลคนรุ่นใหม่ที่หลงผิดและได้คิด กลับตัวกลับใจ เพราะเห็นชอบเห็นธรรม และคนเหล่านี้แหละจะเป็นกำลังพลของแผ่นดิน ยิ่งเขาได้เรียนรู้ธรรมจนเห็นธรรม เขาก็คือสมบัติอันล้ำค่าของแผ่นดิน

II แสดงธรรมบนรถทัวร์

ต้องเดินทางไกลไปต่างจังหวัดทุกเดือน แต่ก่อนพอขึ้นรถทัวร์ ก็มีวิดีโอหนังดังหรือบางทีก็มีมิวสิควิดีโอที่หาสาระแทบจะไม่ได้ ไซ้เพียงแต่เท่านั้น ยังออกจะเป็นในเชิงเป็นพิษภัยต่อสังคมอีกด้วย ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ mp ๓ และภาพเคลื่อนไหว เคยได้แต่ฝันว่าจะทำอะไรให้สื่อเหล่านี้มีสาระ สื่อดี ๆ มีอยู่ในสังคมอีกมากมายที่ยังไม่มีโอกาสเผยแพร่ ออกสู่สาธารณชน แม้จะเป็นกลุ่มเล็ก ๆ บนรถทัวร์เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่า สื่อทุกวันนี้ มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตของคนเป็นอย่างมาก ถ้าสื่อดีมีสาระสังคมก็ร่มเย็นขึ้น และทุกวันนี้ พื้นที่การนำเสนอสื่อเหล่านี้ดูเหมือนจะคับแคบลงไปด้วยสื่อที่มอมเมาคนที่อ่อนต้อปัญญา ก็มีพื้นที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ซ้ำมากด้วยรูปแบบสารพัดและหาง่ายดายยิ่งกว่าอะไร ๆ อีก มาตรการทางสังคมก็ไม่อาจหยุดยั้งได้เลย

วันนี้ มีโอกาสได้นั่งรถทัวร์อีกบริษัทหนึ่ง มีหนังสือธรรมะและสุขภาพให้อ่านได้สารธรรม มีนิทานชาดก นิทานเซ็น ปาฐกถาธรรมจากท่าน

พุทธทาสภิกขุ พอลงพักที่จุดจอดพักระหว่างทางก็มีรูปปั้นครูบาครีวิชัยให้กราบไหว้ และมีซุ้มหนังสือธรรมะหลากหลาย ที่ปลายทางของรถทัวร์ก็มีรูปปั้นของครูบาครีวิชัยให้กราบไหว้อีก

ที่จุดพักผู้โดยสารมีหนังสือธรรมะให้นั่งอ่านได้จุใจเลยทีเดียว ชีวิตการเดินทางวันนี้เหมือนเจอ “แสงธรรมบนรถทัวร์” ของอนุโมทนาารถทัวร์บริษัทนี้ที่มีความคิดดี ๆ นำคำสอนของพระพุทธองค์ออกมาเผยแพร่

• แจ๋ว สองพันปี

☞ บริการบนรถทัวร์คือตัวบ่งชี้ที่ลึกลับของผู้บริหารหรือเจ้าของรถ ก็ไม่ต่างกับประเทศชาติ คณะรัฐมนตรีก็จะเป็นตัวบ่งชี้ตัวนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้ชูธงนำ จะพูดจริงทำจริงแค่ไหน หรือพูดแต่ปากแบบนักการเมืองพูดมากทั้งหลาย

๓ ธรรมสาร

แจ้งข่าวขอเลื่อนการออกหนังสือแถมในวาระครบรอบ ๒๐ ปี “เราคิดอะไร”

สำนักพิมพ์ก้านแก่นต้องขออภัยที่จะต้องเลื่อนการออกหนังสือ “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่?” ซึ่งจะแถมใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๕๑ อันเป็นวาระครบรอบ ๒๐ ปี ไปเป็นแถมในฉบับที่ ๒๕๒ อันเป็นวาระย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑ “เราคิดอะไร” แทน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ

สำนักพิมพ์ก้านแก่น

พุทธไม่มี

เดือนกันยายนที่ผ่านมา มีข่าวใหญ่เรื่องเครื่องรางของขลังเกิดขึ้นอีกแล้ว หนังสือพิมพ์รายวันลงข่าวกันเกร่อ ส่วนหนังสือรายสัปดาห์ เช่น “สุดสัปดาห์เนชั่น” ขึ้นหน้าปก พิมพ์ตัวโตว่า “แหวน-กำไล ไม่เชื่ออย่าลบหลู่” พร้อมกับภาพนายกาไสแหวน ไส่กำไล นายกาให้สัมภาษณ์ หนังสือพิมพ์ว่า ไส่แหวน ๔ วง คือ แหวนพระ แหวนนม แหวนสมเด็จพระและแหวนพแก้ว ส่วนกำไลนั้นใส่ “กำไลทางช้าง” นายกายืนยันสั้น ๆ ว่า “เราคนไทยเรื่องศาสนาเชื่อถือกัน” แต่นายกาไม่ได้อ่าน “เราคิดอะไร” เลยไม่รู้วาศาสนาพุทธไม่มีวัตถุมงคล ไม่มีเครื่องรางของขลังเลย

นายกาเล่ายาวถึงสรรพคุณของวัตถุมงคลหรือเครื่องรางของขลังว่า ป้องกันชีวิตให้รอดปลอดภัยจากภยันตรายต่าง ๆ พุดง่าย ๆ ก็คือพกเครื่องรางของขลังแล้วจะไม่เจ็บ จะไม่ตายจากอาวุธของศัตรู ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ก็ไม่ต้องเสียเงินมากมายไปซื้อเสื้อเกราะ, รถเกราะ ทำเครื่องรางของขลังใช้เงินน้อยมาก

นายกายืนยันว่าทหารไทยทุกคนมีความผูกพันกับเรื่องเครื่องรางของขลัง และลึงค์ดีลิตีร์ ซึ่งเป็นเรื่องไม่จริง ผมเล่าไว้ใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้วว่า ผมเป็นทหารคนหนึ่งที่เคยเชื่อ เคยนับถือมาก่อน พอเลิกจากการบวชพระ ผมเลิกโดยเด็ดขาด ทหารไทยคนอื่น ๆ เหมือนผมก็มี

เมื่อกลางเดือนกันยายน ตำรวจแถลงข่าวการจับกุม ๕ ผู้ต้องหาที่ร่วมในขบวนการก่อการร้าย ใช้อาวุธสงครามร้ายแรง ทั้งปืนและระเบิดนานาชนิด เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓ ทำให้ทหารและประชาชนเสียชีวิต ๒๖ ราย บาดเจ็บอีกเกือบ ๑,๐๐๐ ราย โดย พ.อ.ร่มเกล้า เสียชีวิตด้วย มีการก่อการร้ายเผาบ้านทำลายเมืองในปีเดียวกันนั้น

แปลก คนที่ฆ่าทหาร ฆ่าประชาชน เผาบ้านเผาเมือง ไม่ถูกจัดว่าเป็น ผู้ก่อการร้าย ไม่เหมือน

ผมและพรรคพวกรวม ๙๖ คน ที่ได้รับการขนานนามว่า ผู้ก่อการร้าย โดยผมตกเป็นผู้ก่อการร้ายหมายเลข ๑ เราไม่ได้ทำร้ายทำลายใครเลย เราไม่ได้เผา เราไม่ได้ยึดสถานที่ใดทั้งสิ้น และเราไม่ได้ปิดสนามบิน

ที่สนามบินสุวรรณภูมิ คนขับแท็กซี่เคยไปชุมนุมที่หน้าสนามบินเหมือนเรามาแล้ว ไม่มีความผิดใด ๆ วันที่เรายกขบวนออกจากสนามบินท่านประธานคณะกรรมการบริหารท่าอากาศยานจัดพิธีขอบคุณ โดยมีผมเป็นตัวแทนของพันธมิตรในพิธีนั้น ขอขอบคุณที่พันธมิตรไม่ได้ทำให้สนามบินสุวรรณภูมิเสียหายแต่อย่างใดเลย

คณะรักษาความสงบแห่งชาติและคณะรัฐมนตรีคงจะชะล่าใจต่อไปไม่ได้ว่าจะใช้อำนาจทำอะไร, แค่นั้นก็ได้ ประชาชนเกรงกลัว ไม่กล้าต่อต้าน การเคลื่อนไหวต่อต้านคัดค้านอย่างเป็นรูปธรรมมีขึ้นเรื่อย ๆ

อาจารย์อาวุโส, เพื่อนอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลร่วมกันคัดค้านเป็นครั้งที่ ๒ โดยเอาปีบคลุมหัวเข้าร่วมประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล กัดดันให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเลิกควบตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

ในเดือนกันยายนเดือนเดียวกัน นักวิชาการจากมหาวิทยาลัย ๑๖ แห่งทั่วประเทศได้ออกจดหมายเปิดผนึก ประณามกรณีทหารและตำรวจบังคับให้นักวิชาการและนักศึกษาเลิกเสวนาวิชาการ ซึ่งจัดขึ้นที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต พร้อมทั้งได้ควบคุมตัวนักศึกษาและนักวิชาการที่จัดงาน

ผู้ลงนามในจดหมายเปิดผนึกดังกล่าวยังเรียกร้องให้ คสช.หยุดคุกคามนักวิชาการและนักศึกษาทันที

เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นชัด ที่ว่าประชาชนกลัวการใช้อำนาจของคณะปฏิวัตินั้น แม้เสียเมื่อไหร่ การต่อต้านคัดค้านอาจจะเกิดวันเวลาไหน ได้ทั้งนั้น

๒

หมอสูดน้ำเน่าตัวเอง

ในโอกาสที่มีผู้อ่านครบ ๕ ล้านครั้ง

ผมเป็นหมอผ่าตัดหัวใจ ชำนาญผ่าตัดแก้ไข หลอดเลือดหัวใจตีบ หรือที่เรียกว่าผ่าตัดบายพาส การใช้ชีวิตในวัยทำงานค่อนข้างใช้แบบสำนุกสำบัน คือทำงานมากเกินไป และไม่ได้สนใจที่จะฟุ้งฟัก ดูแลร่างกาย การผ่าตัดหัวใจเป็นงานที่มักจะทำต่อเนื่อง บางวันกว่าจะเสร็จก็สามสี่ทุ่ม กลับถึงบ้านก็ใกล้เที่ยงคืนไปแล้ว ลูกเมียเขาหลับกันหมดแล้ว ผมต้องไปค้นตู้เย็นหาอะไรกิน เมียเขาจะจัดอาหารโปรดของผมไว้ คือ เค้กซาราลี บัทเทอร์เค้ก นั้นแหละของชอบ ผมกินมันทุกคืน แล้วผมสมัยที่ทำงานอยู่ไม่ดื่มน้ำเปล่า ดื่มน้ำอัดลม วันหนึ่งก็หนึ่งลิตรขึ้นไป เพราะดื่มน้ำเปล่ามันไม่สะใจ แล้วเราก็มียีนซื้อ ใครจะทำไม ในที่ทำงานผมดื่มกาแฟวันละหลายแก้วเพราะทำงานบริหารด้วย เวลานั้นประชุมฟังลูกน้องพูดเพื่อเจ้อ ผมก็จิบกาแฟไป วิธีชงกาแฟของผมก็เป็นมาตรฐานไทยแลนด์ คือ ทรี-อิน-วัน หมายความว่า น้ำตาล ครีมเทียม กาแฟ ผสมกันมาเสร็จเรียบร้อยในซองเดียว ใช้ชีวิตแบบนี้เรื่อยมาจนถึงวันที่เริ่มป่วย

ตอนนั้นผมอายุห้าสิบปลาย ๆ แล้ว เริ่มด้วยอาการเวลาทำงานมาก ๆ แล้วแน่น ๆ หน้าอกไม่สบาย จิตใจก็ค่อนข้างหงุดหงิดงุ่นง่านจนลูกน้องเข้าหน้าไม่ติด ตอนนั้นทำสองจ๊อบ คือเป็นหมอผ่าตัดหัวใจด้วย เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลด้วย วันหนึ่งตอนเลิกงานประมาณเกือบสามทุ่ม เลขาหน้าห้องมาดักกรอผมอยู่ที่ประตู แล้วรวบรวมความกล้าบอกผมว่า

“อาจารย์รู้ตัวหรือเปล่าคะว่าอาจารย์นะ... หงุดหงิด”

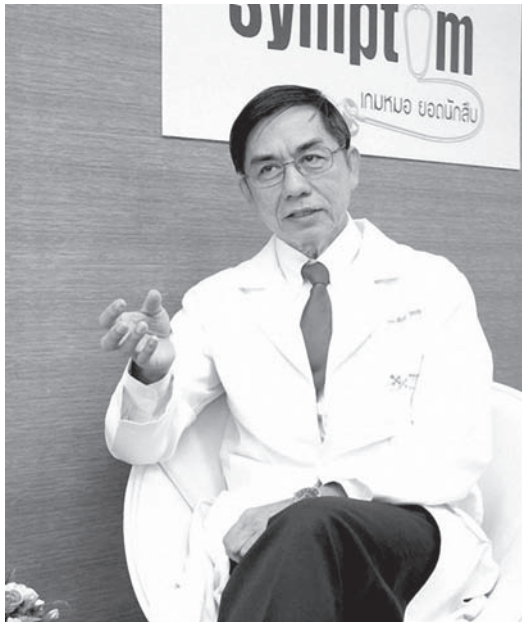
พอเจอจิ้งจกทัก ผมก็มานั่งมองตัวเอง เออ...สงสัยเราจะป่วยจริง ๆ แะะะ จึงหยุดงานไปให้หมอรุ่นน้องตรวจประเมินสุขภาพอย่างจริงจัง

โดยธรรมชาติของหมอจะเหมือนกันทั้งหมอไทย และหมอฝรั่ง คือไม่เคยตรวจสุขภาพประจำปี อย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราว เพราะถือว่าตัวเองเป็นหมอดูแลตัวเองอยู่ทุกวันอยู่แล้ว เมื่อผมตัดสินใจไปตรวจสุขภาพประจำปีก็ได้มาหลายโรค อย่างแรกก็คือความดันเลือดสูงถึงขั้นต้องใช้ยา อย่างที่สองก็คือไขมันในเลือดสูงถึงขั้นต้องใช้ยา อย่างที่สามก็คือเป็นโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ ซึ่งทราบได้จากการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ตรวจดูแลเซียมที่หลอดเลือดหัวใจ อย่างที่สี่ก็คือลงพุงคือน้ำหนักเกิน และส่วนใหญ่มาอยู่ที่พุง ไม่อ้วนแต่หุ่นเป็นแบบไอ้เท่งหนังตะลุง คือหลังค่อมพุงแอ่น นั่นคือตัวผมเมื่ออายุราว ๕๖ ปี หมอรุ่นน้องซึ่งเป็นหมออายุรกรรมหัวใจให้ยามาหลายตัว หนึ่งโรคก็หนึ่งตัว แถมอีกตัวหนึ่งคือยากล่อมประสาท แสดงว่าหมอเขาคิดว่าผมเป็นโรค ปลด. ด้วย

ผมกินยาตามหมอสั่งได้สองเดือนโดยใช้ชีวิตแบบเดิม ทำงานเหมือนเดิม อาการทั้งด้านร่างกายและจิตใจไม่มีอะไรดีขึ้น แลมมีอาการซึมกะทีอจากยากล่อมประสาทอีกด้วย จิตใจก็แย่ การเป็นคนป่วยนั้นก็แยระดับหนึ่งแล้ว ยังมีความเบื่องานบวกเข้าไปอีกทั้ง ๆ ที่เป็นเจ้านายเขาแต่ มันก็เบื่อ มองอนาคตตัวเองด้วยความกังวลว่าวันนี้เราเป็นความดันสูง ไขมันสูง หลอดเลือดหัวใจตีบ กินยาหนึ่งกำมือ สิ่งที่อยู่ข้างหน้าคือ

อะไรผมมองออกหมดแล้ว ถึงจุดหนึ่งก็ต้องไปทำ บอลลูน ทำไปสักสองสามครั้งแล้วก็ต้องไปผ่าตัด บายพาส อย่างที่ผมทำให้คนไข้ทุกเมื่อเชื่อนั้นแหละ ทำแล้วบ้างก็ดีขึ้น บ้างก็ไม่ดีขึ้น บ้างก็ตาย เพียงแต่คราวนี้จะเปลี่ยนเป็นตัวผมนอนอยู่บนเตียง ให้หมอรุ่นน้องคนอื่นเป็นคนผ่าตัดให้

ในช่วงที่ผ่าตัดอยู่ วันไหนอารมณ์ดี ๆ ผมจะบอกหมอที่เป็นลูกศิษย์ว่า คุณรู้ไหม วันหนึ่งข้างหน้าคนรุ่นหลานของเราจะเล่าสู่กันฟังด้วยความตลกขบขันว่า สมัยคุณปู่ คนเราทำไมจึงจังนะ แค่วัยมันหลุดหลุดเลือดหัวใจ หมอสสมัยนั้นต้องเอาคนไข้มาผ่าแยะหน้าออกออกเพื่อทำบายพาส หลอดเลือด คือผมพูดอย่างนี้กับลูกน้องเพื่อจะย้าให้เขาเห็นว่า การผ่าตัดบายพาสเป็นการรักษาแบบเก่าไม่ถูกที่คั้น แต่เราก็ไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้ อย่างน้อยตอนนี้ยังไม่มี เพื่อให้เขาซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ขยันทันคั้นคว้าวิจัย หาวิธีรักษาที่ดีกว่านี้ แต่ว่ามาถึงตอนนี้ผมเป็นคนป่วยแล้ว และวันหนึ่งผมจะต้องมารับการรักษาด้วยวิธีซึ่งผมรู้อยู่แกลใจอยู่แล้วว่า “ไม่ใช่” ผมจะทำอย่างไรดี มีวิธีอื่นอีกไหมที่จะดูแลตัวเองโดยไม่ต้องผ่าตัด คิดไปคิดมาแล้วคำตอบก็มีอยู่คำเดียวคือ... “ไม่ทราบ”

ณ ตอนนั้นผมเรียนจบแพทย์มาได้สามสิบปีแล้ว ผ่านการเป็นแพทย์ทั่วไป แล้วไปฝึกอบรมเป็นศัลยแพทย์ทั่วไป ทำงานพักหนึ่งแล้วไปฝึกอบรมเป็นศัลยแพทย์ทรวงอก ทำงานพักหนึ่งแล้วไปฝึกอบรมต่างประเทศเป็นศัลยแพทย์หัวใจ ทำงานพักหนึ่งแล้วก็ค่อย ๆ จำกัดชนิดการผ่าตัดลงจนแทบจะเหลือแต่การผ่าตัดบายพาส คือมดรูเล็ก ๆ เรื่อย ๆ เหลือความรู้อยู่แต่เรื่องที่ตนเองเชี่ยวชาญอยู่นิดเดียว สามสิบปีที่ผ่านไปมีความรู้ อะไรใหม่ ๆ เกิดขึ้นในวิชาแพทย์บ้าง ผมไม่ได้ติดตามเลย ผมตัดสินใจถอยกลับมาเรียนวิชาแพทย์ใหม่ด้วยตนเองทั้ง ๆ ที่ยังทำงานอยู่นั้นแหละ ผมทำในสิ่งที่นักวิชาการเขาเรียกว่า “การทบทวนวรรณกรรม (literature review)” คือถอยไปตั้งต้น ย้อนยุคเมื่อผมจบแพทย์ใหม่ ๆ แล้วไล่มาทีละปี พ.ศ. ว่านับตั้งแต่นั้นมามีงานวิจัยทางการแพทย์อะไรใหม่ ๆ เกิดขึ้นโดยที่ผมไม่ทราบบ้าง

ผมได้พบว่า มีงานวิจัยการรักษาโรคหัวใจให้ผลเหลือเชื่อเกิดขึ้นจำนวนมาก ซึ่งผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยทั้ง ๆ ที่ผมเองก็เป็นหมอหัวใจ ผมจะยกตัวอย่างงานวิจัยบางงานที่เตะตาผมจึง ำให้ท่านทราบ

งานวิจัยนี้ชื่อ EUROSAPIRE เป็นงานวิจัยขนาดใหญ่ ใช้คนไข้โรคหัวใจถึง ๑๓,๙๓๕ คน ทำในโรงพยาบาลชั้นนำในยุโรป ๖๗ โรงพยาบาล ใน ๒๒ ประเทศ และมีระยะติดตามดูนานถึง ๑๒ ปี คือเขาติดตามดูคนไข้โรคหัวใจขาดเลือดที่ได้รับการรักษาตามวิธีมาตรฐานปัจจุบัน กล่าวคือ กินยา บอลลูน บายพาส คือจะดูว่าถ้าเป็นคนไข้ที่ดีหมอบอกให้กินยา ก็กิน และรักษาอยู่กับโรงพยาบาลที่ดี หมอดี เครื่องมือดี ดูซิว่าผ่านไป ๑๒ ปี แล้วคนไข้จะมีอะไรดีขึ้นบ้างไหม ผลวิจัยที่ได้ก็คือไม่มีอะไรดีขึ้นเลย อย่างเรื่องความอ้วน ยิ่งรักษากันไปก็ยิ่งอ้วนเปละยิ่งขึ้น ผ่านไปสี่ปีคนอ้วนเพิ่มขึ้น ๒๕% ผ่านไปแปดปีเพิ่มขึ้นอีก ๓๓% ผ่านไป

สิบสองปีเพิ่มขึ้นเป็น ๓๔%

มาดูความดันเลือดบ้าง ผ่านไปสี่ปีคนเป็นความดันเลือดสูงเพิ่มขึ้น ๓๒% ผ่านไปแปดปีเพิ่มเป็น ๔๓% ผ่านไปสิบสองปีเพิ่มเป็น ๕๖% เรียกว่ารักษาไปรักษามากกลายเป็นความดันเลือดสูงซะมากกว่าครึ่ง มาดูการเป็นเบาหวานก็ได้ ผ่านไปสี่ปีเป็นเบาหวาน ๑๓% ผ่านไปแปดปีเพิ่มเป็น ๒๐% ผ่านไปสิบสองปีเพิ่มเป็น ๒๔% คือการแพทย์แผนปัจจุบันนี้รักษาคนไข้โรคหัวใจยิ่งทำกันไปก็ยิ่งสาละวันเตี้ยลง พูดเป็นภาษาจ๊กโก้ก็คือ

“..วิธีการรักษาโรคหัวใจของการแพทย์แผนปัจจุบันที่ทำงานอยู่นี้มัน..ไม่เวิร์ค”

คราวนี้มาดูงานวิจัยนั้นละ หมอคนนี้ชื่อ Caldwell Esselstyn เขาเป็นหมอทางด้านต่อมไร้ท่อ เขาได้ทำงานวิจัยโดยเอาคนไข้โรคหัวใจของเขา ๒๒ คน จับทุกคนสวนหัวใจ ฉีดสี ถ่ายรูปไว้หมดว่า คนไหนหลอดเลือดหัวใจตีบที่หลอดเลือดเส้นไหนตีบมากตีบน้อยแค่ไหน แล้วถ่ายรูปไว้แล้วให้คนไข้เหล่านี้กินแต่อาหารมังสวิรัต กินอยู่นาน ๕ ปี แล้วเอาคนไข้ทั้งหมดกลับมาสวนหัวใจฉีดสี ถ่ายรูปใหม่ แล้วเอารูปครั้งแรกและครั้งที่สองมาเปรียบเทียบกันก็พบว่าหลอดเลือดหัวใจตีบของคนไข้เหล่านี้กลายเป็นโล่งขึ้นอย่างตัวอย่างคนไข้คนนี้ ก่อนเริ่มวิจัย ผลฉีดสีเป็นอย่างนี้ คือเวลาเราฉีดสีเข้าไปในหลอดเลือด แล้วถ่ายเอกซเรย์ออกมาเป็นภาพยนตร์ ตัวสีจะเห็นเป็นสีขาวอย่างนี้ เวลาที่สีวิ่งผ่านจุดที่หลอดเลือดหัวใจมันตีบแคบหรือขรุขระ เนื้อสีสีขาวมันก็จะถูกบีบให้แคบและเห็นขอบขรุขระตัวอย่างนี้ ส่วนภาพนี้เป็นผลการฉีดสีหลังจากกินมังสวิรัตไปแล้วห้าปี จะเห็นว่ารอยตีบ รอยขรุขระที่หลอดเลือดหายไป เหลือแต่ล้าสีที่วิ่งได้เต็มหลอดเลือดตามปกติ

นี่เป็นหลักฐานวิทยาศาสตร์ชิ้นแรกที่ยืนยันว่าโรคหลอดเลือดหัวใจตีบที่เราเชื่อกันมาแต่เดิมว่าเป็นแล้วไม่มีทางหายนั้นไม่เป็นความจริง ผลการติดตามฉีดสีซ้ำนี้ยืนยันว่ามันหายได้ และในงานวิจัยของเอสเซลส์ทินนี้ ปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้มันหายคือการปรับอาหารการกิน

ผมเห็นงานวิจัยนี้ครั้งแรกผมทิ้งมากทั้ง ๆ ที่เขาทำไว้ตั้งสิบกว่าปีมาแล้ว แต่ผมเองเป็นหมอหัวใจ ผมกลับไม่ทราบเลย เห็นอย่างนี้ผมเชื่อแล้วว่าโรคหลอดเลือดหัวใจมันหายได้ แต่ผมยังมีข้อกังของอยู่ประเด็นหนึ่งคือ ตัวผมเองก็เป็นนักวิจัย งานวิจัยที่ไม่ได้ส่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มไว้เปรียบเทียบกันนั้นจะสรุปเอาดี ๆ ว่าหลอดเลือดตีบหายเพราะปรับอาหารยอมไม่ได้ มันต้องมิงานวิจัยแบบเดียวกันที่เอาคนไข้มาส่งตัวอย่างเป็นสองกลุ่ม แล้วเปรียบเทียบกันดู จึงจะพิสูจน์ได้ว่าจะว่ามันหายเพราะปรับอาหารจริงหรือไม่

แล้วผมไม่ต้องรอนานเลย หมอคนนี้ชื่อ Dean Ornish เขาเป็นหมอหัวใจ เขาได้ทำงานวิจัยที่เอาคนไข้โรคหัวใจมาเกือบร้อยคน จับฉลากแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ใครจับได้เบอร์ดำไปเข้ากลุ่ม

ควบคุมซึ่งไม่ต้องทำอะไรนอกจากใช้ชีวิตแบบที่เคยทำตามปกติ ใครจับได้เบอร์แดงไปเข้ากลุ่มที่ต้องปรับชีวิต คือต้องทำสามอย่าง ได้แก่ (๑) ต้องกินอาหารมังสวิรัตินวกรวมไขมัน (๒) ต้องออกกำลังกายสัปดาห์ละ ๕ ครั้ง (๓) ต้องจัดการความเครียดด้วยการทำสมาธิตามดูลมหายใจ หรือรำมวยจีน หรือโยคะ อย่างใดอย่างหนึ่งทุกวัน ก่อนเริ่มวิจัยก็เอาทุกคนทั้งสองกลุ่มมาสวนหัวใจ ฉีดสี ถ่ายรูปหลอดเลือดไว้ก่อน พอครบหนึ่งปีก็เอามาสวนหัวใจ ฉีดสี ถ่ายรูปอีก พอครบห้าปีก็เอาทุกคนมาสวนหัวใจ ฉีดสี ถ่ายรูปอีก ผลวิจัยที่ได้ยืนยันงานวิจัยของเอสเซลล์ทีนคือ กลุ่มที่ปรับชีวิตรอยตีนที่หัวใจโล่งขึ้น ขณะที่กลุ่มที่อยู่เฉย ๆ รอยตีนเดินหน้าตีบแคบลง ผลการสวนหัวใจเมื่อห้าปีก็ยืนยันว่า กลุ่มที่ปรับชีวิตรอยตีนก็ยิ่งโล่งขึ้นอีก กลุ่มที่อยู่เฉย ๆ รอยตีนก็ยิ่งตีบแคบลงอีก ต้องเจ็บหน้าอกบ่อยกว่าเข้าโรงพยาบาลบ่อยกว่า

มาถึงตรงนี้โรคหลอดเลือดหัวใจนั้นชัดแล้วว่ามันหายได้ด้วยการกินอาหารที่มีพืชเป็นหลัก

ออกกำลังกาย และจัดการความเครียด แล้วความดันเลือดสูงล่ะ ผมได้ค้นคว้าต่อไปอีกก็พบว่ามีการวิจัยการลดความดันเลือดโดยไม่ใช้ยาทำไว้เป็นจำนวนมาก เรียกว่าเป็นหลักฐานที่ชัดเจน ผมสรุปมาให้ดูตรงนี่คือ ถาลดน้ำหนักได้ ๑๐ กก. ความดันตัวบนจะลดลง ๒๐ มิล ถ้ากินอาหารมังสวิรัตินวกรวมไขมันบวกรวมปลา ความดันตัวบนจะลดลง ๑๔ มิล ถ้าออกกำลังกาย ความดันตัวบนจะลดลง ๙ มิล ถ้าเลิกกินเค็ม ความดันตัวบนจะลดลง ๘ มิล ถ้าบวกลี้อย่างนี้เข้าด้วยกัน ความดันตัวบนก็จะลดลงได้มากโดยไม่ต้องใช้ยาเลย

คราวนี้โดยบังเอิญ ผมก็ไปพบงานวิจัยปรับชีวิตเพื่อรักษาเบาหวานเข้า งานวิจัยนี้เรียกว่างานวิจัย DPPRG เขาเอาคนที่มีน้ำตาลในเลือดสูงกว่า ๑๐๐ มา ๓,๒๓๔ คน มาจับฉลากแบ่งเป็นสามกลุ่ม กลุ่มที่ ๑. ให้ปรับชีวิตในสามประเด็น คือ อาหาร ออกกำลังกาย และจัดการความเครียด กลุ่มที่ ๒. ให้กินยาเบาหวานซะเลย รู้แล้วรู้รอด กลุ่มที่ ๓. ไม่ต้องทำอะไร ใช้ชีวิตไปตามปกติของตน แล้วตามดูคนพวกนี้ไปสี่ปี ดูว่าใครจะป่วยเป็นโรคเบาหวานมากกว่ากัน ผลเป็นอย่างนี้ครับ

กลุ่มที่ไม่ทำอะไรเลยเป็นเบาหวานมากที่สุด กลุ่มที่กินยาเบาหวาน เป็นเบาหวานรองลงมา ส่วนกลุ่มที่ปรับชีวิตเป็นเบาหวานน้อยที่สุด น้อยกว่ากลุ่มแรกเกินสองเท่าตัว

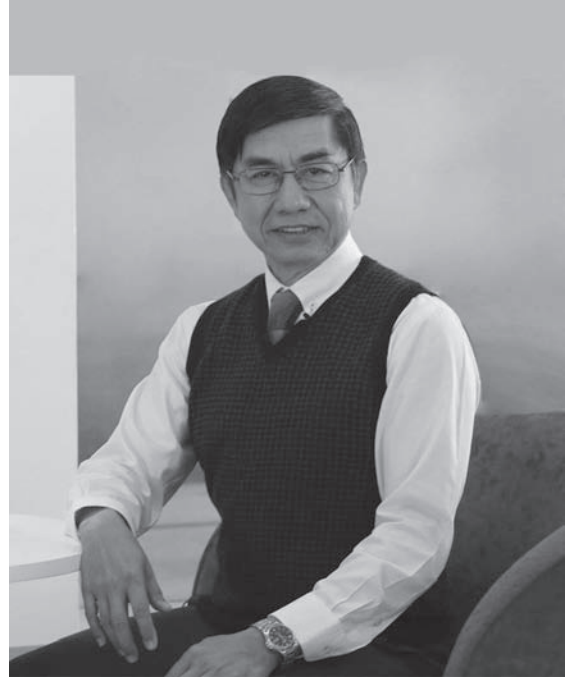
ผมศึกษางานวิจัยถึงการปรับอาหารเพื่อลดไขมันในเลือดและลดการเป็นโรค เริ่มต้นผมก็มาสะดุดที่งานวิจัยขนาดใหญ่ของฮาร์วาร์ดอันนี้ ในงานวิจัยนี้ฮาร์วาร์ดตามดูคนแปดหมื่นกว่าคนนาน ๑๒ ปี เพื่อจะดูว่าการกินไขมันแบบไหนทำให้ป่วยและตายจากโรคหลอดเลือดหัวใจมากที่สุด โดยใช้แคลอรีที่เท่ากันเป็นตัวเทียบ และเอาแคลอรีจากอาหารคาร์โบไฮเดรตเป็นเกณฑ์มาตรฐาน

พูดง่าย ๆ ว่าเป็นงานวิจัยเทียบระดับความชั่วร้ายของไขมันชนิดต่าง ๆ ก่อนหน้านี้ผมมีความเข้าใจว่าน้ำมันหมู น้ำมันวัว หรือที่เรียกกันว่าไขมันอ้อมตัวนั้นเป็นไขมันที่ชั่วร้ายที่สุด แต่พอมาศึกษางานวิจัยนี้จึงรู้ว่าเข้าใจชีวิตผิดไปแล้ว

ผลของงานวิจัยนี้ ไขมันที่ชั่วร้ายที่สุดคือไขมันทรานส์ ทำให้ป่วยและตายมากกว่าคาร์โบไฮเดรตถึง ๙๓% ชั่วร้ายกว่าน้ำมันหมูน้ำมันวัวที่ทำให้ป่วยและตายมากกว่าคาร์โบไฮเดรตสิบกว่าเปอร์เซ็นต์เท่านั้น คือสรุปว่าไขมันทรานส์นี้ชั่วร้ายกว่าน้ำมันหมูหลายเท่า

ตอนนั้นผมไม่รู้เลยว่าไขมันทรานส์นี่มันอะไรกันวะ เมื่อศึกษาเพิ่มเติมจึงได้ทราบว่าไขมันทรานส์นี้แต่ก่อนมันมีในอาหารของมนุษย์เราน้อยมากเพราะมันไม่มีอยู่ในธรรมชาติ แต่เมื่อยี่สิบปีก่อนคนเราเกิดความกลัวน้ำมันหมู น้ำมันวัวแบบซี้ซื้นสมอง คนก็หันไปหาน้ำมันพืชซึ่งเป็นไขมันไม่อ้อมตัว เช่น น้ำมันถั่วเหลือง แต่ว่าน้ำมันไม่อ้อมตัวนี้มันเอามาทำอาหารอุตสาหกรรมไม่ได้เพราะมันเหลวและ อัดเป็นก้อนไม่ได้ ทำให้เป็นผงก็ไม่ได้ นักอุตสาหกรรมจึงเอาน้ำมันพืชมา แล้วใส่ไฮโดรเจนเข้าไปเพื่อให้โมเลกุลของมันมีความเสถียรทำเป็นก้อนได้ ทำเป็นผงได้ น้ำมันที่ได้จากการใส่ไฮโดรเจนนี้เรียกว่าไขมันทรานส์ มันทำมาจากน้ำมันถั่วเหลืองก็จริง แต่มันกลายเป็นน้ำมันอีกอย่างไรแล้ว คุณสมบัติมันเปลี่ยนไปแล้ว เหมือนคนเคยเป็นเลื้อเหลือง ตอนนี้เปลี่ยนเป็นเลื้อแดงมันคนละเรื่องแล้ว แต่เมื่อสิบกว่าปีก่อนวงการแพทย์ยังไม่รู้ เราก็เอาไขมันทรานส์มาทำอาหารอุตสาหกรรม เช่น เนยเทียม ครีมเทียมใส่กาแฟและเอามาทำ เค้ก คุกกี้ ขนมกรุบกรอบต่าง ๆ เหล่านี้แหละคือไขมันทรานส์

ผมถึงบางอ้อเลย เพราะผมดื่มกาแฟ “ทรีอินวัน” ใส่ครีมเทียมและน้ำตาลก่อนวันละหลายแก้ว

มีคุกกี้ควบกับกาแฟเสมอ แถมกลับบ้านโซ้ยเค้ก ซาราลีเป็นมือเย็นอีก เรียกว่าผมเป็นแฟนพันธุ์แท้ของไขมันทรานส์ ไขมันที่ชั่วร้ายที่สุดมานาน

ยังมีอีกประเด็นหนึ่ง คือ ผมทบทวนงานวิจัยวิทยาศาสตร์พื้นฐาน จนผมสรุปข้อมูลได้แน่ชัดว่าหากเรากินอาหารคาร์โบไฮเดรตเข้าไปมาก ไม่ว่าจะข้าว เส้นก๋วยเตี๋ยว แป้ง น้ำตาล หากคาร์โบไฮเดรตมันเหลือใช้ ร่างกายจะเปลี่ยนมันเป็นไขมันเก็บไว้ และทำให้ระดับไขมันเลวในร่างกายเพิ่มขึ้น และเมื่อผมตามไปดูงานวิจัยที่มาของคาร์โบไฮเดรตในอาหารของคนอเมริกันก็พบว่า ๓๕% มาจากเครื่องดื่มที่ใส่น้ำตาลเช่น น้ำอัดลมต่าง ๆ อ้าว..เอาอีกแล้วผม เพราะผมดื่มโค้กแทนน้ำเปล่า ผมรับมาเต็ม ๆ อีกแล้ว

มาถึงจุดนี้ เห็นงานวิจัยพวกนี้ ผมสรุปได้แล้วว่าทางไปอยู่ที่ไหน ทางไปคือต้องปรับชีวิตในสามประเด็น คือ อาหาร ออกกำลังกาย และจัดการความเครียด ผมตัดสินใจเลย...ต้องเดินหน้าทดลองกับตัวเอง

ผมโยนยาที่หมอให้มาทั้งหมด เอาแบบ
พระเจ้าตากทูปหม้อข้าวก่อนเข้าตีเมืองจันท

เอาเรื่องอาหารก่อน เริ่มด้วยการเปลี่ยนโค้ก
เป็นโค้กซีโร่ ปรากฏว่าไม่ได้ผลเพราะมันบ่แซบ
เมื่อลิ้นมันเรื่องมาก ผมจึงตัดบทเปลี่ยนจากโค้ก
ซีโร่มาเป็นน้ำเปล่าซะเลยให้รู้แล้วรู้รอด เพราะ
ไหน ๆ มันก็จืดแล้ว ก็เอาให้จืดสุด ๆ ไปเลย

ที่นี้ก็มาถึงเค้กผมติดเค้กอย่างที่เล่าให้ฟังแล้ว
วิธีแก้ของผมง่ายมาก คือผมออกกฎหมายห้าม
นำเค้กเข้าบ้าน ลูกเมียพานอดกินเค้กกันหมด ได้
ผลปึ๊ดเลย

ก็เหลือเรื่องเดียว คือต้องทานผักผลไม้ให้
มากขึ้นตามมาตรฐานที่แนะนำโดย USDA คือ
ต้องทานให้ได้ถึงวันละ ๕ เสิร์ฟพวัก หนึ่งเสิร์ฟพวัก
นิยามว่าเท่ากับผักสดหนึ่งจาน หรือผลไม้ลูก
เชื่อง ๆ เช่น แอปเปิ้ลหนึ่งลูก วันหนึ่งต้องได้ ๕
เสิร์ฟพวัก โอโฮ จะเอาเวลาที่ไหนมาเคี้ยวกันล่ะครับ
เพราะทุกวันนี้แค่อาหารตามมือปกติยังจะไม่มี
เวลาเคี้ยวเลย แต่ก็พอดีช่วงนั้นมีเครื่องปั่น
อาหารด้วยความเร็วสูงเข้ามาขายในบ้านเรา คือ
ความเร็วสูงถึงสามหมื่นรอบต่อนาที ขณะที่
เครื่องปั่นอาหารทั่วไปความเร็วอย่างมากก็แค่

สามพันรอบต่อนาที ด้วยรอบที่สูงขนาดนี้ทำให้
สามารถปั่นส่วนของผลไม้แข็ง ๆ เช่น เม็ดองุ่น
หรือฝรั่งให้กลายเป็นของเหลวที่ดื่มได้เลย เขา
เอามาปั่นผลไม้ที่แช่แข็งแล้วให้กลายเป็น
น้ำแข็งฝอยคล้ายไอศกรีม ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่า
เซอร์เบท ก่อนหน้านั้นผมเองเคยได้อ่าน หมอ
อเมริกันคนหนึ่งเขียนถึงการรักษาคนสูงอายุที่
ฟันไม่ดีและเป็นโรคขาดวิตามิน ด้วยวิธีการปั่น
ผักและผลไม้จนเหลวเป็นน้ำให้ดื่ม จะได้ไม่ต้อง
เคี้ยวผมจึงบอกภรรยาซื้อเครื่องปั่นแบบนี้มาลองดู
ตื่นเช้าก็เอาผลไม้และผักอะไรก็ได้ที่เหลือจาก
ห้องครัวโยนใส่โถ แล้วปั่นให้เป็นน้ำ แต่งรสด้วย
มะนาวกับน้ำผึ้งนิดหน่อยให้พอกระเดือกได้ แล้ว
ใส่ขวดโค้กยักษ์หนึ่งลิตรไปดื่มที่ทำงาน ค่อย ๆ
ดื่มไปตั้งแต่มือซ้ายนมมือเที่ยง พอบ่ายก็ทานสลัด
ที่ภรรยาทำใส่กล่องพลาสติกไปให้ กาแฟก็เปลี่ยน
เป็นกาแฟดำ ลูกที่ทานกับกาแฟก็เปลี่ยนเป็นถั่ว
หรือนัทที่ภรรยาอบมาให้จากบ้าน เป็นอย่างนี้
ทุกวันเช้าเย็น ไม่ทานข้าวหรือก๋วยเตี๋ยวหรือ
ของแข็งอะไรอื่นเลย มีมือเย็นมือเดียวที่ผมทาน
อาหารปกติกับลูกเมียที่บ้าน แต่ก็ลดข้าวลง
จากหนึ่งจานเต็ม ๆ เหลือสองช้อน สองช้อนโต๊ะ
ไม่ใช่สองทัพพี ชีวิตแบบนี้ก็ดีนะครับ สุขสบาย
กว่าเดิม โดยเฉพาะมือกลางวันไม่ต้องออกไป
ทานข้างนอก ต้องคอยรับไหว้เด็ก ๆ ตั้งแต่เดินไป
นั่งกินแล้วเดินกลับ ไม่สนุกเลย

คราวนี้ก็มาถึงเรื่องการออกกำลังกาย
ปัญหาแรกก็คือเวลา เพราะเช้าก็ต้องรีบไปทำงาน
เย็นกลับมาก็สองสามทุ่ม ทานอาหารเสร็จก็ได้
เวลานอนแล้ว ตอนแรกผมใช้วิธีออกไปเดินเร็ว ๆ
ในหมู่บ้าน หมาเห่ากันเกรียวเพราะมันค้ำแล้ว
แล้วผมเนี่ยมีนิสัยไม่ตืออยู่อย่างหนึ่ง คือ ชอบ
ทะเลาะกับหมามาตั้งแต่เด็ก การออกไปวิ่งแต่ละ
ครั้งแทนที่จะผ่อนคลายกลับกลายเป็นความเครียด
จึงต้องเปลี่ยนใหม่ ซื้อเครื่องวิ่งสายพานมา
มาตั้งไว้ในห้องทีวี ใหม่ ๆ ก็ขยันเดินขยันวิ่งด้วย

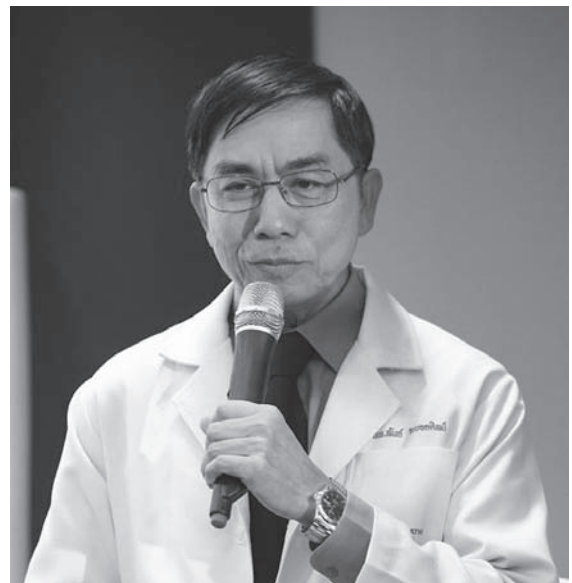
ความลำบาก เพราะหากจะออกกำลังกายให้ได้ผลดีอย่างทำงานวิจัยเขาบอกไว้ ต้องออกกำลังกายให้ถึงระดับหนักพอควร ซึ่งนิยามว่าต้องหอบ แอ้ง ๆ จนร้องเพลงไม่ได้ และต้องต่อเนื่อง ซึ่งนิยามว่าต้องแอ้ง ๆ ต่อเนื่องกันไปอย่างน้อย ๓๐ นาที และต้องสม่ำเสมอ ซึ่งนิยามว่าต้องทำแบบนี้อย่างน้อยสัปดาห์ละ ๕ ครั้ง ซึ่งพอลงมือทำแล้วมันไม่ง่ายเลย พอออกกำลังกายแล้วมันก็ปวดเมื่อย เหนื่อย และนอนมาก แต่เวลาของเรา มีน้อย เริ่มต้นก็ทำได้ดี แล้วก็ค่อย ๆ ห่างไป ๆ จนเครื่องเดินสายพานกลายเป็นเครื่องประดับรถห้องทีวี ทำยที่สุดทนดูมันไม่ได้ต้องย้ายไปไว้บนชั้นสาม เด็กคนใช้ชอบใจเพราะได้ที่ตากผ้าซีรี่ย์ ผมเปลี่ยนไปซื้อเครื่องโยกแบบที่เรียกว่า elliptical มาแทนก็ล้มเหลวอีก แล้วก็พยายามใหม่ แล้วก็ล้มเหลวอีก แล้วก็พยายามใหม่อีก แบบว่า.. ความพยายามอยู่ที่ไหน ความพยายามอยู่ที่นั่น เวลาผ่านไปหกเดือนก็ยังออกกำลังกายไม่สำเร็จ

ในที่สุดผมต้องนั่งจับเข่าคุยกับตัวเองว่าถ้าผมเชื่อว่าการออกกำลังกายเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ผมต้องทำมันก่อนสิ่งอื่นในแต่ละวัน เพราะในวิชาการบริหาร หลักการบริหารเวลาคือทำเรื่องสำคัญก่อน ดังนั้นตื่นเช้าขึ้นมาผมต้องออกกำลังกายก่อน ถ้าไม่ได้ออกกำลังกายยังไม่ต้องทำเรื่องอื่น เพราะเรื่องอื่นไม่สำคัญเท่า ฟันก็ไม่ต้องแปรง ถ้าไม่ได้ออกกำลังกายก็ไม่ต้องออกจากบ้าน เพราะฟันไม่ได้แปรงจะออกจากบ้านได้อย่างไร มีบางวันที่ผมทะเลาะกับตัวเองแบบนี้จริง ๆ

ในที่สุดสูตรนี้ก็เวิร์ค ผมตื่นมา ออกกำลังกายก่อน เริ่มตั้งแต่บนที่นอนเลย แล้วก็ไปต่อที่สนามหญ้าหน้าบ้าน วิ่งบ้าง ดึงสายยืด ยกดัมเบล เอาจักรยานออกไปขี่บ้าง ว่ายน้ำเงินบ้าง แล้วในที่สุดก็ทำได้อย่างต่อเนื่อง

หลังจากออกกำลังกายได้ต่อเนื่องเดือนเดียว

ชีวิตผมก็เปลี่ยนไป พุงยุบจนเปลี่ยนกางเกงตามไม่ทัน น้ำหนักลดลง มองโลกในแง่ดีมากขึ้น และมีความกล้าตัดสินใจที่จะทำอะไรเพื่อตัวเองมากขึ้น พอผ่านไปได้หกเดือน ครบกำหนดตรวจร่างกายประจำปี ทุกอย่างกลับมาเป็นปกติหมด ทั้งความดันเลือด ไขมันในเลือดและน้ำหนัก มันเหลือเชื่อจริง ๆ การเปลี่ยนชีวิตทำให้ผมเลิกยawnละกำมือได้ นี่ขนาดผมยังไม่ได้เริ่มทำอย่างที่ว่าจริงจังเลยนะ คือการจัดการความเครียด ผมยังไม่ได้เริ่มจริงจังเลย

ณ จุดนั้นผมมานั่งคิดใคร่ครวญดู ตัวเราหรือก็อายุก็ทำสิบกว่าแล้ว จะผ่าตัดหัวใจให้คนไข้ไปได้อีกอย่างมากก็สองสามร้อยคนแล้วก็เกษียณผ่านไปแล้วพวกเขาใช้ว่าจะหายจากโรค อีกสิบปีถ้ายังไม่ตายก็จะพากันกลับมาให้ผ่าใหม่ แล้วเวลาในชีวิตของผมเองก็เหลืออยู่จำกัด **ยิ่งเวลาในชีวิตงวดลง เวลาที่ยิ่งดูจะมีค่ามากยิ่งขึ้น** ทุกที ผมจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ทำผ่าตัดอีกต่อไปอย่างนี้หรือ ทำไมผมไม่ทิ้งการผ่าตัดให้คนรุ่นหลัง เขาทำกันไปละ ตัวผมเปลี่ยนไปทำอะไรที่ช่วยคนไข้ในวงกว้างได้ถาวรกว่าการผ่าตัดหัวใจเสียไม่ดีกว่าหรือ

คิดได้แล้วผมก็ตัดสินใจเลย คือลาออกจาก
การเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล เลิกผ่าตัดหัวใจ
หันไปเรียนหนังสือใหม่ ไปฝึกอบรมเป็นผู้
เชี่ยวชาญด้านเวชศาสตร์ครอบครัว จะได้ทำงาน
ป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพได้เต็มไม้เต็มมือ
อ่านหนังสือและทำวิจัยอยู่สองปีก็สอบเป็นผู้
เชี่ยวชาญสาขาเวชศาสตร์ครอบครัว หรือ Family
Medicine ได้ ไปสอบกับหมอรุ่นเด็ก ๆ ตอนอายุ
ห้าสิบปลายๆนะ ปุณนี้แล้วคนเราถ้าไม่ตั้งใจจริงก็
คงไม่ทำ จากนั้นก็เปลี่ยนอาชีพมาเป็นหมอทั่วไป
ไม่ผ่าตัด ไม่รักษาคนป่วยแล้ว แต่ให้คำแนะนำคน
ติ ๆ ที่ยังไม่ป่วยว่า ต้องเปลี่ยนชีวิตอย่างไรจึงจะ
ไม่ป่วย ทั้งในรูปแบบพบกันแบบ face to face ที่
คลินิก เขียนบล็อกสอนคนทั่วไปทางอินเทอร์เน็ต
เขียนหนังสือสุขภาพ ทำรายการทีวี. เปิด Health
Camp ที่มวกเหล็กเพื่อสอนเรื่องสุขภาพ และหา
เวลามาสอนคนเป็นกลุ่ม ๆ อย่างที่เรามาพบกัน
วันนี้ และจะได้อยู่ที่นี้ร่วมกันที่รีสอร์ทแห่งนี้ไปอีก
นานสามวันสองคืน

น.พ.สันต์ ใจยอดศิลป์ ให้สัมภาษณ์เรื่อง
ส่วนตัว

(คัดบางตอนจากบทสัมภาษณ์ในหนังสือ
“วารสารวงการแพทย์”)

พื้นเพเดิมของอาจารย์

ผมเป็นคนเหนือ เกิดที่จังหวัดพะเยา ก็เรียก
ว่ากำพืดเดิมเป็นเด็กบ้านนอกคอกนา เป็นลูก
ชาวนา คุณพ่อมีอาชีพทำนา ว่างนาก็รับจ้าง
ตัดผมไปด้วย คือว่างเมื่อไรพ่อก็จะไปหาควาย
เลี้ยงดั่งกังวานไปทั้งหมู่บ้าน เป็นสัญญาว่า
กลับพร้อมให้บริการแล้ว ผมเองไปหาควายได้
ตั้งแต่ยังไม่ได้นุ่งกางเกง ลูกค้าได้ยินเสียง
เขาควายก็มาที่ร้านจะตัดผม มองหาช่างเท่าไรก็
ไม่เจอ ได้ยินแต่เสียงกังวานมาจากหลังโต๊ะตัดผม
พออ้อมไปดูจึงรู้ว่าเป็นบักห่าน้อยตัวนิดเดียวยืน
ไปหาควายอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย

เป็นเด็กบ้านนอกแล้วทำไมได้เรียนสูง แสดงว่า คุณพ่อคุณแม่ต้องเลี้ยงมาดีมาก

นั่นก็ถูกส่วนหนึ่งครับ เรามีกันสามคนที่น้อง
แม้จะยากจนแต่ก็ได้เรียนหนังสือทุกคน พี่ชายจบ
วิศวกรรมฯสมัยโน้นนะครับซึ่งเก่งมาก น้องสาว
มาเรียนที่เตรียมอุดม แล้วจบปริญญาโทเภสัชที่
มหิดล คือ คุณพ่อเป็นชาวนายากจนประเภทที่ถ้า
เป็นสมัยนี้ก็ต้องเรียกว่าเป็นคนมีวิชั่น คือเห็น
ภาพอนาคตที่ยังมองไม่เห็น มองไม่เห็นจริง ๆ นะ
ครับ เพราะสมัยโน้นทางเหนือจากจังหวัดลำปาง
ขึ้นไปทางเชียงรายไม่มีทีวี.ดู และคนในหมู่บ้านก็
ไม่เคยออกจากบ้านไปไหนไกล เรื่องจะได้เห็น
กรุงเทพฯนั้นลืมไปได้เลย การที่ชาวนาคนหนึ่งจะ
แหกประเพณีของหมู่บ้าน ส่งลูกไปอยู่วัดกับท่าน
พระครูที่อำเภอเพื่อให้ได้เรียนหนังสือนั้น ต้องถือ
ว่านั่นเป็นคำนิยามของคำว่า การมีวิสัยทัศน์ที่เดียว

แต่ว่าเครดิตอีกส่วนหนึ่งต้องยกให้การบังคับ
บัญชาของอาจารย์พระ และท่านพระครูเจ้าอาวาส
วัดที่ในอำเภอ เพราะผมไปอาศัยวัดเพื่อเรียน
หนังสือในอำเภอดังหลายปี และก็เรียนรัฐะเบีย
วณัยและการทำงานหนักที่นั่นซึ่งเป็นสิ่งที่ดีมาก

ความรู้สึกพอใจ ภูมิใจในชีวิต

สิ่งแรกก็คือที่ได้ไปอยู่ปากพนัง และสร้าง

โรงพยาบาลสำหรับชุมชนขนาด ๓๐ เตียงขึ้นมา
ได้สำเร็จจากความช่วยเหลือของชุมชน ที่จำได้
ไม่ใช่เรื่องการสร้างโรงพยาบาล แต่เป็นการสร้าง
ความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างชุมชนกับโรงพยาบาล
โดยมีผมเป็นตัวเชื่อม

เรื่องที่สองก็คือ ตอนที่ผมไปทำงานเป็นหมอ
อยู่ที่เมืองนอก ตำแหน่งของผมเขาเรียกว่าเป็น
ซีเนียร์ ริจิสตาร์ หมายถึง เป็นหัวหน้าชี้ข่าวที่ไม่มี
วันจะได้เป็นนายหรือตำแหน่ง “ขุนทาส” ทำนองนั้น
ที่นั่นเขาจะมีรางวัลสูงสุดสำหรับคนระดับนี้ เรียกว่า
ริจิสตาร์ อะวอร์ด ซึ่งไม่มีกะเหรียงคนไหนเคย
ได้ เรียกว่าเป็นรางวัลสำหรับคนขาวโดยเฉพาะ
แต่ปีนั้นทีมแพทย์อาวุโสของโรงพยาบาลลงมติ
เป็นเอกฉันท์ให้ผมได้รางวัลนี้ เรียกว่าลงมติแหก
ประเพณีให้เลยทีเดียว แม้ว่าในที่สลับบอร์ดบริหาร
จะระงับว่า รางวัลนี้ตามระเบียบต้องเป็นชาติเช่น
เท่านั้นจึงจะได้ และผมก็อดไปตามระเบียบใน
นาทีสุดท้าย แต่ก็เป็นคนใจที่สตาฟที่เป็นคนขาว
แท้ ๆ ทั้งหมดลงมติให้ผมเป็นเอกฉันท์

เรื่องที่สามก็ตอนกลับมาทำงานเมืองไทยแล้ว
โดยบังเอิญผมมีปัญหาเมื่อผู้ป่วยของผมเองเกิด
หัวใจหยุดเต้น แล้วต้องปฏิบัติการช่วยชีวิต ก็ได้
พบว่าระบบปฏิบัติการช่วยชีวิตที่บ้านเรามัน
ไม่เป็นระบบเดียวกันทั้งประเทศ คนจบมาคนละ
แห่ง พอมาเข้าทีมเดียวกันก็ไม่เข้าหากัน ผมจึง
ตั้งใจว่าจะต้องผลักดันให้มีมาตรฐานเรื่องนี้ขึ้นใน
เมืองไทยให้ได้ โดยเข้าไปทำงานเป็นกรรมการ
สมาคมแพทย์โรคหัวใจแห่งประเทศไทย ผลักดัน
ให้มีการตั้งกรรมการร่วมระหว่างสมาคมกับ
กระทรวงสาธารณสุข และร่วมมือกับสมาคม
หัวใจอเมริกัน ตัวผมเองเดินทางไป ๆ มา ๆ
ดัลลัสกรุงเทพาหลายครั้ง ทำอยู่หลายปี จนการ
จัดทำมาตรฐานการช่วยชีวิตและระบบฝึกอบรมที่
เหมือนกันทั้งประเทศเกิดขึ้นได้สำเร็จ มีตำรา
คู่มือมาตรฐานที่ผมเองเป็นบรรณาธิการ ซึ่งพิมพ์

ออกใช้แล้วหลายครั้ง งานนี้เป็นผลจากความร่วม
แรงร่วมใจของแพทย์โรคหัวใจและวิสัญญีแพทย์
ทั่วประเทศจำนวนมาก และเป็นงานที่เป็นความ
ทรงจำที่ฝังงานหนึ่ง

เรื่องที่สี่ก็คือ การแยกคอกจากราชการออก
มาสร้างระบบผ่าตัดหัวใจเพื่อรักษาคนจนผ่าน
ระบบประกันสังคมและสามสิบบาทในภาคเอกชน
คือเมื่อสิบกว่าปีก่อน การผ่าตัดหัวใจให้คนจนทำ
ได้แต่ใน รพ.ของรัฐ เพราะในภาคเอกชนมีต้นทุน
สูงถึงสามแสนบาท ขณะที่ประกันสังคมจ่ายแล่น
เดียว แต่ว่าภาคราชการอย่างเดียวมันทำไม่ทัน
มีคนไข้เข้าคิวรอผ่าตัดนาน กว่าจะได้ผ่าก็ปีกว่า
สองปี บ้างก็ถูกเลื่อนแล้วเลื่อนอีก ที่ต้องล้มหาย
ตายจากไปก่อนก็มาก ผมพยายามแก้ปัญหานี้
โดยหาทางจัดตั้งระบบที่เรียกว่า “องค์กรมหาชน”
ขึ้นมาเพื่อให้มีเงินมาจูงใจให้หมอทำงานนอกเวลา
จะได้ผ่าตัดได้มากขึ้น แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะเพื่อน
ร่วมอาชีพส่วนหนึ่งไม่เข้าใจ อีกส่วนหนึ่งไม่เชื่อว่า
จะสามารถลดต้นทุนลงไปจนเหลือรายละเอียดหนึ่ง

แสนบาทได้ บ้างก็เชื่อว่าควรวผ่าตัด จนตายก็ไม่หมด อย่าไปพยายามเลย ผมจึงตัดสินใจออกจากราชการมาจัดตั้งระบบนี้ในภาคเอกชน ตอนแรกมาทำที่พญาไท โดยร่วมมือกับฮาร์วาร์ด เรียกว่าศูนย์หัวใจพญาไท-ฮาร์วาร์ด เริ่มตั้งแต่สร้างคนและพัฒนาวิธีทำให้มีต้นทุนต่ำ โดยเรียนรู้จากเพื่อนที่ผ่าตัดหัวใจอยู่ที่อินเดีย เพราะที่นั่นหมอเขาเย็บต่อบายพาสหลอดเลือดหัวใจสามเส้นด้วยไหมเย็บเส้นเดียว ทำที่พญาไทอยู่หลายปี จนพญาไทหมดสัญญากับฮาร์วาร์ด ก็ย้ายไปทำต่อที่เกษมราษฎร์ประชาชื่น เดี่ยวนี้เกษมราษฎร์ประชาชื่นทำผ่าตัดหัวใจให้คนจนปีละ ๗๐๐ ราย เป็นศูนย์หัวใจรักษาคนจนที่ใหญ่เป็นอันดับสี่ของประเทศ ตอนนี้ควรวผ่าตัดหัวใจทั่วประเทศก็หมดแล้ว เพราะหลายสถาบันเข้าใจสิ่งที่ผมพยายามจะทำ จึงได้จัดระบบผ่าตัดนอกเวลาขึ้นมาบ้าง เมื่อทุกคนระดมผ่า คิวที่ยาวเหยียดก็หมดไป

ชีวิตที่เหลืออยู่อยากทำอะไรบ้าง

ผมก็เหมือนคนอื่นอีกหลายคนที่มีความโลภอยากทำอะไรหลาย.ย..ย อย่างเยอะเยอะมากมาย ในด้านส่วนตัวก็อยากมีเวลาทำอะไรที่เคยคิดอยากทำตั้งแต่เด็กแต่ไม่มีโอกาสได้ทำ เช่น อยากรปลูกดอกไม้ ทำสวนดอกไม้ที่สวยงามที่คนมาเดินชมแล้วเก็บไปฝันถึงได้อีกนาน อยากรวาดภาพสีน้ำมันบนผ้าใบ อยากรนั่งลงเล่นเปียโนให้เป็นล่ำเป็นสันเสียที และอยากรเรียนภาษาใหม่อีกสักหนึ่งภาษา เช่นภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น

ในเรื่องงานก็อยากสร้างสรรค์อะไรที่แตกต่างแบบที่ฝรั่งเขาเรียกว่า make a difference โดยเฉพาะอย่างยิ่งอะไรที่มีคุณค่าแก่สังคมหรือแก่โลก หรือแก่ผู้อื่น หรือแก่อะไรก็ได้ที่ไกลออกไปจากตัวเอง เพราะผมเดินทางในชีวิตมาไกลพอที่จะสรุปได้ว่าอะไรที่มุ่งเอาแต่เพื่อตัวเองนั้นมันให้ความสุขทางใจได้น้อยกว่าอะไรที่ไม่ใช่เพื่อ

ตัวเอง

ความโลภอยากทำโน่นทำนี่มันก็ต้องอยู่ภายใต้กรอบที่ว่า ชีวิตของเราต้องดำเนินไปอย่างไรมีความสุขตามอัตภาพด้วย หมายความว่า หากเร่งอยากทำโน่นทำนี่มากเกินไปก็จะเป็นเหตุให้เครียดเสียเอง พุดง่าย ๆ ว่าแนวทางก็คือจะทำได้เรื่อยๆ ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น

เคยทำอะไรไม่สำเร็จบ้างไหม

เคยสิครับ เยอะแยะ ซึ่งก็ปลงไปหมดแล้ว เพราะผมเป็นคนปลงง่าย ก็โอ.. คุณจะเรียกร้องเอาอะไรจากชีวิตมากมายล่ะครับ มีสุขภาพกายดี มีปัจจัยสี่บริโภคน มีภรรยาน่ารัก มีลูกที่เรียนหนังสือจบและพ้นออกไปเป็นตัวของเขาเองได้แล้ว แค่นี้ก็ถือว่าได้มามากเกินพอแล้วไม่ใช่หรือครับ

๒

ผู้นำ = ผู้รับใช้

**ผู้ที่สามารถสร้างค่านิยมที่ดีงาม
จึงเป็นผู้รับใช้สังคม
อย่างแท้จริง**

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภาก่อตั้งบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

ซึ่งเกิดจากความไม่แน่นอนชัดในศีลธรรม หรือความเลื่อมจาก“ความรู้”ปรมาตถัสัจจะ ในพุทธธรรมจึงทำให้ผู้ไม่รู้ก็ใช้ภาษาคำว่า “บุญ” คำว่า“กุศล”ปนเปสับสนเลอะเทอะกันไปเรื่อย ครั้นนานเข้าก็ไมรู้จริงไม่ลึกซึ้งพอ จึงเห็นดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ถ้าแม่นเข้าใจความหมายคำสำคัญๆของ บัญญัติไม่สั้มาทัญญู กลายเป็นมิจจาทัญญู ไปแล้ว ก็แน่นอน ย่อมไม่เกิดมรรคเกิดผล กันได้ ซึ่งทุกวันนี้เป็นเช่นนั้นแล้ว กล่าวคือ ไม่เกิดมรรคผลที่เป็น“แก่น”(สาระ)ของศาสนา

ผู้บรรลุถึง“แก่น” ซึ่งก็คือ จุดหมาย แท้ของศาสนา สำหรับพุทธเราคือ “วิมุตติ” ที่รู้กันคืออยู่ทั่วไป เพราะมีตรัสไว้มากกว่ามาก

และผู้บรรลุวิมุตตินั้น ก็คือผู้ปฏิบัติ จนถึง“แก่น”สำเร็จแล้ว จบกิจแล้ว ก็ไม่ต้อง “ปฏิบัติ”ให้เกิดมรรคผลอะไรอีกแล้ว

นั่นคือ ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีกแล้ว

ไม่ต้อง“ทำบุญ” หมายความว่าตรงๆก็คือ “ไม่ต้องชำระกิเลสในสันดาน”อีกแล้ว เพราะ “ดับกิเลส”(นิโรธ)ได้สิ้นแล้ว ก็เป็นคนผู้ “สิ้นบุญ”แล้ว ก็เท่ากับ“สิ้นกิเลส”หมดแล้ว

กิเลส ก็คือ บาป นั่นคือ บาปก็สิ้นด้วย ผู้จบกิจ หรือถึง“แก่น”แล้วนี้ จึงเป็นผู้ “สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาบาปปริกชีโณ) ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสถึงพระองค์เองว่า พระองค์คือ“ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป”แล้ว รวมทั้ง อรหันต์องค์อื่นๆด้วย พุทธเช่นนี้กันทั้งนั้น

ผู้สิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว พระพุทธเจ้าตรัส ว่า เป็นบุคคลผู้“อมตะ”

ท่านใช้ศัพท์ว่า อมโตคฺช หรือนิพพานคฺช “โอคฺช” คำนี้ ในพจนานุกรมท่านแปล ว่า จมลง, จุ่มลง, แซ่ลงไป, ดำหรือกระโดดลงไป, หยั่งลง, ถึงที่สุด, นับเข้า

อมโตคฺช ก็คือ จมลงในอมตะ, จุ่มลงในอมตะ, แซ่ลงไปในอมตะ, ดำหรือกระโดดลงในอมตะ, หยั่งลงในอมตะ, ถึงที่สุดเป็นอมตะ, นับเข้าเป็น“อมตะ”

นิพพานคฺช ก็นัยเดียวกัน จมลงในนิพพาน,... ฯลฯ ...นับเข้าเป็น“นิพพาน”

ผู้ได้“แก่น”แล้ว ก็เป็นผู้“อมตะ”

ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”แล้ว ก็เป็นผู้อมตะ

“อมตะ” คืออะไร?

พระพุทธเจ้าทรงระบุคำว่า“อมตะ”นี้ ไว้ใน“มฺูลสูตร” เป็นลำดับที่ ๙ ของสูตรนี้ทีเดียว ลองสดับรับรู้เนื้อความที่ท่าน ตรัส แล้วพิจารณาตามกันดีๆเถิด

“ถ้าพวกอัญญเดียรถีย์ปริพาชกพึงถามอย่างนี้ว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย ธรรมทั้งปวงมีอะไร ๑.เป็น“ต้นเค้า”(มฺูล) ๒.เป็น“แดนเกิด”(สั้ภาวะ) ๓.เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย) ๔.เป็น“การประชุม, ที่ประชุมลง”(สั้สมรณา) ๕.เป็น“ประมุข”(ปมุขะ) ๖.เป็น“ใหญ่”(อิธิปไตย) ๗.เป็น“ยิ่ง”(อุตตระ) ๘.เป็น“แก่น”(สาระ) ๙.เป็น“ที่หยั่งลง”(โอคฺชา) ๑๐.เป็น“ที่สุด”(ปริโยสาน)

เธอทั้งหลายถูกถามอย่างนี้แล้ว พึง

พยากรณ์แก่อัญญาเดียรถีย์ปริพาชกเหล่านั้น
อย่างนี้ว่า ตูกรอาวุโสทั้งหลาย ธรรมทั้งปวง
๑.มี“ความพอใจ,ความมุ่งหมาย”(ฉันทะ)เป็น
“ต้นเค้า”(มูลก) ๒.มี“การทำใจในใจ”(มนสิการ)
เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ) ๓.มี“การล้มผัส”
(ผัสสะ)เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย) ๔.มี“อารมณ์,
ความรู้สึก”(เวทนา)เป็น“การประชุม,ที่ประชุม
ลง”(สโมสรรณา) ๕.มี“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ)เป็น
“ประธาน,หัวหน้า”(ปมุขะ) ๖.มี“ความระลึก
ได้”(สติ)เป็น“ใหญ่”(อธิปไตย) ๗.มี“ความรอบ
รู้ชั้นอาริยะ”(ปัญญา)เป็น“ยิ่ง”(อุตตระ) ๘.มี
“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ)เป็น“แก่น”(สาระ) ๙.มี
“ความไม่ตาย,ความไม่เกิดไม่ตาย”(อมตะ)เป็น
“ที่ยั่งยืน”(ไอคชา) ๑๐.มี“การดับรอบสิ้น
ทุกสิ่งอย่าง”(ปรีนิพพาน)เป็น“ที่สุด”(ปรโยสาน)

ก่อนจะได้พูดกันถึงรายละเอียดของ
“อมตะ” ซึ่งใน“มูลสูตร”นี้ มียืนยันไว้ชัดใน
ข้อที่ ๙ นั้น ก็ต้องอธิบายไปตามลำดับ แล้ว
จะเห็น“ความจริง”ของธรรมะได้แจ่มแจ้งชัด
ตั้งแต่ข้อต้นของ“มูลสูตร”ว่า มีฉันทะ
เป็น“ต้นเค้า”(มูลก) ฉันทะคือ ความพอใจ,
ความมุ่งหมาย”(ฉันทะ)

ต้นเค้า นั้น มันอะไร?

ก็ต้นเค้าที่จะเกิด “ธรรมะทั้งปวง”..ไ

นั่นก็คือ ผู้จะมี“ธรรมะทั้งปวง”ได้ ก็
ต้องมี“ความพอใจ, ความมุ่งหมาย”(ฉันทะ)
ในตนเป็นอันดับแรก

นั่นหมายถึง “ความเป็นปกติของใจ”

ใช้มั้ย?

มันเป็นเรื่องของ“อาการทางใจ”แท้ๆ
ใจของเรามี“อาการ”เป็น“ความพอใจ,
ความมุ่งหมาย” ...แล้วเราจะรู้ได้อย่างไร

เราต้องอ่านใจของเรา และมี“สัญญา”
กำหนดรู้ อ่านให้เห็น“ใจในใจ” จนรู้จริงๆ
“อย่างนี้ๆแหละ”อาการใจ และรู้เห็นแล้วว่า
เป็น“อาการพอใจ,อาการเป็นความมุ่งหมาย”
มันมีลักษณะอย่างนี้ๆ พอรู้แจ้งก็เป็นญาณ

นี่คือ การเห็น“นามรูป” ด้วย“อาการ-
ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” ตามที่พระพุทธเจ้าทรง
สอนไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

มันมี“อาการ”ของใจ ให้ญาณเห็นได้

และมันมีลักษณะที่“ต่างกันไป” เรียกว่า
“ลึงคะ” ซึ่งความแตกต่าง”นั้นมีหลากหลาย

“อาการ”ต่างๆ คือ ความต่างกัน ที่ไม่ใช่
“ความพอใจ” หรือไม่ใช่“ความมุ่งหมาย”

อาการอื่น ก็คือ อาการที่ไม่ใช่“ฉันทะ”
อันมีความหมายแตกต่าง“ความพอใจ หรือ
ความมุ่งหมาย”

ความแตกต่างก็คือ “ลึงคะ” เราแยกได้
เรากำหนดหมาย หรือทำ“นิमित” คือ
เครื่องหมายเอาเองให้ได้ว่า อาการอย่างนี้ๆ
คือ “ความพอใจ หรือความมุ่งหมาย” ซึ่ง
ต่างจาก“ความไม่พอใจ หรือความไม่มุ่ง
หมาย” และต่างจากอาการอื่นๆอีกนานา
สารพัด ดังนี้ เป็นต้น

เราก็กำหนดหมายไว้ในใจเราให้รู้ว่า

“อย่างนี้”คืออะไร ต่างจากอย่างนั้นๆไหน เรา
ก็รู้ตามที่เรากำหนดรู้”(สัญญา)ได้แล้ว

หรือยังมีลักษณะอื่นอีกนับไม่ถ้วน
ก็คือ “อาการ”ต่างๆ ที่มี“เครื่องหมาย”(นิมิต)
แต่ละอาการ เราก็ต้องรู้อาการต่างๆนั้นๆ

ส่วน“อุเทศ” คือ การยกข้อนั้น เรื่องนี้
ขึ้นมาอธิบาย เหมือนอย่างที่คุณเขียนกำลัง
“ชี้แจง-อธิบาย”อยู่นี้ นี่แหละคือ “อุเทศ”

ถ้าผู้ไม่พอใจเลย ไม่เกิด“อาการใจ”ที่
มันจะพอใจในเรื่อง“ธรรมะ” ไม่เคยมีใจที่มี
“ความพอใจ”หรือไม่เคยมี“ความมุ่งหมาย”
ที่จะ“แสวงหา หรือมายินดี มามุ่งหมาย
แสวงหาธรรมะ” หรือ เอาธรรมะให้ได้

นั่นแหละคือ ภาวะของ“ใจ”ไม่มี“ต้นเค้า”
(มูลก)ของใจ คนส่วนใหญ่ทั่วไปก็เป็นอย่างนั้น

แล้วคนที่ไม่มี“ต้นเค้า”อย่างที่กล่าวนั้น
มันก็“จริง”ไซ้มี ว่า มันไม่มีทางที่จะเกิด
“ธรรมทั้งปวง”หรือมีโอกาสได้“ธรรมทั้งปวง”

ใจคนที่ไม่มีความพอใจ,ความมุ่งหมาย
เป็น“ต้นเค้า”จะนี่แล ที่ไม่มีสิทธิ์จะ“มีธรรม”
ไม่มีโอกาสที่จะ“ได้ธรรม”อะไรเลย

ต้องมีใจที่พอใจ-สนใจ-มุ่งหมายก่อน
อื่น หรือเป็น“ต้นเค้า”ของคนๆนั้น จึงจะ
แสวงหาว่าจะมี“ธรรม”หรือ“ได้ธรรม”อย่างไร

จากข้อ ๑ เมื่อพอใจ-สนใจ-มุ่งหมาย ก็
แสวงหา ก็ศึกษา เมื่อมี“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะ
ต้องมี“ข้อ ๒ ”คือ “มนสิการ” คือ ต้องมี
“การทำใจในใจ”เป็น ถ้าทำ“ไม่เป็น” แล้ว

มันจะได้ธรรม จะมีธรรม กันอย่างไร?

“การทำใจในใจเป็น” หรือ“การทำใจใน
ใจได้จริง” นี่แหละเป็นขั้น“บุญ” หรือไม่ถึง
ขั้นเป็น“บุญ” ถ้าสามารถทำให้มี“การชำระ
เกิดขึ้นในใจ”ได้ขึ้นมาจริง นี่คือ การเกิดธรรม
เกิดที่ใจ ใจเป็น“แดนเกิด”ของธรรม

เรียกด้วยศัพท์ว่า “สัมภาวะ หรือปภาวะ”

ที่ใจของเรา เราสามารถทำใจของเราให้
“เกิดการชำระกิเลสออกได้จริง”(จะน้อยก็ตาม)
คือภาวะประสพผลสำเร็จของ“การเกิดธรรม”
เพราะ“ทำบุญ”ได้ผล(อัตถิ)

คือ ชำระกิเลสออกได้ เป็นผล ใจก็มี
“ส่วนบุญ”(บุญญาภคิยา)สะอาดขึ้นตามลำดับ
ไม่ใช่“การได้”อะไรที่เป็นอามิสมาให้ตน
เลย แม้แต่ได้อารมณ์-ได้ความรู้สึกเป็น
“โลกียรส”ใดๆให้มีขึ้นในใจตนเลย

นี่คือ “บุญ”แท้ๆ ข้อแรก ข้อต้นจริงๆ
เพราะฉะนั้น ใครเข้าใจว่า“บุญ” คือ
การได้ การเอา หรือการหวังว่าจะได้ โดย
ถูกหลอกไว้เป็น“วิมาน”สารพัด ว่า ทำทาน
แบบนี้จะได้“บุญ” จะได้“บุญใหญ่” จะได้
“บุญมาก” เป็นต้น [มัจฉาทิฎฐิ ข้อ ๑ แท้ๆ ใน
มหาจัตตาริสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕]

แล้วคนก็เกิด“ความหวัง”ก็เป็น“ภาพ”
เกิด“ความอยากได้”ก็เป็นตัณหา ล้วนเป็น
กิเลส ภาวะปฏิบัติของคำว่า“บุญ”ทั้งนั้น

มีใช้“บุญ”เลยสักอย่าง เป็นมัจฉาทิฎฐิ
แท้ๆทั้งเพต่างหาก ที่สอนผิดลัทธิจะ และพา

กันทำอยู่ ทำกันอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เป็น
มิจฉาทิฎฐิกันทั่วไปในวงการศาสนาพุทธ

สอนกันผิด ให้ทำใจในใจกันผิดๆ
อย่างยิ่งแท้ๆ แล้วเมื่อไหร่จะเกิด“บุญ”ที่
ถูกต้อง“สัมมาทิฎฐิ”กันจริงๆได้

ถ้าไม่เข้าใจให้ถูก แล้วนำพากัน“ทำใจ
ในใจ”ให้เป็นสัมมาทิฎฐิ-สัมมาปฏิบัติ

ใครที่ยกเอา“อามิส”ต่างๆ เอาลาภ,ยศ,
สรรเสริญ,สุข หรือรศกาม รสพอใจสมใจ
ในกามภพ ในรูปภพ ในอรูปภพใดๆ ก็ตาม
ได้“บาป” หรือได้“กิเลส”ทั้งนั้น

“บุญ” คือ ได้ชำระกิเลสจากสันดาน
หรือ“ชำระจิตสันดานให้หมดจด” ที่ภาษา
บาลีว่า *สันตानัง ปุณาติ วิโสเขตติ*

คำว่า“สันดาน”เท่านั้น ก็หมายถึง “ใจ”
แล้ว ใช่มั้ย? เพราะ“สันดาน”ไปหมายถึง
ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม,ต้นไม้,อากาศ ไม่ได้ ไม่ใช่แน่

สันดาน หมายถึง “ใจ”แท้ๆ

แล้ว“ใจ”ที่มี“สันดาน” ที่จะทำ“สะอวด
หมดจด”กันนั้น สะอวดหมดจดจากอะไร?

สะอวดหมดจดจากวัตถุใดๆ สะอวด
หมดจดจากสิ่งต่างๆภายนอกใจ หรือใจ

ก็ไม่ใช่อีกแหละ ที่แท้ก็คือ สะอวด
หมดจดจากกิเลส ตัณหาอุปาทาน จากกิเลส
โลภ,โกรธ,หลง จนสะอวดจนหมดจดนั่นเอง

การชำระ“ใจ” หรือชำระกิเลสดังกล่าว
เช่นนี้แล คือ “บุญ” ต้องพยายามทำความเข้าใจ
เข้าใจคำว่า“บุญ”ให้ชัดๆ แม่นๆ ตรงๆ เกิด

ไม่เช่นนั้นมันพาศาสนาเสื่อมจริงๆ

นี่ผู้เขียนขอยืนยันนะ ไม่ใช่พูดพล่อย
หากการกระทำใดๆ หรือพฤติกรรม
ใดๆ หรือขณะที่คนมี“กรรม”ใดๆอยู่ในชีวิต
ทุกขณะของใครก็ตาม “ใจ”ไม่ได้อยู่ในภาวะ
“ชำระกิเลสออกอยู่” ขณะนั้น ใจไม่เป็น“บุญ”

ดังนั้น ผู้จะ“ทำบุญ”เป็น หรือทำ“บุญ”
เกิดเป็น“บุญ”จริงๆ ก็คือ เกิดการชำระกิเลส
ลดหรือออกจากใจ มีผลจนใจสะอาดหมดจด
ก็ต้องรู้จัก“ใจ” และรู้แจ้งรู้จริงว่า“ใจ”

ในแต่ละขณะ ขณะนั้นๆ “ใจ”ของเรามันกำลัง
เป็น“บุญ”อยู่หรือเปล่า หรืออยู่ในลักษณะ
“บุญ”หรือเปล่า หรือเป็นบาป-ไม่บุญไม่บาป
ในใจจะเป็น“บุญ”เราก็ต้อง“ทำใจ”เรา

คือ “ทำใจในใจของเรา”(มนสิการ)นี้แหละ
โดยเราต้องเป็น“ผู้ทำ”ของตน ถ้า“ทำ”
ไม่เป็น ก็นี้แหละคือ ไม่มี“มนสิการ”

ข้อ ๒ ของ“มูลสูตร” ที่ว่ามี“มนสิการ”
เป็น“แดนเกิด”(สัมภาวะ)

การปฏิบัติธรรมจึงคือ การ“ทำใจในใจ”
(มนสิการ)ของเรานี้เอง

ยิ่ง“มูลสูตร”ข้อ ๒ นี้ยิ่งชัดเจนยิ่งขึ้นว่า
การจะได้“ธรรมทั้งปวง”ก็ต้อง“ทำใจ”ให้เป็น
ทำใจให้ถูกต้อง ทำใจให้เกิด“ผล”(อตถิ)

“ผล”คือ อย่างไร?

“ผล”คือ ชำระกิเลสออกจากใจได้จริง
จะน้อยก็ใช่ ยิ่งมากหรือยิ่งหมดเลย..ก็ยิ่งใช่

● เก้ามัย ไทเฆม

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

มาร่วมกันคืนความสุขให้แก่สรรพสัตว์ พร้อมกับตัวท่านเอง

ในวาระครบรอบ ๑๓๒ ปี จึงจะมีเทศกาลกินเจ ๒ ครั้ง
ถึงเดือน ๙ หน้าและ ๙ หลัง งานนี้พลาดไม่ได้ ๑๐๐ ปีมีหนเดียวจะ!

ปราชญ์ผู้มีปัญญา ให้อายุย่อมโตอายุ ให้อำนาจย่อมโตอำนาจ
ให้วรรณะย่อมโตวรรณะ ให้ปฏิภาณ(ปัญญาแตกฉาน)ย่อมโตปฏิภาณ
ให้สุขย่อมโตสุข ครั้นให้อายุ อำนาจ วรรณะ สุขและปฏิภาณแล้ว
จะเกิดในที่ไหนๆ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศ. (บุพการชน)

๑. ขอให้ทุกท่านอายุยืนเป็น ๑๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี ทุกชีวิตเป็นสุข

MEAT IS MURDER

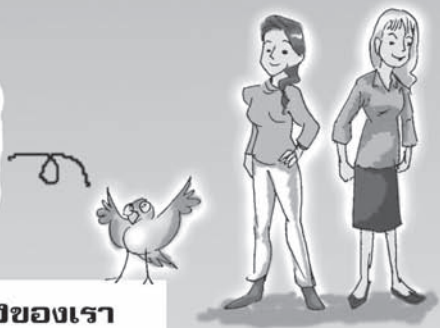
อย่าทำบาปเพราะเห็นแก่กินนะครั้น เ้านาย!
เพราะใครๆ ก็รักตัวกลัวตายด้วยกัน

๒. การไม่เบียดเบียนกันเป็นสุขในโลก

เธอเป็นเช่นที่เธอกิน (you are what you eat)
 เธอกินหมูที่เยอะโตเป็นหมู
 เธอกินผักที่อร่อยงาม ก็จะได้ชีวิตที่สวยงามเช่นกัน

๓. คืนความสวยงามให้ชีวิตด้วยปากและท้องของเรา

เมื่อสัตว์พัฒนามาเป็นมนุษย์ จะค่อยๆลดความตูดขาลง
 หากมีเขี้ยวมีเล็บกินเนื้อสัตว์อื่น ก็ค่อยๆเปลี่ยนมากินผักผลไม้มากขึ้นโดยลำดับ

๔. พัฒนาการสูงสุดของมนุษย์คือนักมังสวิรัต

(ตอนจบ)

คนบริจาคเงินทำบุญอย่างบ้าคลั่งเพื่อสร้างหลักประกันความสุข

ในชีวิตหลังความตาย สังเกตตัว ตัวกูของกู

บริจาคมากได้บุญมาก บริจาคน้อยได้บุญน้อย

ทำพระหนึ่งบุญเป็นลินค้ำชนิดหนึ่ง...ดร.เจมส์คีย์ ปิ่นทอง

คำว่า “บุญ” จึงเนาเหม็นและทะเลาะทะเลาะไปเรื่อยร้อย

มีผลลามไปทั่วสังคมไทยทั้งหมดตามหลักอิทัปปัจจยตา

สังคมไทยจึงพิการ การเมืองไทยจึงพิกล เศรษฐกิจไทยจึงพินาศอย่างที่แท้จริง

ตาม “เหตุ” ใหญ่ของชาติไทย

คือ “บุญ” ในศาสนาพุทธถูก “พินาศ” ไปด้วยน้ำมือของผู้ “อวิชชา” นี้เองสมณะโพธิรักษ์

สิ้นเชื่อเพื่อการทำบุญหล่อหลวงปู่

สิ้นเชื่อเพื่อการทำบุญหล่อทองคำรูปเหมือน
พระมงคลเทพมุนี

● ภาพอินเทอร์เน็ต

เนื่องในโอกาสครบรอบ ๑๒๔ ปี หลวงปู่โตปากน้ำภาษีเจริญ วันศุกร์ที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ มีพิธีหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำหนัก ๑ ตัน สภกรณเฑียรตม
เนียบมงคลเศรษฐี จำกัด มีความยินดีให้บริการสิ้นเชื่อแก่สมาชิกสหกรณ์ฯ เพื่อสร้างมหาทานบารมีร่วมกัน

ทำไม “บุญ” จึงยิ่งใหญ่ และเป็นทั้งมหากภัยในขณะเดียวกัน???

ข่าววงการผ้าเหลือง ร้อนระอุอีกครั้ง หลัง
เกิดการแห่ผ่านโลกออนไลน์ เจ้าอาวาสวัดตั้ง
ร่ำรวยผิดปกติ มีทรัพย์สินกว่าหนึ่งพันล้านบาท
แ่วว่างานนี้เป็นคนวงในผู้ช่วยเจ้าอาวาสที่ถูก
สั่งปลดออกมาสาวไส้ให้กากิน ถือเป็นกาเปิด
ศึกภายในวัดสระเกศอย่างเต็มรูปแบบ!!

“พุทธพาณิชย์” ความโลภบังตา อ่าง
“บุญ” คำกำไร!

จากกรณีดังกล่าวทำให้ต้องมานั่งฉุคคิดว่

การที่พระสงฆ์สองรูปในวัดต่างแค้นกันไปมาใน
เรื่องของเงิน ๆ ทอง ๆ เป็นเพราะความโลภและ
หลงใหลในระบอบ “พุทธพาณิชย์” ที่สร้างรายได้
มหาศาลอาจเป็นชนวนเหตุให้เปิดศึกกันกลาง
วัด

ทั้งนี้ ปฏิเสธไม่ได้ว่า ปัจจุบันคนไทยทำบุญ
แบบมั่งง่าย แลกบุญด้วยเงินตรา จ่ายแล้วจบ ไม่
เน้นการฟังธรรม ไม่สนการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
สาเหตุเหล่านี้จึงทำให้เกิดวงจรรูปาทวี “พุทธ-

พาณิชย” พุทธัง-ธัมมัง-สังฆัง เอาตั้งค์ใส่ตู้ตั้งนั้น ทุกวันนี้จะเข้าไปทำบุญวัดไหนจึงต้องเห็นตู้ให้หยอดบริจาคเงินควบคู่กับองค์พระปฏิมาอยู่รำไป

รวมไปถึงวัดที่มีชื่อเสียง ไม่ว่าจะหยิบจับอะไรก็คิดเป็นเงินเป็นทองไปเสียหมด ค่าดอกไม้ธูป เทียน ๒๐ บาท, ค่าวางรองเท้า ๒๐ บาท, ค่าใบเชียมซี ๒๐ บาท จนคนเข้าวัดเห็นแล้วแย่งไปตามกัน ๆ ทั้งนี้ ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติระบุว่า คนไทยทำบุญเฉลี่ย ๒๕๐ บาทต่อเดือนต่อครัวเรือน ทำให้เห็นได้ว่าตลาดการทำบุญนั้นมีมูลค่าถึง ๕๐,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี โดยมีทั้งบริจาคเข้าวัดและบริจาคเพื่อการกุศลอื่น ๆ ด้วย และคิดรวมถึงการบริจาคเป็นสิ่งของ

“ผมคิดว่าคนไทยทำบุญเข้าวัดก็ไม่ต่ำกว่า ๓ หมื่น ๕ พันล้านบาทต่อปี โดยในวันพระใหญ่แต่ละวันผมคิดว่าน่าจะมีเงินไหลเวียนไม่ต่ำกว่า ๖ พันล้านบาท ซึ่งการที่เงินไหลเวียนระดับนี้เรากำลังพูดถึงธุรกิจที่มีมูลค่ามหาศาล ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของศาสนาพุทธเป็นหลัก **เกียรตินันต์ ล้วนแก้ว** ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ กล่าว (โดย ASTV ผู้จัดการรายวัน ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๗)

ปรากฏการณ์ศีกกลางวัดตั้ง คงไม่ต่างจากยอดภูเขาน้ำแข็งที่โผล่ตัวขึ้นมา สาเหตุสำคัญของความเสื่อมในพุทธศาสนา ได้มี **ดร.เจมส์ คัดด์ ปิ่นทอง** และพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้ช่วยกันตีแผ่ออกมาทั้งรูปธรรมและนามธรรม เอาไว้อย่างลึกซึ้ง ดังมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้ :

**ป้องกันและแก้ไขปัญหาพระพุทธศาสนา
ดร.เจมส์ คัดด์ ปิ่นทอง**

๒. ปัญหาคน ปัจจุบัน พระที่มีปัญหาอาจจำแนกได้ดังนี้

(๑) บวชแล้วไม่เรียน เรียนแล้วไม่ปฏิบัติ

ทุกวันนี้หากรวมจำนวนพระที่มีปัญหาบวชไม่เรียน เรียนไม่ปฏิบัติ และทั้งไม่เรียน ไม่ปฏิบัติ ไม่ทราบแน่ว่าจะเกินครึ่งของจำนวนพระทั้งหมดหรือไม่?

(๒) นักค้ากำไรในคราบผ้าเหลือง

พระที่มีปัญหาบางส่วน ทำตัวเป็นนักค้ากำไรในคราบผ้าเหลือง โดยอาศัยศรัทธาของพุทธศาสนิกชนไปบิดเบือนคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ หาเศษหาเลย หาเงินหาทอง เข้าพักเข้าห่อตนเองและพวกพ้องบริวาร ผ่านกลวิธีพุทธพาณิชย์ทั้งหลาย ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สร้างผลกำไร ผลตอบแทนทางการเงินมหาศาล แล้วก็ยกยอกเอาเงินที่ได้จากศรัทธาของญาติโยมทั้งหลายเหล่านั้นเข้าบัญชีผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่ว่าจะบัญชีเงินฝากของตนเองหรือของบริวาร ญาติมิตร อดีตภรรยา เก็บไว้ใช้ส่วนตัว ทั้งในปัจจุบันและในยามที่สึกออกไป ทั้ง ๆ ที่ญาติโยมเขาบริจาคเพราะศรัทธาในผ้าเหลือง

คนจำพวกนี้ หากไปตรวจสอบดูญาติมิตรบริวารแวดล้อม ลูกศิษย์คนสนิท หรือแม้แต่อดีตภรรยา จะพบว่ามั่งทรัพย์สินเงินทองที่ได้รับการผ่องถ่ายให้ช่วยถือครองผิดปกติ ดังตัวอย่างในกรณีของเนรค้ำ

ที่เลวกว่านั้น คือ เหยียบย่ำ ทรมานต่อความศรัทธาของประชาชน เอาสีกาเข้ามาเสฟล้างวาสเสฟยาเสฟติด ทั้งๆ ที่ตนเองยังอยู่ในผ้าเหลืองโดยไม่เกรงกลัวบาปกรรมแม้แต่หน่อย

(๓) นายทุนสามานย์ในคราบผ้าเหลือง

เลวร้ายที่สุด คือ พระที่มีพฤติกรรมบิดเบือนคำสอนของพระพุทธเจ้า บิดผันหลักธรรมของ

พระพุทธศาสนา เพื่อแสวงหาผลประโยชน์เฉพาะตนเฉพาะกลุ่ม

อดีตเจ้าอาวาสวัดใหญ่บางแห่ง พฤติกรรม อุกอาจ ถึงขนาดดัดแปลงคำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธเจ้าสอนเรื่อง “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา” ก็นำมาดัดแปลงเพื่อสร้างกิเลสให้กับผู้คน สอนว่านิพพานเป็นอัตตา เป็นดินแดนที่จะเข้าสมาธิไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ ถึงกับมีพิธีนำข้าวบูชาก็ถวายแต่พระพุทธเจ้าในอายุตนนิพพาน จึงกลายเป็นว่า “นิจจัง สุขขัง อัตตา” **กระตุ้นให้คนบริจาคเงินทำบุญอย่างบ้าคลั่งเพื่อสร้างหลักประกันความสุขในชีวิตหลังความตาย** สังฆอัตตา ตัวกูของกู บริจาคมากได้บุญมาก บริจาคน้อยได้บุญน้อย **ทำประหนึ่งบุญเป็นสินค้าชนิดหนึ่ง** บริจาคเงินก็เพื่อตัวกูจะได้มีบ้านอยู่บนวิมาน ได้ตักบาตรกับพระพุทธเจ้า โดยสร้างเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ อวดอุตริมนุสสรูปประกอบพิธีกรรมการตลาดตอกย้ำความเชื่ออย่างสม่ำเสมอ

ทำพระธรรมวินัยให้วิปริต และประพฤติวิปริตจากพระธรรมวินัย

นำลัทธิทุนนิยม সামานยเข้ามาผสมผสานกับการบริหารจัดการวัด การจัดตั้งองค์กร การระดมทุนและการเผยแพร่คำสอนของลัทธิตนเอง สร้างความสัมพันธ์และผลประโยชน์ร่วมกับบุคคล องค์กรทางธุรกิจ การเมือง สถานศึกษา และการศาสนา ทั้งในและต่างประเทศ เป็นภัยอันตรายต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนาและต่อสังคมไทยอย่างถึงรากฐาน อันจะทำให้สังคมไทยตกเป็นทาสทุนนิยม সামานย มีจฉาสมาธิ ใช้เงินซื้อบุญ ใช้เครื่องแบบของพระพุทธศาสนาซ่อนโซ่ทำลายหลักธรรมคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า เพื่อให้พระพุทธศาสนาที่แท้จริงถูกแทนที่ด้วยลัทธิจานบิน โดยมีเจ้าลัทธิเป็นศาสดาองค์ใหม่

อันตรายอย่างยิ่งเมื่อ “นายทุน সামานยในคราบผ้าเหลือง” สามารถจับมือกับ “นายทุน সামานยในคราบนักการเมือง” ก็ได้มีการช่วย-

เหลือเกื้อกูลกันอย่างไม่เกรงกลัวทั้งต่อกฎแห่งกรรมและกฎหมายบ้านเมือง ในยุครัฐบาลทักษิณ ถึงกับมีกรณีที่ใช้อำนาจอัยการถอนฟ้องเจ้าลัทธิ ความผิดฐานยักยอกทรัพย์และเงินวัด ในวันที่ ๒๑ ส.ค.๒๕๔๙ โดยพนักงานอัยการฝ่ายคดีอาญา ๕ ทั้ง ๆ ที่คดีอาญาดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลอาญา มีการสืบพยานไปแล้วกว่า ๑๐๐ นัด และศาลอาญาจนจะมีคำพิพากษาแล้ว เหลือแค่สืบพยานอีก ๒ นัดเท่านั้น ทำให้เกิดการครหาแก่สาธารณชนมาจนถึงวันนี้

ทั้งนี้ ก่อนหน้าที่อัยการจะถอนฟ้องประมาณหนึ่งเดือน เมื่อวันที่ ๑๘ ก.ค.๒๕๔๙ รัฐบาลทักษิณได้ใช้สถานที่วัดจัดงาน “รวมใจทุกศาสนา พัฒนาท้องถิ่นไทยฯ” ระดมเจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศจำนวนหลายหมื่นคนมาร่วมงาน โดยมีทักษิณ ชินวัตร เป็นประธาน ประชันกับการชุมนุมขับไล่ระบอบทักษิณของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๓. ปัญหาสังคม

สังคมที่มัวเมา มีค่านิยมและความคาดหวังต่อพระพุทธศาสนาแบบผิด ๆ เช่น หวังว่าพระจะช่วยให้อรวย, หวังว่าพระจะช่วยให้ได้ขึ้นสวรรค์, หวังว่าพระจะช่วยชำระล้างบาปกรรมที่ตนเองกระทำไว้อย่างผิดแผก ฯลฯ ก็มีส่วนทำให้นำไปสู่การปฏิบัติที่เป็นปัญหาตามมาอีกมากมาย

หากต้องการจะป้องกันและแก้ไขปัญหาในพระพุทธศาสนา ก็จำเป็นจะต้องดำเนินการให้ความรู้ความเข้าใจแก่สังคม ทั้งการปลูกฝังในโรงเรียนและการสื่อสารในสังคมทั่วไป แก้ไขค่านิยมมัวเมา-ลัทธิเงินเป็นใหญ่-ความลุ่มหลงมัวเมา หวังพึ่งสิ่งเหนือธรรมชาติ ควรสนับสนุนส่งเสริมแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง สร้างสรรค์ ควบคู่ไปกับการแก้ไขส่วนที่เป็นปัญหาด้วย

ทั้งหมดน่าจะช่วยอุปถัมภ์ค้ำชูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองในสังคมไทยสืบไป

ชาติไทยเลวร้ายเพราะไม่รู้จัก“บุญ” และไม่มีโลกุตระสมณะโพธิรักษ์

“บุญ”เป็นสาระสำคัญของพุทธ เมื่อผิด ก็แย่ ทุกวันนี้คำว่า“บุญ” ถูกทำลายยับเยิน แปลงรูปแปลงร่างเป็นอาวุธร้ายประหารศาสนาพุทธไปแล้วอย่างอินโนเซนท์ “บุญ”เป็น “นามธรรม”เฉพาะของศาสนาพุทธนี้ จึงไม่เหมือนของศาสนาอื่นใด นี่คือหัวใจสำคัญที่แท้ของพุทธ เมื่อเอาไปใช้ผิด จึงเท่ากับทำลายศาสนาพุทธ จึงตกอยู่ในอาการ “แย่”เอามาก ๆ จริง ๆ

เพราะคำว่า “บุญ” ยังมีนัยสำคัญอย่างยิ่ง ที่ต่างจากคำว่า “กุศล” อีกด้วยที่จะทำความเข้าใจกันอย่างคมแหม่นชัดลึกตรง “บุญ”ไม่ใช่ “วิมานสวรรค์”ทางโลกียะ แต่ “บุญ”คือเครื่องมือหั้น “กิเลส” ตัวแท้ของศาสนาพุทธ “นามธรรม”ของคำว่า “บุญ” ที่เพี้ยนไปเป็น “อาการใจที่อยากได้มาให้ตน” แทนที่จะเป็น “อาการใจที่ชำระความอยากได้ให้ออกไปจากใจตน” มันก็เดินกันคนละทิศหันหน้าไปคนละทาง ๑๘๐ องศากันชัด ๆ ดังนี้เอง เข้าใจกันชัดมั๊ย????

“คุณธรรม” ของ “พุทธ” จึงไม่มีแก่น ไม่มีสาระ แต่เมื่อชาวพุทธเอาไปใช้ผิด กลายเป็นว่า “บุญ” คือ “นามธรรม” ที่เป็น “โลกธรรม” ได้แก่ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภียสุข ที่ตนเองยังหลง “อยากได้” เมื่อ “บุญ”กลายเป็น “นามธรรมแห่งความอยากได้” ทั้ง ๆ ที่ “บุญ”คือ “นามธรรมที่ชำระความอยากได้” มันก็เกมกันพอดี แพ้ตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้นเลย

คำว่า “บุญ” เป็น “นามธรรม” ที่มีการชี้ “ขอบเขตของบุญ”(บุญญ์กเขตต) เช่น ถ้าใครแสวงบุญออกนอกเขต “โลกุตระ” ไป นั่นมันออกนอกเขตของความเป็น “พุทธ”แล้วนะ ไม่ใช่ “บุญ”แบบพุทธแล้วนะ ออกไปนอกเขตพุทธแล้ว เพราะ “พุทธ”นั้นเป็น“โลกุตระ” ไม่ใช่ “โลกียะ” แม้จะเป็น “คุณงามความดี” มากมายปานใด แต่ถ้ายังเป็นแค่ “กุศลชั้นโลกียะ”เท่านั้น ก็ยังจัดว่าเป็น

“บุญ”..ไม่ได้ ดังนี้

ถ้าคุณงามความดีได้แค่ “กุศล” ถ้าจะถึงขั้นเป็น “บุญ” ก็จะต้องดูกันที่ “บุญ” ถ้ามีการ “ชำระกิเลสได้ในขณะที่มีการปฏิบัติอยู่นั้น” จึงจะนับว่าเป็น “บุญ” เข้าชั้น “โลกุตระ” ถ้าได้แต่คุณงามความดี ก็เป็น “กุศล” ของกัลยาณธรรม ยังไม่นับว่าเป็น “บุญ” ยังไม่เข้าชั้น “อารยธรรม” เป็น “โลกุตระ”

“บุญ” ของพุทธมีเขตชี้ไว้ชัดว่า ยังเป็นพุทธอยู่หรือไม่ คำว่า “บุญ” ของพุทธนั้นจำกัดขอบเขตไว้ชัดเจนยิ่งว่าเป็น “โลกุตระ” เท่านั้นนะไม่ใช่คุณธรรมระดับ “โลกียะ” นะ นี่คือการชี้เขตของความเป็น “บุญ” (บุญญ์กเขตต) หากแสวงบุญนอกเขตของ “โลกุตระ” ก็ไม่ใช่ “บุญ” ของพุทธ เป็นต้น

ถ้าเข้าใจ “บุญ” ผิด “ที่พึง”อันเป็นพิษก็มีขึ้นมาแทน คำว่า “บุญ”นี้ทุกวันนี้ผิดเพี้ยนออกไปไกลไม่อยู่ในขอบเขตของความเป็น “บุญ”ในศาสนาพุทธ ออกนอกขอบเขตพุทธ ไม่เป็น “โลกุตระธรรม” ตามแบบพุทธกันจนน่าสังเวชหากไม่กู่กลับไม่แก้ไขให้ถูกต้อง “เจ้ง”แน่ ๆ เพราะ “บุญ” คำคำนี้เป็น “อารยมรรค-อารยผล”แท้ ๆ เป็นโลฏระชัด ๆ

ถ้าศาสนาพุทธไม่มี “บุญ”ก็เท่ากับศาสนาพุทธ “ไม่มีการชำระกิเลส” กันแล้ว “โลกุตระ” ก็ไม่มีชาวพุทธก็ไม่มี“ที่พึง”ที่เป็น“โลกุตระ” ก็ไปพึง “โลกียะ” กันหมด ถึงขั้นพึงอบายภูมิ พุทธศาสนาก็จะมีแต่พึงเดรัจฉานวิชา พึ่งอำนาจลึกลับที่ศักดิ์สิทธิ์สารพัด เป็นเทวนิยม มีแต่คำขายเครื่องรางของขลัง คำขายพระเครื่อง คำขาย “บุญ”กันเต็มวงการ

ศาสนาพุทธ เห็นกันไหมเอ่ย ว่าเมืองไทยเป็นเช่นที่ว่านี้ อย่างเก่งก็ “พึง”ภาษาบัญญัติว่าเป็นความรู้ อุ่นใจในความรู้ “พึง” ตระกาะที่เป็นปรัชญากันไป เป็น “วิมานในฝัน” บันภพเป็นชาติกันไป แม้“ความรู้” นั้นจะยังไม่ลัมมาทัญญู หรือพึง “โลก-ธรรม”เลี้ยงชีวิตไปตามประสา นั้นแล่มาก

ถ้าเข้าใจ “บุญ” ไม่ผิด ก็ “ฟังบุญ” คุณวิเศษ ได้จริง หากชาวพุทธมี “โลกุตระธรรม” หรือมี “บุญ” กันจริง ก็จะไม่ฟังพระเครื่องกันจริงจั่งกว่าฟังธรรม จะรู้มีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “บุญ” ที่เป็น “นามธรรม” สุดประเสริฐ คนจะฟัง “บุญ” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” กันอย่างเกษมจริง ๆ การโฆษณาค้าขายเครื่องรางของขลัง โฆษณาค้าขายพระเครื่องก็จะไม่มี

เพราะมีที่ฟังคือ “พุทธธรรม” ที่เป็น “บุญ” อย่างเป็น “สารลัจจะ” ที่เป็นจริงตรงกับพระวจนะจริง แม้จะมีพระเครื่องบ้าง พระบูชาบ้าง ก็จะไม่ค้าไม่ขายกัน ไม่หลงเคารพบูชาอย่างงมงายอย่างไร้พุทธปัญญาแน่ ๆ จะมีไว้เพื่อเคารพรำลึกเตือนสติ และบูชาอย่างสัมมาทิฐิ เป็นประโยชน์แก่ชีวิตและการประพฤติในชีวิต นำพาไปสู่แก่นสารที่เป็น “นามธรรม” ขึ้นปรอดตคุณได้แท้จริง

ชาวบ้าน จ.ศรีสะเกษแห่ไหว้ลูกควายประหลาด

ดังนั้น เมื่อพุทธไร้ที่ฟังอันเป็น “แก่นสาร” แท้ จึงไปหาที่ฟังอันนอกพุทธกันสารพัด ตามที่กล่าวมาคร่าว ๆ นั้น ที่จริงมีมากกว่านั้นอีกมาก เป็นเดรัจฉานวิชานานารูปแบบ ทั้งแบบปริยัติ ทั้งแบบปฏิบัติ ถึงขั้นเป็นเรื่องวิถดถารก็มีเยอะชาติไทยเลวร้ายเพราะไม่รู้จัก “บุญ” ไม่มีโลกุตระเมื่อไม่สัมมาทิฐิในคำว่า “บุญ” ดังที่ชาวไทยเป็นกันมาก

“บุญ” จึงไปหมายถึง “สุขโลกีย์-สรรเสริญ-ยศ-ลาภ” ที่เป็น “โลกธรรม” อันตรงกันข้ามกับ “โลกุตระ” อย่างสิ้นเชิง หรือไปหมายถึงแค่ “คุณงามความดี” ชั้น “โลกีย์ธรรม” กันเท่านั้น มันยังไม่เห็นฝั่งของความเป็น “โลกุตระธรรม” กัน

เลยในชาวพุทธทั้งหลาย จึงเอา “บุญ” มาใช้ผิด นี่คือศาสนาพุทธไม่เหลือ “แก่น” ไม่เหลือ “โลกุตระ”

คำว่า “บุญ” จึงเนาเหม็นและทะเลาะทะเลาะไปเรื่อยเรื่อย มีผลลามไปทั่วสังคมไทยทั้งหมดตามหลักกัณฑ์ปัจฉยตา สังคมไทยจึงพิการ การเมืองไทยจึงพิกล เศรษฐกิจไทยจึงพินาศอย่างที่เป็นจริง ตาม “เหตุ” ใหญ่ของชาติไทย คือ “บุญ” ในศาสนาพุทธถูก “พิฆาต” ไปด้วยน้ำมือของผู้ “อวิชชา” นี้เอง

นี่ไม่ใช่เรื่องขี้ตู่ ไม่ใช่เรื่อง “มโน” เพื่อปกเป็นเรื่องจริง!!! เพราะคนไทยนับถือศาสนาพุทธถึง ๙๕% ไหม้มั้ย? ...คิดดูเอาแล้วกัน ทุกคนมีปัญญาความจริงมันเกิดจริงเป็นจริงกัน เห็นบ้างไหมล่ะ? นี่แหละคือความผิดทางศาสนาพุทธอันมหามหันต์

บทสรุป คำว่า “บุญ” เป็นคำที่ผูกพันกับคนไทยนับตั้งแต่เกิด จนกระทั่งวันตาย (บุญมาก, บุญมี, บุญเกิด-ก่อนตายก็ให้นึกถึงบุญไว้) แต่ นำเสียดายที่ปัจจุบัน “บุญ” กลายเป็นเรื่องของเงินไปหมด จะได้บุญมากก็ต้องหาเงินมาก ๆ มาทำบุญ มีหน้าซ้ำแม้จะทำบาปไว้มากมายแค่ไหนในตอนมีชีวิต ตายไปแล้วลูกเต๋าก็ยังสามารถอุทิศบุญกุศล ให้มีอยู่มีกินอย่างสุขสบายได้อีก บุญจึงกลายเป็นเครื่องมือเพิ่ม “โลภ” (ตักข้าว ๑ ทักพี อธิษฐานขอให้ลูกถือเต๋อรี ขอให้มเงินล้าน ฯลฯ) เพิ่ม “โกรธ” (ตั้งศึกเจ้าอาวาสกับรองเจ้าอาวาสที่แบ่งบุญแบบ “วัดครึ่งหนึ่ง-เจ้าอาวาสครึ่งหนึ่ง” ไม่ลงตัว) และเพิ่มความ “หลง” จนส่งบุญกุศลให้ไปกินกันตอนตายได้อีกด้วย

การทำบุญแบบผิด ๆ จึงกลายเป็นการเพิ่มไฟโลภ-ไฟโกรธ-ไฟหลง ใส่ตนเองให้มากยิ่งขึ้น ๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับสาระสำคัญของพุทธที่มุ่งหมายให้บุญคือเครื่องมือชำระกิเลสทั้งหลายให้ลดละจางคลายลง ๆ ๆ กระทั่งสะอาดสิ้นอนุสัยจนหมดจด (*สันตानัง ปุณาติ วิโสเธติ บุญก็คือภาวะที่ “ชำระจิตสันดานให้หมดจด” ซึ่งกิเลสอนุสัยก็คือสันดานในจิตใจนั่นเอง*) ☸

เวทีความคิด

● นายหนุนดี

สัญญาของนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ฟังดูดีและทำจริง นำเชื่อกว่ารัฐบาลชุดก่อน

ยังน่าฟังและดูดีกว่ารัฐบาลชุดก่อน

ยังไง ๆ ก็รู้สึกว่รัฐบาลชุดที่มี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรีในช่วงนี้ (ขอเน้นว่าในช่วงนี้) ก็ดีกว่รัฐบาลหลายชุดที่ผ่านมา โดยเฉพาะรัฐบาลชุดที่แล้ว ไม่ว่าจะเป็คำพูด แนวนโยบาย และการกระทำอย่างเป็รูปธรรม ที่สร้างผลดีต่อสังคม

ดังกรณีการที่ตำรวจยุค คสช. ที่สนับสนุนการทำงานของรัฐบาล ชุด พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่สามารถจับชายชุดดำที่ใช้อาวุธสงครามทำร้ายทหารและประชาชนได้ จนภรรยาของ พล.อ.รมเกล้า โพสต์ข้อความขอบคุณ คสช. และตำรวจที่จับชายชุดดำได้ หวังโยงถึงผู้สั่งการ ซึ่งต่างจาก DSI ในรัฐบาลชุดก่อน คนตายทั้งคนบอกไม่มีหลักฐาน !

ถ้าพูดถึงสัญญาของนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ก็ฟังดูดี และทำจริง นำเชื่อกว่ารัฐบาลชุดก่อน ดังคำพูดต่อไปนี้

“เราจะทำให้ประเทศชาติหลุดพ้นจากการทุจริตผิดกฎหมาย คอร์รัปชั่นต่าง ๆ ให้ได้โดยเร็วที่สุด” พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ๖ กันยายน ๒๕๕๗

“จะไม่ทำเรื่องประชานิยมซึ่งได้สั่งการว่าไม่ต้องเอารูปผม รูปใคร รูปข้าราชการไม่ควร

ไปติดตามถนน แต่ควรติดในสิ่งที่จะทำมากกว่า” พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ๑๒ ก.ย.๒๕๕๗

“การไปดูงานต่างประเทศ อย่าเพิ่งไป.. เพราะบ้านเมืองยังและเทะอยู่ ถ้าจะจัดสัมมนาขอให้น้เน้นในประเทศ เพื่อกระจายการท่องเที่ยว โดยให้ไปที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนหรือ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้” พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ๑๖ ก.ย.๒๕๕๗

“การปรับตัวของข้าราชการ ทุกคนต้องเปิดใจ ทำแบบผม ผมเคยหน้างอ ซี้ โมโห เตี้ยนี้ยิ้ม อารมณ์ดีทั้งวัน” พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ๑๗ ก.ย.๒๕๕๗

“ข้าราชการไทยให้ติดดิน ลดความเป็นข้าราชการระดับสูงลงไปให้ถึงพื้น เดินไปหาชาวบ้าน อย่าแต่งตัวสวยมากนัก ใช้คำพูดอธิบาย อย่าใช้ภาษาราชการ อดทนพูดกับชาวบ้าน ให้ความสำคัญกับประชาชนที่ลำบากมาก ศูนย์แก้ไข ปัญหา คนนั่งทำงานต้องหน้าตาดี ต้อนรับประชาชน คนไหนทะเลาะกับเมีย อย่าให้ทำงาน และอย่ามองชาวบ้านที่เรียกร้องว่าถูกจ้างมา ถือเป็นหน้าที่ต้องแก้ไขปัญหา” พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ๑๗ ก.ย.๕๗

๒

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

นำอัศจรรย์ในปาฐกถาจารย์ของอริสโตเติล
มังสวริตซ์กับเคลื่อนจิตวิญญาณ
ให้เกิดทริโอดตบปะ ลดละโลภะ โทสะ
ในการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อเกิดผลกระทบต่อเนื่องถึง
วัฒนธรรม สุขภาพกายใจ เศรษฐกิจ
อาชีพ สิ่งแวดล้อมมหัพการ...

คิดอะไรให้ถูกบุญ สุนทรคุณคุณกุศล

สมมุติอย่าคิดว่าไม่สำคัญ

อะไร ๆ ในโลกนี้ ล้วนเป็นสิ่งมนุษย์สมมุติขึ้น
ทั้งนั้นแหละ

สมัยเรียน ม.๓ เมื่อได้ยินครูสอน ทุกสิ่ง
สมมุติกันขึ้นมา ผู้เขียนฟังแล้วชดหุจ้ง เลยอวดรู้
เถียงครูว่าไม่จริง จำความไม่ได้ว่าโต้แย้งไปยังไง
บ้าง ดูเหมือนคุณครูก็ไม่ได้อธิบายลงลึกพอให้
เด็กหัวแข็งอย่างเราหายสงสัย ครูท่านคงปล่อย
ให้มันเข้าใจเองวันหน้า

ลูกต้องแล้วครับ ถึงวันนี้ค่อยมีโลกวิรูู้เท่า-
ทันสมมุติโลกสิกซึ่งขึ้นเรื่อย ๆ จึงอยากหยั่งฟ้า
แจ้งประจักษ์ปัญญาตาม เกิดอาริยาณทาง
ทะลุสิ้นดินฟ้า กระทบจิตวิญญาณอย่างสำคัญ
เพื่อผลวิมุตติหลุดพ้นเหนือโลกียวิสัยไปตามลำดับ

ประเด็นที่กล้าเถียงครูไปตอนนั้น คืออยาก

ยืนยันว่า สมมุติจะมั่วชี้ชี้ขั่วส่งเดชไม่ได้นะจะ ยังไง
มันต้องมีนัยจริงรองรับอยู่แน่นอน จะสมมุติ
เรียกขานยังไงก็ช่าง ความจริงอันจะเป็นอยู่คือมัน
ย่อมครือ ๆ อยู่ของมันเท่านั้นวันยังค่ำ เช่น
ของมีอยู่จริงสี่อย่าง จะนับหนึ่งสองสามสี่ห้าวันทูล
ทริโพร์ไฟว์ หรือเจ๊กหนอซาสี่อี้อ๋อช้นชื่ออูลัว
อะไร จำนวนของมันย่อมจับต้องนับได้ตามนั้น
เด็กดีอย่างผมเหมือนแย่งหัวชนฝาไปทำนองนั้น

ครั้นได้ฟังธรรมค้อยฉลาดขึ้นเยอะ เมื่อเห็น
ตัวโง่ในกะลาครอบ คือรู้จักกรอบสมมุติ ท่าน
สอนว่า สมมุติคือรู้ร่วมกัน ตกลงรับรู้ร่วมกันแล้ว
ทำนองเข้าเมืองตาหลิว ต้องหลิวตาตาม...

ความจริง คนจำต้องทำตามสมมุติของสังคม
ให้พอเหมาะ นอกจากจะหนีโลกเป็นฤาษีอยู่เดียว
เปลี่ยวเอกา จะบ้าบอคอแตกถึงไหน ใคร

ไม่เดือดร้อนด้วย ก็ว่าไป

แม้แต่ธรรมชาติยังมีกฎเกณฑ์ ดวงดาวบนท้องฟ้ากว้างไกลยังมีระเบียบวงจร หมาก็เดินสี่ขาอย่างหมา คนเป็นสัตว์สังคมก็ต้องมีวิถีชีวิตแบบสัตว์เมืองอารยชนเป็นต้น

เพราะฉะนั้น แม้สมมุติจะเป็นสิ่งมนุษย์กำหนดกันขึ้นเอง ใครอยากอยู่ร่วมหมู่ฝูงด้วย มันนี่ไม่จำเป็นต้องสมมุติตามเหมือน ๆ กัน เช่น รูปสมมุติเพศหญิงชาย คนต้องนุ่งผ้า

กระทั่งพระอรหันต์ยังต้องพลอยนุ่งห่มผ้าตามสมมุติด้วย หากอยากอยู่ร่วมสังคมเพื่อชี้ทางสว่างสัตว์โลก ถึงในใจจะหมดกิเลสติดยึดหลงไหลในรูปสมมุติเพศหญิงชาย นั่นเป็นปรมาตถ์ลัทธิจะลอยตัวอยู่เหนือสมมุติโลกียวิสัย เป็นสภาวะจิตประจักษ์แจ้งเฉพาะตน เรียกว่า ในการศึกษาของสังคมโลก พระอรหันต์ผู้บรรลุมรรคผลสำเร็จปรมาตถ์คือประโยชน์ยิ่งยอดแล้ว ท่านย่อมรู้เท่าทันสมมุติลัทธิจะด้วยเป็นอย่างดี และจะอยู่เหมือนสามัญชนแบบสูงสุดคืนสู่สามัญ จนดูไม่ออก โดยรูปอาการภายนอกที่ปรากฏ จึงมีคำสอนว่า เห็นช้างช้อย่าไปชี้ตามช้าง หรือพระอรหันต์กับคนบ้าอาจดูคล้ายกัน เป็นต้น

ยิ่งในยุคเสื่อมทรุดศีลธรรมทุกวันนี้ ส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่า ยังมีผู้สำเร็จมรรคผลเป็นอรหันต์ให้เห็น ทั้งที่เป็นไปได้สำหรับพระโพธิสัตว์เดินดินมาปรากฏชนหน้าชนตา บำเพ็ญบารมีโปรดสัตว์ ในลักษณะทวนกระแสโลก ดีไม่ดีเหมือนคนขวางโลก...

ดังนั้น ใครที่เจอเจอผู้มีปฏิปทานอกกระแสหลัก แตกต่างจากที่เคยรู้เห็น อย่าเพิ่งประมาทดูเบาเหมาว่า จะเป็นพวกบ้า ๆ บอ ๆ ไปเสียทีเดียว เกิดเป็นของจริงขึ้นมาจะเสียท่า ตาถั่ว บาบแย ตายซัก ยังไงก็คิดบวกลองรับรู้เท็จจริงแน่แท้ก่อนด่วนปฏิเสธดีทิ้งไปเลย

ยิ้มได้ทุกทิศ เมื่อคิดไว้ก่อน

ศาสนาสอนให้คนรู้จักคิด เมื่อคนคิดอย่างไร จนเกิดกระทำจริงอย่างที่คิดนั้น ๆ เราย่อมอาจเป็นไปดังที่เราคิดได้

You are what you think ย่อมเป็นจริง ทำนองเดียวกับ You are what you eat. กล่าวคือ สัตว์โลกอยู่ได้ด้วยอาหาร ๔ ตั้งแต่ กวฬิงการาหาร ผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร และวิญญาณาหาร ย่อเป็นสองคือ อาหารกายกับอาหารใจ เฉพาะอย่างยิ่ง สำคัญสุดที่อารมณ์จิตวิญญาณเป็นอาหารกำหนดชะตากรรม ตามหลักจิตวิญญาณ เป็นประธานสิ่งทั้งปวง

ศาสนาพุทธถูกมองจากฝรั่ง ว่าเป็นพวกมองโลกในแง่ร้าย ทุกข์นิยม ตรงกันข้ามกับพวกมองโลกในแง่ดี สุขนิยม สองมุมมองน่าจะเลือกอันไหนมากกว่า

ถ้ามองโลกในแง่ดี โลกสวยไว้ก่อนเสมอจะได้สบายใจ ไม่เครียด แล้วมันกลบเกลื่อน หลอกตัวเองรีเปลา จะไปเอาแน่อะไร ในเมื่อมันใช่จะดีตั้งใจหมายได้นักหนา เสี่ยงเกิดอกหักพังขึ้นมาจะทำใจไหวไหม จะตั้งหลักแก้ลำทันการณ์หรือเปล่า...

ทั้งพวกโลกสวยและโลกซวย คงสุดโต่งทั้งคู่ ลูดูไปให้ครบ เพื่อทั้งแง่ดีแง่ร้าย มันจะเข้าท่ากว่าไหม !

วิถีพุทธ ท่านสอนให้รู้ทันตามเป็นจริง แล้วรับมือให้ได้ทุกสถานการณ์ เช่น เปลียนวิกฤติให้เป็นโอกาส ลดละกิเลส ตัดเหตุต้นเหตุพาทุกข์เดือดเนื้อร้อนใจ ทำได้เท่าไร ทำไรชีวิตเท่านั้น

ทุกชีวิตย่อมมีอุปสรรค เหมือนทะเลย่อมมีคลื่น พ่อครูสอนไว้ อุปสรรคเป็นบันไดพาเราก้าวหน้าสูงขึ้น อุปสรรคแปลว่าใกล้สวรรค์ เป็นสิ่งท้าทายเราให้ทุ่มเทสุดความสามารถ

คนไม่มีใจที่เป็นอุปสรรคชั่กอย่าง ผลสำเร็จที่ชนะข้ามพันอุปสรรคมันย่อมไม่มีทางบังเกิดขึ้นเลย ปัญหาจึงก่อให้เกิดปัญญา หากไม่หนีปัญหาไปเสียก่อน เช่นเดียวกับภิกษุฝรั่งว่า Everything happens for the best. ทุกสิ่งอย่างบังเกิดขึ้นเพื่อผลอันเลิศตามมา ขอเพียงอย่าใจร้อน ไม่ยอมจำนน สู้ทนใช้ปัญญาอุตสาหะ บากบั่นสุดฤทธิ์สุดแรงเกิด...

วิริเยน ทุกขมจเจติ คนยอมบรรลุปันทุกข

เปลาะ ๆ ไป ตรงประเด็นที่เห็นทุกซั่มโน่นนี่ จน ลัทธิลัทธิลุดพันในแต่ละเหตุปัจจัยเคยหลงไหล ไคร่อยาก กระทั่งหายอยาก เช็ดจริง ๆ ให้ตื่นตาย หรือหลาบคัก ๆ ซักแฉ็ก ๆ ปานนั้น ไม่เวียนวนไป เสพย์สมอารมณ์ผีหลอกลม ๆ แล้ง ๆ อีก พอทันที

อารยลัทธิลัทธิลุดพันมีแต่เรื่องทุกข์ อันต้องกำหนด รู้เท่าทัน (ปริญญะยิก) เพื่อละตัณหา (ปหานิก) จนประจักษ์แจ้งนิโรธลัทธิลุดพัน เพราะเจริญ มรรคปรากฏผลสิ้นวิมุตติกังขา (ภาวนา)

เมื่อเดินหน้ากระบวนรู้อะไรแจ้งเจริญทุกข์ อารยลัทธิลุดพันเครื่อง ลอยตัวอยู่เหนือทุกข์ได้เท่าใด สุขสงบเป็นอันบังเกิดโดยไม่ต้องแสวงหา

ดังนั้น ปัญหาความคิดเชิงลบใด ๆ น่าจะ กวาดทิ้งออกไปพ้น ๆ ก่อนได้เลย ประหนึ่งน้ำใสหนึ่ง เราจึงเห็นกุ่มหอยปูปลา หินทรายใต้น้ำชัดเจน

ชี้แนวทางสว่างปลายอุโมงค์

ลัทธิพุทธกระแสหลัก แทบจะไม่ค่อยรู้จักการ ถูกลัทธิลุดพัน แม้ลัทธิมหายาน วัดจีนจะเผยแพร่การถือศีลกินเจมานาน คนจีนต่างถือเฉพาะ เทศกาลกินเจ ๑๐ วัน เป็นประเพณี

การถือศีลกินมังฯ เลยกินผัก ผิดไม่ ถึง สบายเลือดจิตวิญญาณ ตามนัยของปาณาติบาต ที่ให้เว้นขาดการฆ่าด้วยตนเอง หรือใช้ผู้อื่นฆ่า ต้องชวนคนอื่นให้เลิกฆ่าสัตว์ สนับสนุนการไม่ฆ่า เพื่อให้บังเกิดเมตตาจิต คิดเอ็นดู กรุณาสัตว์ร่วม โลก เกิดแก่เจ็บตาย

น่าสลดใจที่พระไม่นำพาชาวพุทธให้หยุดเลิก ฆ่าสัตว์ไปเลย พระไม่เป็นตัวอย่างคนเลี้ยงง่าย ด้วยพืชผัก

ชาวพุทธถึงไม่รู้จักอริส คือ ถูกลัทธิลุดพัน เขิน ถือ ๆ วาง ๆ ไม่เด็ดขาดต่อเนื้อเพื่อยกระดับ จิตใจให้สูงขึ้น เป็นอริจิต และเกิดอริปัญหา ศิลเข้ม แข็ง ถึงจะมีฤทธิ์ตรงตัดกิเลส พาจิตสงบสุข ก้าวหน้า

ต่อเมื่อพ่อครูมานำปฏิบัติถือศีลเคร่งครัด สมาทานมังสวิรัตินำร่องอริส เป็นต้น ผู้คนถึง ค่อยนิยมศรัทธา เกิดปัญหาขยายมวลจนแพร่-

หลายทุกวันนี้

การถือศีลของกระแสหลัก สอนกันแค่ ศิล รัชากาย วาจา จะรักษาใจ ต้องไปนั่งทำสมาธิ

เมื่อถือศีลเพียงแค่นี้ ไม่ผิดกฎหมายพระ หยาบ ๆ ศาสนาถึงเสื่อมทรุดเรื่อย ๆ

ศีลมังสวิรัตินับเป็นตัวอย่างลัทธิลุดพัน ลัทธิลุด พันปฏิบัติในศีลปาณาติบาต อันขัดเกล้าเบาบาง กิเลสถึงจิตวิญญาณ

เทศกาลกินเจ ตลาดเนื้อสัตว์ลดหายไปซัด ๆ การกินจึงเป็นต้นเหตุของการฆ่าโดยตรง

พวกเขาทำธุรกิจหาเงินจากชีวิตสัตว์ เป็นพวก คนบาป นอกศาสนาพุทธ

การกินเนื้อสัตว์ที่แพร่หลายตามลัทธิบริโภคนิยม เอาผู้คนเป็นเหยื่อ ไม่เห็นเบื้องหลังการถ่าย ทำ ตั้งแต่การเลี้ยงทรมานในกรง เร่งให้โต จำกัด อายุให้เชือดได้ไว ๆ ช่างอำมหิตลัทธิลุดพัน ใครได้รู้เห็น ความโหดทุกชั้นตอน ไม่น่าจะกินได้ลงคอ !

ความจริง ผู้อยากกินเนื้อสัตว์ใด ๆ อยู่ เขา น่าจะพึงตัวเอง กล้าเหยิ่ม พอที่จะลงมือเชือดเอง ค่อยได้เลือดเนื้อไปกินตามอยาก

หากใครใจโหดไม่ถึง ไม่น่าเลยที่จะกินเลือด เนื้อสัตว์นั้น ๆ มันเท่ากับใจดำ ส่งเสริมให้มี เพชฌฆาตทำบาปหนักอีกกระทงหนึ่ง !

ค่านิยมมังสวิรัตินับอยู่ในแวดวงชนกลุ่ม น้อย อาศัยเวลาการเผยแพร่ข่าวสารที่กว้าง ขวางทั่วถึงยิ่งขึ้น มังสวิรัตินับจะเป็นที่นิยมแพร่ หลายทวีคูณไปเรื่อย ๆ

น่าอัศจรรย์ในปาฏิหาริย์ของอริส มังสวิรัตินับ ขับเคลื่อนจิตวิญญาณสำนึกดี ให้เกิดทริโอดตปปะ ลดละโลภะ โทสะ ในการเบียดเบียน ชีวิตเลือด เนื้อแม้สัตว์เดรัจฉาน ยังเกิดผลกระทบต่อเนื้อ ถึงวัฒนธรรม สุขภาพกายใจ เศรษฐกิจ อาชีพ สิ่งแวดล้อมมหัพการ...

นี่เป็นเพียงผลานิสงส์ลัทธิลุดพัน จุดประกาย แรกโดยพ่อครูประกาศปฏิบัติทานุญนิยม เพื่อนำ พาหมู่มวลมิตรดีสหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี อัน เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพุทธแท้ ให้ตั้งต้นปรากฏ ขึ้นในโลก

๒

บนเส้นทางนักศึกษา (๒)....

“ปัญหาทำให้เกิดปัญญา”

หลังจากผ่านการเรียน การเริ่มต้นใช้ชีวิต

นักศึกษาปริญญาโทอย่างสนุกสนานกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ เพื่อนใหม่ บ้านหลังใหม่ สิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ของคณะรัฐประศาสนศาสตร์ (MPA) นิติศาสตร์มาร่วมเดือนกว่า ๆ ช่วงเวลาที่ซึกไม่คอยสนุกก็มาเยือนอย่างรวดเร็ว นั่นคือการสอบประเมินผลในวิชาแรก “ระบบเศรษฐกิจไทย” ที่มีอาจารย์ผู้สอนถึง ๔ ท่าน อาจารย์ท่านแรกจะมาปูหลักพื้นฐานของวิชาเศรษฐศาสตร์ ส่งต่ออาจารย์ท่านที่สองที่จะพูดถึงเศรษฐศาสตร์ในชีวิตประจำวัน นโยบายเศรษฐศาสตร์มหภาค หลักและทฤษฎีสำหรับการวิเคราะห์นโยบายเศรษฐกิจ อาจารย์ท่านต่อมาจะเสริมเรื่องเศรษฐศาสตร์เชิงพัฒนาและการพัฒนาเศรษฐกิจ จนถึงอาจารย์ท่านสุดท้ายจะมาต่อยอดถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจของไทย

หนึ่งวิชาจึงเปรียบเป็นเสมือนต้นไม้ที่มีอาจารย์สอนหลายท่าน ตั้งแต่ราก ลำต้น ไปจนถึงยอดไม้ เพื่อให้นักศึกษาได้เข้าใจวิชานั้น ๆ อย่างเป็นระบบและรูปธรรมอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ระบบการเรียนการสอนของที่นี่จะเป็นแบบ Block Course คือการสอนและประเมินผลเป็นรายวิชา และจะต้องสอบประมวลความรู้ Comprehensive Examination และการสอบปากเปล่า Oral Examination

๑ วิชาใช้เวลาในการเรียนวิชาละ ๖ อาทิตย์ ครบ ๖ อาทิตย์ก็สอบประเมินผลเป็นรายวิชาไป ช่วงเวลาระทึกขวัญของนักศึกษาก็คงหนีไม่พ้น

ช่วงเวลานี้เป็นแน่แท้.....

เพื่อน ๆ หลายคนเครียดกับช่วงเวลาแห่งการสอบอย่างหนักหน่วง ฉันทก็ตกหลุมอารมณ์นี้ด้วยเช่นเดียวกัน ยิ่งใกล้วันสอบ ความเครียดความกดดันก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น เพราะเป็นการสอบวิชาแรกครั้งแรก ที่หลายคนตั้งตัวแทบไม่ทันกับการสอบครั้งนี้

หนึ่งอาทิตย์ก่อนสอบ....หลังจากที่ฉันพยายามอ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียนจนดึก ๆ ตื่น ๆ ยิ่งยิ่งอ่านหนังสือมาก ความเครียดก็ยิ่งเพิ่มทวีคูณ เพราะความกลัวมันพุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ

การอ่านหนังสือ ๓ วันแรก ฉันติดกับดักกิเลสแห่งความกลัวไปอย่างไม่รู้ตัว กลัวทำไม่ได้ กลัวอ่านหนังสือไม่ทัน กลัวจำสูตรคำนวณอะไรต่าง ๆ ไม่ได้ กลัวเขียนทฤษฎีไม่ถูก กลัวสอบไม่ผ่าน เพราะจำได้บ้างไม่ได้บ้าง ได้สูตรนั้นก็ลืมสูตรนี้ได้ทฤษฎีนั้นก็ลืมทฤษฎีนี้

และฉันก็ได้พลังใจจากผู้ใหญ่ที่คอยดูแลฉันเสมอมา **แม่ไก่** (ใจจริง) โทรมาสอบถามข่าวคราวการเรียนของฉันและสอนฉันว่า “แม่ไก่ไม่เชื่อหรอกนะว่าหนูจะเครียดกว่าคนอื่น เพราะถึงจะเครียดยังไง หรือมีกิเลสอะไรเกิดขึ้น แม่ไก่ก็เชื่อว่าหนูจะมีวิธีจัดการกับสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะหนูคือนักปฏิบัติธรรม คิดดูสิว่าถ้าหนูเครียดลึบเพื่อน ๆ หนูคงจะเครียดร้อย และไม่รู้จะออกจากความเครียดนั้นอย่างไรด้วย แต่เราถึงจะเครียดอย่างไรก็ไม่มากหรอก เต็มใจก็วางได้ ทำใจได้”

จริงดังที่แม่ไก่พูด เพื่อน ๆ หลายคนก็เรียน มาด้วยกันก็เริ่มท้อแท้ บางคนถึงขั้นอยากลาออก เพราะกลัวทำไม่ได้ หลายคนเครียด อ่านหนังสือ ไม่หลับไม่นอน ความเครียดลงกระเพาะหลายคน ป่วยกันมากในช่วงนี้ ซึ่งพวกเราต่างช่วยกันให้ กำลังใจเพื่อน ๆ ให้สู้ไปด้วยกันเพราะมาถึงขั้นนี้ แล้ว คงไม่มีอะไรได้มาง่าย ๆ สำหรับปริญญาโท

ก่อนสอบ ๑ วัน เพื่อนคนหนึ่งโทรมาปรึกษา ด้วยน้ำเสียงที่เหมือนผ่านการร้องไห้มาไม่นาน เพื่อนบอกว่าไม่รู้ว่าจะคุยกับใคร คุยแล้วจะเข้าใจ เขาริเปล่า แต่เลือกโทรมาหาฉันเพราะรู้ว่าฉัน ปฏิบัติธรรม มาสายพุทธ น่าจะเป็นที่ปรึกษาที่ดี ได้ นั่นทำให้ฉันยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เป็นประโยชน์ ต่อผู้อื่นได้บ้างในด้านธรรมะ

ปัญหาของเพื่อนคนนี้ก็คล้าย ๆ กับหลายคนใน ช่วงเวลาแห่งการสอบ คือเครียด กอดตัน ไปสู่อากาศซึมเศร้า ไม่มีความสุข กลัวทำไม่ได้ ฉัน พยายามทำหน้าที่เป็นผู้รับฟังที่ดี เป็นที่ระบายให้ เพื่อนสบายใจ และใช้ธรรมะที่ท่านสมณะ อา ๆ แม่ไก่เคยสอนมา นำมาปลอบใจเพื่อนต่อ และ ต้องขอบคุณเพื่อนคนนั้นกลับไปอีกด้วยที่ทำให้ ฉันถูกผลักออกมาจากวังวนแห่งความเครียดด้วย เช่นกัน เพราะการที่เราจะให้กำลังใจแก่ใครไป นั้นก็หมายถึงเราก็ได้ให้กำลังใจตัวเองด้วย เช่นกัน นี่คือการทำประโยชน์ท่าน และได้ ประโยชน์ตนเป็นของแถมไปด้วย

ฉันบอกเพื่อนว่า **“ไม่มีอะไรน่ากลัวเท่ากับ ความกลัวของตัวเอง การสอบมันไม่ได้ทำร้าย เราเท่ากับความคิดของเราเอง** เราต้องมองให้ ทะลุถึงต้นตอของความเครียด แล้วแก้ที่ต้นเหตุ ทำให้ใจดี ให้สบาย ค่อย ๆ คิด ค่อยอ่านทบทวน หนังสือไปด้วยใจที่ไม่คาดหวัง เมื่อใจสบายแล้ว ความกลัวก็จะหายไป แล้วสมองเราก็จะเปิดรับ ความรู้อย่างเต็มที่”

สิ่งที่ฉันบอกเพื่อนไปกลับเป็นสิ่งที่เห็นผลชัด กับตัวเอง จากที่คิดว่าตัวเองทำข้อสอบไม่ได้ แน่ ๆ จำสูตรคำนวณอะไรก็ไม่แม่น แต่ก็ตั้งใจ

ทำให้มุ่งมั่นที่สุด แต่ไม่เครียด ไม่คาดหวัง เพียง ทำให้ดีที่สุด พอถึงเวลาทำข้อสอบจริง ๆ จาก หนังสือที่ว่าอ่านไม่เข้าหัวเลย จำไม่ได้เลย ก็กลับ ค่อย ๆ ไหลออกมาทีละนิด ๆ จนฉันอดแปลกใจ ตัวเองไม่ได้ที่จำสูตรยาก ๆ ได้เกือบหมด ทั้ง ๆ ที่ตอนนั่งท่องแบบเคร่งเครียดเป็นอาทิตย์กลับจำ ไม่ได้..... **จิตที่ผ่อนคลายปล่อยไปรง ทำให้เรา เกิดปัญญาได้อย่างไม่น่าเชื่อจริง ๆ**

ฉันรู้สึกขอบคุณทุกครั้งที่ต้องเจอปัญหา อุปสรรคหรือกิเลสใด ๆ ที่เกิดขึ้น และบอกตัวเองเสมอว่า **“เราเป็นคนโชคดีที่สุดคนหนึ่ง”** ที่ได้ มาพบพระพุทธรศาสนา ได้พบพระโพธิสัตว์หลวงปู่ สมณะโพธิรักษ์ ท่านสมณะ ลิกขมาตุ ผู้ใหญ่ แม่ไก่ที่ดี ๆ มากมายในชาวอโศก ทุกครั้งที่เจอ ปัญหาหรืออุปสรรคใด ๆ ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ไม่มีปัญหาใด ๆ ที่ทำให้ฉันรู้สึกว่า จะแก้ไขหรือ ผ่านมันไปไม่ได้เลย เพราะฉันได้รับการสอน การ เต็มปัญญา ได้รับวัคซีนธรรมะหรือศีลที่เป็น เกราะคอยคุ้มกันทุนนิยมมาตลอดเวลาที่เป็น ลูกหลานของชาวอโศก เมื่อเจอปัญหา ฉันก็เพียง แต่นำสิ่งที่เคยได้รับการสอนมาใช้ วิธีง่าย ๆ ที่ ท่านสมณะสอนฉันและนำมาใช้ได้เสมอ ๆ คือ **“คิดอย่างไรที่จะไม่ทุกข์.... เมื่อไม่ทุกข์แล้วเห็น ประโยชน์ของมันอย่างไร ?... และเมื่อเจอปัญหา นี้อีกจะทำอย่างไร ?”** เพราะศาสนาพุทธสอนให้ เรามีปัญญาอยู่เหนือปัญหาได้ มีวิธีการจัดการ กับความคิด กับกิเลสของเราเองได้ โดยใช้หลัก วิชาพระพุทธเจ้าที่สอนเราว่า ทุกปัญหามีทาง ออกเสมอ เพียงมีสติและมองให้เห็นต้นเหตุแห่ง ปัญหานั้น ๆ เมื่อเห็นปัญหาก็แก้ที่ต้นเหตุของ ปัญหา แล้วดับปัญหานั้นด้วยปัญญา สุดท้ายก็ ล้อมกรอบของปัญหา ระลึกทบทวน เสริมสร้าง ภูมิคุ้มกัน มิให้ปัญหานั้น ๆ เกิดขึ้นอีก

แน่นอน ฉันขอขอบคุณทุกปัญหาที่ทำให้ เกิดปัญญาเพิ่มขึ้น ๆ และเมื่อใดที่เรามีปัญญา ปัญหาก็ได้รับการแก้ไขทีละเปลาะ ๆ เช่นกัน...

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

เรามีนักวิชาการมากมาย แต่น่าเสียดาย
 ที่หลายคนแม้จะเชี่ยวชาญ แต่ก็เชี่ยวชาญเฉพาะมุมตัวเอง !
 ปัญหาบ้านเมือง คนดีแต่พูด ดีแต่วิจารณ์มีเยอะเยอะ
 เกาะตำราแนบแน่น พลิกแพลงไม่เป็นก็มีเยอะ
 เป็นผู้บริหารก็คงต้องใจกว้าง “ฟัง” ให้ลง
 คนฉลาดต้องฟังคนโง่
 แต่คนโง่เขาไม่ฟังคนฉลาด นี่คือเรื่องจริง !

สังคมไทยหายนะเพราะผู้รู้... รู้รู้จมูกข้างเดียว !

เจ็บแล้วต้องจำ
 อดีตมีไว้เทียบเคียงกับปัจจุบัน
 รู้ด้อย ๆ รู้เรื่องเดียวแสนลึกซึ้ง ก็อย่าเพิ่งมั่นใจ
 รู้จริง แต่รู้เฉพาะด้าน ระวังเข้าตำรา “กบ
 ในกะลา”

แปลกแต่จริง กบตัวไหนยกมือยอมรับว่า
 “โง่” ไม่มีวันชะหรืออก !

มีหลายเรื่อง บริหารผิดพลาด ฉิบหาย
 ย่อยยับแต่กลับไม่มีจำเลยรับโทษ !

“ผิดเป็นครู” คือคติคนฉลาด แต่คนบางคน
 ผิดซ้ำผิดซ้ำก งามอ้างประเพณีวิชาการต้อง
 เป็นอย่างนี้ ๆ

การศึกษา เปลี่ยนองค์กร เปลี่ยนสาระ

สุดท้ายก็บอกจะกลับไปแบบเก่า ๆ อีกแล้ว
 คุณภาพเด็กตกต่ำ ไม่มีใครรับโทษประหาร
 รัฐบาลก็ยุค ๆ มุ่งเศรษฐกิจทุนนิยม เน้น GDP
 ยิ่งบริหาร รวยยิ่งกระจุก-จนยิ่งกระจาย
 ความทุกข์มีทุกหย่อมหญ้า
 ๓ จังหวัดภาคใต้ ดูแลกันจนป็นปี มีใคร
 ร้อนหนาว มีใครแ่่นอกรับผิดชอบ
 คอร์รัปชันเต็มบ้านเต็มเมือง เรามีผู้รู้
 มากมาย แต่ก็ยังไม่สำเร็จ
 หรือศาสตร์สมัยใหม่ใช้ไม่ได้ ?
 เมืองไทย..ผู้เชี่ยวชาญเต็มแผ่นดิน แต่
 ไป ๆ มา ๆ จะเชี่ยวชาญในรูกระบอก
 ทางใครก็ทางมัน !

ตกลงร้านปาห้องโก้แล้วว่า คุณหมอบ ๒ คนเจอกัน ถามว่าเชี่ยวชาญเรื่องอะไร ?

“จุมูกครับ”

“จุมูกข้างซ้ายหรือข้างขวาครับ?”

ความรู้โลกมนุษย์นับวันดิ่งลึก ซอนไซลึกซึ้ง แต่เมื่อรู้เฉพาะตัวย่อมแก้ปัญหายาก

กว่าคนไข้จะรู้ว่าเป็นโรคอะไร อาจต้องรอหมอเฉพาะทางมาเข้าคิว !

ศึกษานิเทศก์ แต่เก่าก่อน ตรวจเยี่ยมโรงเรียน เขาดูทุกวิชา แต่วันนี้ทันสมัย เพื่อคุณภาพ ยอดเยี่ยมให้ดู “วิชาเดียว !”

ยิ่งนาน ยิ่งรู้น้อย !

ปราชญ์ขงเบ้ง ใครว่ารู้วิชาการ ?

วิชาสารพัดปราชญ์ขงเบ้งก็รู้หมด เอามาใช้ ในการทำสงคราม

ยุคประชาธิปไตย อะอะก็ต้อง “เลือกตั้ง”

ไม่เลือกตั้งก็ไม่ไช่ประชาธิปไตย

ฝรั่งชี้หน้า คนไทยบางคนผลสมโรง

ระหว่างประชาธิปไตยกับความอยู่รอดของประเทศชาติ ทำไช่สิ

หลักการมีก็จริงอยู่ แต่ถ้าไม่รู้จัก “นอกรอบ” ก็คงตายอย่างเชียด !

ความรู้มีจริง แต่ผู้รู้สักกี่คนที่ “รู้แจ้ง”

“ตาไส้เดือน” กับ “ตานก” ย่อมเห็นมิติที่แตกต่าง

เพราะเหตุนี้เรื่องของ “ประชาธิปไตย” กับ “ชาติบ้านเมือง” บางทีก็เหมือนเดินกันคนละเส้น

คนเถรตรงก็คงตะโกนเลือกตั้ง หาผู้นำชาติ จะบรรล้วยาวรอด

จริงไม่จริง พลเอกประยุทธ์ท่านยอมประจักษ์แจ้ง

มิฉะนั้นคงไม่ยอมเอามือชุกทียบ !

เมื่อตำแหน่งใหญ่โตยอมแสดงว่าต้องเสียสละมากขึ้น

แต่เมื่อมาเฉลิมฉลองได้ตำแหน่ง นั่นก็คือสัญลักษณ์แห่งการ “หาผลประโยชน์”

อาณาจักรหรือศาสนจักรก็ใช้เกณฑ์ชี้วัด

ตัวนี้ได้

อนาถใจ อนาถจิต มหา’ลัยมากมาย จบปริญญาทั่วบ้านทั่วเมือง แต่ไร้คุณภาพ

การศึกษาพาณิชย์ทำสยามประเทศปีปน

“จ้างเขาเรียน-จ้างเขาทำ”

“จ่ายครบ-จบแน่ !”

ปริญญาตรียังไม่คอยรอด ขอตั้งปริญญาโทต่อชะเลย ล้วนแต่เป็นเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ทั้งสิ้น !

เมื่อรู้แต่ไม่รู้จริง ท่านพุทธทาสเปรียบเทียบไว้เหมือนเต่าคาบคัมภีร์หรือแบกคัมภีร์

พาลิ่งที่อยู่ในตำราไปเผยแพร่ แต่มิใช่จากสมอง !

วันนี้เรามีนักวิชาการมากมาย แต่น่าเสียดายที่หลายคนแม้จะเชี่ยวชาญ แต่ก็เชี่ยวชาญเฉพาะมุมตัวเอง !

คิดถึงหมวดธรรมแห่งลัทธิบุรุษ คือ ลัทธิปริสธรรม ๗ บุคคลผู้พัฒนาเป็นยอดลัทธิบุรุษ ท่านจะต้องฝึกฝนเรียนรู้สถานะทั้ง ๗

คือ รู้กาละเทศะ

รู้เหตุในผล รู้ผลในเหตุ

รู้ประมาณตน ประมาณตัว

รู้ประมาณบุคคล

รู้ประมาณสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ณ ที่นั้น เขามีประเพณี วัฒนธรรมอย่างไร ๆ

รู้-รอบรู้ทุกด้าน แล้วตกผลึกออกมาเป็นความพอดี -ความเหมาะสม

การแก้ปัญหาชีวิต แก้ปัญหาสังคม มีแต่ลัทธิบุรุษเท่านั้นที่จะแก้สำเร็จ

ไม่ใช่ลัทธิบุรุษ ยิ่งแก้ก็เหมือนลิงแก้แห พันกัน อีรุงตุงนัง !

ปัญหาบ้านเมือง คนดีแต่พูด ดีแต่วิจารณ์มีเยอะเยอะ

เกาะตำราแนบแน่น พลิกแพลงไม่เป็นก็มีเยอะ

เป็นผู้บริหารก็คงต้องใจกว้าง “ฟัง” ให้ลง

คนฉลาดต้องฟังคนโง่

แต่คนโง่เขาไม่ฟังคนฉลาด นี่คือเรื่องจริง !

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๐

ฉบับที่แล้วอาตมาพูดมาถึงเรื่อง“บาป”
ฉบับนี้เราก็มารู้อเรื่อง“บาป”กันต่อ

เพราะคนทั้งหลายที่ยังไม่ใช่อรหันต์นั้น
ก็มี“บาป”กับ“กุศล”นี้แหละเป็นเครื่องอาศัย
และพาทุกข์พาสู่ไปตามบารมี

ที่อาตมาพูดว่า มี“บาป”กับ“กุศล”
นี้แหละเป็นเครื่องอาศัยนั้น พูดตามลัจจะ
แต่หลายคนคงจะสะดุดใจว่า ทำไม
อาตมาไม่พูดว่า มี“บาป”กับ“บุญ”นี้แหละ
เป็นเครื่องอาศัย

อาตมาเชื่อว่า มีคนสะดุดใจอยู่มาก
แน่ว่า อาตมาน่าจะพูดว่า มี“บาป”กับ“บุญ”
นี้แหละเป็นเครื่องอาศัย แทนที่จะพูดว่า มี
“บาป”กับ“กุศล” มันก็น่าสะดุด ใช่มั้ย?

อาตมารู้ว่า ทำไม.. คนไทยจึงสะดุด
ใจ ในประเด็นนี้

เพราะคำว่า “บุญ” คนไทยได้เข้าใจผิด
เพี้ยนไปจาก“ปรมาตถลัจจะ”สิ้นแล้ว

หมายความว่า คำว่า“บุญ”ทุกวันนี้
คนไทยเข้าใจเป็น“คุณงามความดี”แค่นี้ก็
เท่านั้นแล้ว ไม่เป็น“คุณงามความดี”ชั้น
โลกุตระกันแล้ว

ชาวพุทธจึงเอาคำว่า“บุญ”มาใช้ผิดหน้าที่
จนกระทั่ง“บุญ”กลายเป็น“กุศล”ไปหมดแล้ว

คนนิยมคำว่า“บุญ”มากกว่า“กุศล”

นั่นเพราะ“บุญ”มีคุณค่ายิ่งใหญ่ประเสริฐ
กว่า“กุศล” เพราะ“บุญ”เป็นตัวนำสู่นิพพาน

โดยเฉพาะ คุณค่าจึงถ้วนเต็มบริสุทธิ์

แต่ทุกวันนี้“บุญ”ไม่บริสุทธิ์แล้ว

เหตุเพราะผู้เป็นชาวพุทธมีไหวพริบ
ปฏิภาณในเรื่อง“คุณค่า”ของบุญอยู่ในเชื้อ
สัญชาตญาณนับถือคุณค่าของ“บุญ” ว่า
สูงค่ากว่า“กุศล”มาแต่เดิม ผังลึกในจิต

ชาวพุทธจึงนิยม“บุญ”มากกว่า“กุศล”

ทั้งผู้ประพฤติคุณงามความดี-ทั้งผู้
อยากได้คุณงามความดี ต่างก็รู้ว่า คุณงาม
ความดีแบบชำระกิเลสได้นั้น เป็นคุณงาม
ความดีชั้นปรมาตถธรรม ย่อมสูงกว่าคุณงาม
ความดีสามัญทั่วไป ที่เป็นสมมุติธรรมแน่

คนจึงอยากได้คุณงามความดีที่เป็น

“บุญ”มากกว่า“กุศล”

การคำ“บุญ” จึงถูกนักคำผู้รู้มากเอา
เปรียบคนทั้งหลาย หยิบภาษาคำว่า“บุญ”
มาใช้หากิน ได้ยิ่งกว่าคำว่า“กุศล”

เพราะผู้รู้ภาษาชั้นปรมาตถ์มีน้อยคน

จนทุกวันนี้ คำว่า“บุญ”จึงผิดเพี้ยน

ไปจาก“หน้าที่จริง” ด้วยประการฉะนี้

คำว่า“บุญ”นี้ มีหน้าที่ ชำระกิเลสในจิต
หรือชำระเชื้ออกุศลจิตที่ต่อเนื่องอยู่ในจิต
หรือกำจัดบาปโดยตรง เท่านั้น

เมื่อหมดหน้าที่ “บุญ”ทำงานเสร็จจบ

“บุญ”ก็หมดก็สิ้นไปจากจิต

“บุญ”ไม่ใช่เครื่องใช้ในทางโลกีย์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“บุญ”ไม่ใช่เครื่องอาศัยให้“ความสุข” โดยเฉพาะ“สุข”ที่เป็น“สุขัลลิกะ”เกิดจากกาม แต่เป็นเครื่องมือใช้กำจัด“ความทุกข์” โดยเฉพาะ“ทุกข์”ที่ยัง“กิเลส”เกิดจากอึดอัด หน้าที่ของ“บุญ”กำจัด“ทุกข์ขอรียสัจ” โดยเฉพาะเท่านั้น

เมื่อหมดหน้าที่ “บุญ”เสร็จจบหน้าที่ ผู้นั้นก็“หมดบุญ” “บุญ”ก็ลื่นไปจากผู้นั้น “บุญ”ก็หมดก็ลื่นไปจากจิต

“บุญ”มีหน้าที่ชำระ“เชื่อ”ได้แก่เชื่อบาป เชื่ออกุศล เชื่อที่เป็นสันดานบาปอยู่ในจิต

เมื่อลื่นเชื่อแล้ว “บุญ”เสร็จจบหน้าที่ ชำระเชื่อบาปแล้ว“บุญ”ก็สูญลื่นไปจากจิต

เมื่อ.. “บาป”หมดลื่นเชื่อใน“สันดาน” เกลี้ยง “บุญ”ก็หายไปจากจิตเลย

จึงชื่อว่า ผู้“ลื่นบุญลื่นบาป” ภาษาบาลี ว่า ปุญญปาปปริกขีโณ

ทั้งบุญ-ทั้งบาป ลื่นไปแล้ว สุตญัพันธ์ ปริกขีโณ นี่คือ ลื่นไปแล้ว, สุตญัพันธ์

สันดาน หรือสันดาน คือ การสืบเนื่อง, การแผ่, การแผ่กิ่งก้านสาขา, วงของไม้เลื้อย, จำนวนต้นไม้บนสวรรค์, การสืบลำดับเชื้อสาย, การต่อเนื่องของจิตหรือความรู้สึก

เชื่อบาปหรือกิเลส มันก็สั่งสมสันดาน มันก็แพร่เชื่อ มันก็สั่งสมสันดานของมัน มีการสืบเนื่อง มีการแผ่กิ่งก้านสาขา สร้างวงของไม้เลื้อยออกไปกว้างออกๆ

จำนวนต้นไม้(บาป,พิษ)บนสวรรค์อันเป็น

“สวนที่หลอกให้หลงเพลิดเพลินโลกียธรรม” (นันทวัน) จึงดกต้นแตกขยายเต็มไปทั่วโลก

สืบลำดับเชื้อสาย“เทพบุตรมาร”หรือเชื่อ“กิเลสบาป”ออกไปไม่หยุดยั้ง

นี่คือ การต่อเนื่องของจิตหรือความรู้สึกของผู้ตกอยู่ในอวิชชาทั้งหลาย สืบสันดานอยู่ดังที่มีให้เห็นในเมืองไทยนี้เอง ชัดที่สุดที่สำนักนี้ระดมการสร้าง“วิมาน”หลอกโลกกันอยู่อย่างขมิขมัน แข็งขันยิ่งนัก

“สันตานกะ”นั้น แปลว่า วิมาน, ผู้สืบเชื้อสาย, ลูกหลาน

ใครฟังอาตมาครานี้ เห็น“วิมาน”ได้จริง ก็จะทำให้เห็นว่า “ผู้สืบเชื้อสาย”ผีมารอยู่ที่ไหน และใครบ้างที่เป็น“ลูกหลาน”ของผีมาร

“บุญ”จึงกลายเป็น“วิมาน” ที่คนผู้เป็นเจ้าของ“สันดาน”ชวนไปสร้างหลอกคนผู้หลงมงายให้หลงผิดกัน ในเมืองไทยก็มีให้เห็นกันอยู่มาก บางสำนักเห็นชัดยิ่งกว่าตัวช้าง

สารพัดที่จะเสกสรรค์ปั้นแต่งอะไรต่ออะไรขึ้นมาใช้หลอกคนจนหลงมงายกันไปทั้งบ้านทั้งเมือง เพราะ“โลกียธรรม”มันฝังรากลึกในใจคนเป็นสามัญมาแต่ไหนแต่ไร

คนปุถุชนสามัญก็หลงรอยหลงหูลงใหญ่หลง“ความดั่งงามชั้นง่าย ๆ”ที่นำมาฉาบหลอกไว้ จึงหลงเชื่อตาม พลอยหลงไหลหลงติดไปตาม หลงเห็นดีสนับสนุน หลงยกย่อง หลงส่งเสริมกัน ดังที่เห็นๆกันอยู่

“โลกุตรธรรม”จึงขึ้นไปยากสุดยาก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

อาตมาจึงซาบซึ้งคำตรัสของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดๆอย่างยิ่ง ที่ว่า

“การได้ความเป็นมนุษย์เป็นของยาก พระตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าจะอุบัติในโลกเป็นของยาก ธรรมวินัยที่พระตถาคตประกาศแล้วจะรุ่งเรืองในโลก ก็เป็นของยาก...” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๗๔๔)

อาตมาอุตสาหะเห็นความเป็น“โลกุตระ”ของพระพุทธรเจ้าอยู่ทุกวันนี้ สุดซาบซึ้ง ธรรมะบทนี้สุดๆ ว่า ธรรมวินัยที่พระตถาคตประกาศแล้วจะรุ่งเรืองในโลก ก็เป็นของยาก

แต่ก็ไม่เคยท้อหรือท้อ เพราะรู้ว่ามันต้องเป็นเช่นนี้ๆแน่นอน นี่คือสัจจะ

ภาษาบาลี คือภาษาบันทึกธรรมะ ภาษาที่บังชี้สภาวะธรรมแท้ๆ ซึ่งมีคำที่ระบุสภาวะต่างๆของ“นามธรรม”อย่างละเอียดลอออย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ที่สุด

ที่อาตมานำแต่ละคำมาประกอบการอธิบายขยายความนี้ อาตมาเอามาใช้เพียงพอประมาณ ยังมีอีกมากกว่ามาก

ในพจนานุกรมบอกความหมายของคำบาลีมีอีกเยอะ แต่อาตมาก็ไม่อาจจะนำมาขยายให้ละเอียดกว่านี้ได้หมด เพราะดูจะมากเกินไป ก็เอาแต่พอเหมาะ บางเรื่องบางความหมายนั้นอาตมาก็ยังไม่มีภูมิพอที่จะรู้รอบและแทงทะลุได้

แต่ขนาดนี้ อาตมาก็ว่า ผู้มีภูมิปัญญาได้ฟังแล้ว ได้รู้ขึ้นมาแล้ว ก็คงจะพอเข้าใจ

แล้ว ว่า พุทธธรรมของพระพุทธรเจ้าที่เป็น“โลกุตระ”นั้นจริงแท้ วิเศษยอดแคไหน

และจะเห็นจริงได้ ว่า “โลกุตระ”เสื่อมไปจากสังคมมนุษย์ยุคนี้จริงแค่ไหน

ดังที่อาตมากำลังจะนำความเป็นสัจจะของคำว่า“บุญ”แค่นี้ก็ยากเย็นแสนเข็นจริงๆ ทุกวันนี้ “บุญ”ได้ผิดตัวผิดตน

“บุญ”ถูกมอมย้อมตัวมาเป็น“วิมาน”หลอกคนได้ปานฉะนี้

หลอกจนคนเห็นว่า“บุญ”เป็น“จำนวนต้นไม้บนสวรรค์”

หลอกมาตั้งแต่ เอา“บุญ”มาแผ่ปลอมเป็นกิ่งของโลภี๋ย มาขยายกิ่งก้านสาขาโลภี๋ยออกไปเป็นสาขาใหญ่สาขามาก เป็นวงของไม่เลื้อยกว้างเกินกินไกลไปไม่มีสิ้นสุด

ทั้งๆที่ “บุญ” มีหน้าที่ดับเชื้อ ทำให้สิ้นไป กำจัดการสืบลำดับเชื้อสายแท้ๆ ทำให้สูญพันธุ์จริงๆ

แต่ถูกหลอกให้หลงผิดเป็นการต่อเชื้อโลภี๋ย ต่อสันดาน แทนที่จะถูกกำจัดโลภี๋ยชำระสันดานให้หมดสิ้น จนสะอาดผ่องแผ้ว

เห็นมัยว่า เชื้อโรคกิเลสร้าย..ที่ก่อตัวแล้วกลายเป็นอะไรต่ออะไร ยาวยืดและเพิ่มวงออกไปเป็นเชื้อเป็นสายอื่นอีกพิสดาร

คำว่า“บุญ”ในโลกทุกวันนี้ ได้หมดสาระแห่งสัจจะของปรมาตม์ไปแล้ว

สาระแห่งสัจจะของ“บุญ”คือ มีหน้าที่ชำระกิเลสในจิตสันดาน มันสิ้นหมดไปจริงมัย

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ผู้มีปัญญาที่ช่วยเอาสมาตรองดู ตรวจความจริงของสังคัมที่ใช้คำว่า “บุญ” สื่อสารกันดูให้เห็นความจริงเถิด

คนเข้าใจได้แต่ว่า “บุญ” นั้นคู่ปรับกับ “บาป” ฉันทใด เยี่ยงเดียวกัน “กุศล” คู่ปรับกับ “อกุศล” ก็ฉันทนั้น

นัยสำคัญนั้นอยู่ตรงที่ คนสามารถปฏิบัติจนบาป จนอกุศล หหมดจากจิตตนได้

และพระอาริยะสามารถปฏิบัติกระทั่ง “บุญ” หหมดหน้าที่ “บุญ” หหมดงาน “บุญ” ลีนกรรม “บุญ” ลีนไปจากตนได้ ไม่มีอีก

แต่ “กุศล” ไม่ต้องหหมดไปจากพระอาริยะ แม้แต่อรหันต์ แม้ที่สุดพระพุทธเจ้า

ส่วน “บุญกับบาป” นั้น หหมดลีนไปในอรหันต์ พระพุทธเจ้าไม่ต้องพูด ท่านทรงเป็นตถาคตแล้ว

ส่วน “กุศล” นั้น ไม่ต้องหหมด มีไปเถิดที่เอาตมาพูดไปว่า มี “บาป” กับ “กุศล” นี้แหละเป็นเครื่องอาศัยนั้น

แทนที่เอาตมาจะพูดว่า มี “บาป” กับ “บุญ” นี้แหละ เป็นเครื่องอาศัย

ผู้ที่สะดุดใจคำพูดของเอาตมาข้างต้นนั้น เพราะคนผู้นั้นยังเข้าใจคำว่า “บุญ” กับ “กุศล” ไม่ได้ ยังรู้ความต่างกันของมันไม่พอ ซัดๆก็คือ ยังเข้าใจความเป็น “บุญ” กับ “กุศล” ยังไม่เพียงพอ

พูดให้เป็นวิชาการก็คือ ยังมิจฉาภิภูฏฐิ ในความเป็น “บุญ” อยู่

มิจฉาภิภูฏฐิอย่างไร?

ก็คือ คำว่า “บุญ” นี้ คนไทยส่วนใหญ่ที่ยังมิจฉาภิภูฏฐิอยู่ทั้งหลาย ยังเข้าใจว่า “บุญ” หมายถึง *คุณงามความดี* เหมือนกันกับคำว่า “กุศล” เป็นแค่คุณงามความดีทางโลกก็ความเข้าใจยังไม่สัมมาภิภูฏฐิว่า “บุญ” นั้น “ไม่ใช่เครื่องอาศัย หรือแดนอาศัยเสพสุข”

แต่เป็นเครื่องชำระกิเลสโดยตรงเท่านั้น ใช้ชำระกิเลสเสร็จ หรือชำระบาปนั้นเสร็จ “บาป” ก็ลีนไป “บุญ” ก็ลีนไป ไม่มี “บุญ” นั้นอีก ไม่ต้องใช้เป็นเครื่องชำระอีก เพราะไม่ต้องชำระ “บาป” นั้นอีก กิเลสลีนแล้ว จึงไม่ต้องอาศัยทั้ง “บุญ” ทั้ง “บาป”

ดังนั้น อรหันต์ทุกองค์จึงเป็นคน ที่ “ลีนบุญลีนบาป” (บุญบาปบริกชีโณ) แล้ว ไม่มี “บุญ” ไม่มี “บาป” อาศัยอยู่ในจิตอีก

แต่ทั้งคนทั่วไป และทั้งอรหันต์ ที่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ต่างก็ยังอาศัย “กุศล” กันอยู่ทั้งลีน

สำหรับปุถุชนนั้นไม่ได้อาศัยแม้แต่ “บุญ” เพราะทำ “บุญ” ยังไม่เป็น เพราะยังไม่รู้ความเป็น “บุญ” ที่สัมมาภิภูฏฐิ

ที่เอาตมาพูดว่า มี “บาป” กับ “กุศล” นี้แหละเป็นเครื่องอาศัย เพราะเพื่ออรหันต์ ถ้าเป็นอรหันต์แล้ว ก็จะมีแต่ “กุศล” เท่านั้น เป็นเครื่องอาศัย ท่านไม่ต้องอาศัย “บุญ” อีกแล้ว เพราะท่าน “ลีนบุญ” แล้วจริง

คนทั่วไปที่ยังไม่สัมมาภิภูฏฐิ ทำ “บุญ”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ไม่เป็น จึงไม่มีเครื่องมือให้อาศัย

เสขบุคคลหรือคือผู้เป็นอริยชนตั้งแต่
โสดาปัตติมรรคก็จะเริ่มมี“บุญ” เริ่มมีเครื่อง
มืออาศัยใช้ชำระ“บาป” กำจัดกิเลสได้จริงไป
ตามลำดับ

บาป คือ กิเลส มีอยู่ต้องรับวิบากทุกข์
วิบากที่ไม่เจตนาที่ยังมี“เวร” ที่อีกฝ่าย
หนึ่ง จะจองเวรไหม?

ถ้ายังจองเวรอยู่ ก็ยังเป็นทุกข์อยู่

บาป-บุญ-คุณ-โทษ มีมากหลากหลาย
ละเอียดซับซ้อนซ่อนเงื่อนเชิงกันปานฉะนี้แล

แวะมาอธิบายเรื่อง“บาป-บุญ-กุศล”
กันเสียวยืด กลับไปสู่ประเด็นที่เรากำลัง
พูดค้างอยู่กันต่อซี

เรากำลังพูดกันถึงประเด็น *ฆ่าสัตว์มา
กินเป็นบาป ผู้กินเนื้อสัตว์ที่เป็นอุทิศมังสะ
ก็เป็นบาป* ค้างอยู่ ก็มาพูดกันต่อ

พูดไปแล้วว่าถ้าสัตว์ถูกฆ่า เพราะคน
นี้แหละ“จงใจ,มีเจตนา”(อุทิศ)ฆ่ามันให้ตาย
ครบองค์ ๕ เนื้อนี้เป็น“อุทิศมังสะ” ใครกิน
ก็มีเชื่อบาปแน่นอน

แต่ถ้าเนื้อสัตว์นั้นเป็น“ปวัตตมังสะ”
พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า กินเถอะหากยังจะ
ต้องกินเนื้อสัตว์นั้นอยู่ เพราะมันไม่บาปแล้ว
ไม่ใช่เนื้อสัตว์ที่คน“จงใจ,เจตนา”ฆ่ามัน(อุทิศ,
สังฆุจฉาจะ)ให้ตายครบองค์ ๕ ดังกล่าวแล้ว

“ปวัตตมังสะ”คือเนื้อสัตว์ที่มันตายเอง
ไม่ใช่มันตายด้วยฝีมือคน..นี่หนึ่ง และอีก

หนึ่งคือ เนื้อสัตว์ที่เป็นเดนสัตว์มันฆ่ากัน
เอง และมันกินเหลือแล้ว มันทิ้งแล้ว เป็น
เดนสัตว์กิน อย่างนี้ก็กินได้

ปวัตตมังสะจึงมี ๒ อย่าง ดังที่กล่าวมา
แล้ว ๒ อย่างนี้กินแล้วไม่บาป เพราะไม่มี
เวรภัยกันแล้ว สัตว์อื่นเราก็ไม่ได้ไปแย่งมัน
เนื้อนี้คือ เนื้อบังสุกุล ที่เรากินไม่บาป
ที่นี่..มีสัตว์ที่มันตายด้วยอุบัติเหตุ
และคุณเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ นั้น คือ คุณ
บังเอิญทำให้มันตาย โดยคุณไม่มีเจตนา
ไม่ได้ตั้งใจ องค์ ๕ ของปาณาติบาตก็ไม่มีเลย
แล้วจะมีส่วนของบาปมั๊ย

ถ้าคุณไม่มีสักข้อใน“องค์ ๕”ของปาณา
ติบาต คุณเองก็ไม่บาป คุณไม่จองเวร

แต่สัตว์ตัวนั้นมันพยายามหาคุณมั๊ยล่ะ?
เราก็ไม่สามารถรู้ใจสัตว์ได้

หรือคุณว่ามันชอบที่ถูกฆ่า..? ทือ!!!

ถ้ามันจองเวรพยายามหาคุณอยู่ คุณก็
ต้องสู้กับวิบากทุกข์นั้นอยู่ แต่ถ้ามันไม่จอง
เวรเอา contigo มันก็ไม่มีอะไรแก่กันอีก

ซึ่งที่สัตว์ตาย และเราก็ไม่ได้เกี่ยวข้อง
เลย ก็ปลอดภัย แต่ถ้าสัตว์ตายโดยเรายังมี
ส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่ว่ากรณีใด จึงยากที่จะ
ไม่มีบาป หรือไม่มีเวร

นี่แหละ“วิบากบาป” แม้คุณไม่มีเจตนา
มันก็วนเป็นหนี้บาปหนี้เวรกันไม่จบง่ายๆ

สรุปแล้ว ต้อง“ชำระกิเลส” มันเหตุบาป
“บุญ”คือ ชำระกิเลสให้สะอาดหมด

จดไปจากสันดาน(สันตางัง ปุณฺหาติ วิโสเชติ)

“บุญ”ก็เป็น“วิบาก”คือ เป็นผล

ผลที่ชำระได้สำเร็จ บาปก็ดับ นรกก็ดับ กิเลสก็ดับ แม้สวรรค์ก็ไม่เกิด เพราะ

“กิเลส”ดับ ก็คือ ความสูญของกิเลสเป็นจริง ไม่ได้มี“ภพ” ไม่ได้มี“ชาติ”จริงอย่างนี้

เพราะทฤษฎีของพุทธไม่ได้สร้าง“ภพ”

แต่เป็นทฤษฎีที่กำหนดรู้(สัญญา) โดย

รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวเหตุ”(สมุทัย) แล้วกำจัด“ตัวเหตุ”นี้ให้“ดับไป”สิ้นสูญไปจริง

เมื่อ“ตัวเหตุดับไป”ก็เป็น“นิโรธ”

“นิโรธ”ของพุทธไม่ได้อยู่ใน“ภวังค์”

(องค์ของภพ) และไม่ได้สร้าง“วิมาน”ใด ที่เป็น“ภพ”ใหม่ขึ้นอีกเลย ไม่ว่าจะ“วิมานนิโรธ”อัน

เข้าไปดับดำมืด(สุกกิณหะ)อยู่ในภวังค์ ไม่ว่าจะ“วิมานบุญ”อันถูกผู้ฉลาดเฉโกหลอกให้หลง

ติดยึดกันตามโรงเรียนในฝันสร้างกันอยู่ซึ่งมีทั้ง“อาภัสสรภพ”(ภพสว่างใส) ทั้ง“มหิฉฉัตต

ภพ”(ภพแห่งความมกมากหุหุราทั้งใหญ่ทั้งโตทั้งโลก)

พุทธที่สัมมาทิฐิรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”

ของสัตว์โอปปาติกะเหล่านี้ทั้งนั้น และดับสิ้น“ความดับ”ของพุทธจึงเป็น“สูญญตา”

เป็น“ความสูญ”ที่สิ้นนรกสิ้นสวรรค์ สิ้นภพ สิ้นชาติ สิ้นความเป็นสัตว์ สิ้นบุญสิ้นบาป

ผลที่ดับเหตุ“สัตว์นรกตาย”จึงไม่มีสัตว์นรกนั้น ไปนรกไหนเลย มันตายสูญสิ้นแล้ว

ที่ลึกลับคือ ไม่เป็น“สวรรค์” เพราะเป็น

“ความหมดสิ้นสูญสัตว์ไป” จึงไม่เหลืออะไร

สัตว์ใดอีก แม้สัตว์สวรรค์

นี่คือ “โอปปาติกะ”ที่ตายแล้วไม่มีซาก ไม่มีอะไร“สืบต่อ”(ขาดสันตติ) และเป็นการเกิดที่“ผูกเกิด”ทันทีที่เกิดแบบ“อภินิพพัตติ”

นรกกี่ไม่เหลืออยู่ สวรรค์ก็ไม่มีอีก ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่สร้างภพ-สร้างชาติใดแต่ๆ เป็นการรู้“ชาติ”ของความเป็น

สัตว์ และเหตุที่ทำให้เกิดความเป็นสัตว์อย่างแท้จริง เมื่อ“ดับชาติ”ได้สำเร็จ จึงเกิดภาวะพิเศษคือ “อภินิพพัตติ” ชนิดที่มี“นิพพาน

แบบดวงตาเปิด” คือ “จักขุมา ปรินิพพุโติ”

ถ้าจะเรียก“การเกิด” ก็เป็นการเกิดของ“นิพพาน”แท้จริง(อภินิพพัตติ) ตามที่

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ในปัจจุสมุขปาบาท ซึ่งผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิฐิ ก็จักรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชาติ ๕ ประเภท”(พระไตรปิฎก

เล่ม ๑๖ ข้อ ๗ และข้ออื่นๆในเล่มอื่นๆ)

และปฏิบัติจนจบความเป็น“ชาติ ๕”นี้ สัมบูรณ์ เพราะดับ“ชาติ”ของความเป็นสัตว์ที่เกิดอยู่ในโลกได้จริง ถึงขั้นเป็นผู้“ไม่มี”(น โหติ)ได้แท้ (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓)

และที่ลึกลับที่สุดในเล่ม ๑๖ นี้ ข้อ ๗๑๘ พระพุทธเจ้าก็ตรัสหลักฐานไว้ว่า ความเป็นผู้“มีปรกติดอยู่คนเดียว(เอกวิหารี) ที่เป็นปรมัตถ

ธรรม บริบูรณ์โดยพิสดาร อันไม่ใช่หมายเอาตัวตนบุคคลเราเขาที่เป็นสมมุติสัจจะเลย

ลึกลับเดียว ยืนยันคำสอนอันวิเศษอยู่จริง

ซึ่งผู้ไม่เข้าถึงด้วย“ปัจจุตตัง เวทิตัพโพ

วิญญูหิ” จะเดาเอาไม่ได้(อดักการจระ)
 ดังนั้น जबสิ้น“บุญ”แล้วคือ ไม่ต้อง
 “ชำระกิเลสของตน”อีก เพราะไม่สุขไม่ทุกข์
 แล้ว “กิเลส”ถูกชำระสิ้นสุด“อวิชชาสวะ”แล้ว
 “วิบากกุศล” ก็คือ “สวรรค์” ถ้าผู้ที่ยัง
 มี“อุปาทาน”ก็ยังมีจิตภิกขุ มีอวิชชาอยู่
 แต่ผู้ที่สัมมาทิฏฐิแล้ว มีอวิชชาแล้ว
 สัมบูรณ์ ก็“สมาทาน”อยู่ตามฐานะฐานะ
 “วิบากอกุศล” ก็คือ “นรก”ที่เกิดจาก
 “อวิชชา”อันยังเหลือในอนุสัยของแต่ละคน
 “นรก” ก็คือ ภาวะที่“วิญญูณ”สัตว์
 นั้นๆตกอยู่ในความเสื่อม อยู่ในความตกต่ำ
 อยู่ในความชั่วความเลว อยู่ในความทุกข์ อยู่ใน
 ในความมีกิเลสเพิ่ม อยู่ใน“ความโง่”(อวิชชา)
 “วิญญูณ” ที่อยู่ในภาวะ“นรก” คือ
 สัตว์นรก สัตว์เปรต สัตว์เดรัจฉานโยนิ
 สัตว์อสุรกาย มาร ฝี่ สัตว์อบายทั้งหลาย
 “นรก”นั้น เป็นภาวะที่“สัญญา”จะ
 ต้องพยายามกำหนดรู้ แล้วพยายามวิจัยหา
 “เหตุ”ที่มันทำให้เกิด“นรก” และกำจัด“เหตุ”
 นั้นให้สิ้นอาสวะให้ได้ เพราะปฏิบัติกระทั่ง
 “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ฉัมมวิจัย
 สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค”
 สัมบูรณ์ด้วย“สัมมปัญญา”

เพราะปฏิบัติมีมรรคเจริญ“ธรรมวิจัย
 สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค เป็น
 สัมมาปฏิบัติ จึงเจริญเกิดผลกระทั่งเจริญ
 ครบองค์ธรรม ๖ คือ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์

-ปัญญาพละ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)
 “สวรรค์” มี ๒ อย่าง สวรรค์โลกีย์
 กับสวรรค์โลกุตระ

“สวรรค์” ที่เป็น“สวรรค์โลกีย์” ก็คือ
 ภาวะที่“วิญญูณ”สัตว์นั้นๆเสพในความดี
 เสพในความเจริญ เสพในความสุข เสพใน
 ความไม่ตกต่ำ(ทางโลกธรรม) แต่มีกิเลสเพิ่ม

โดยไม่รู้ลึกเข้าไปถึงว่ายิ่งเสพสวรรค์
 จิตยิ่งตกผลึกเป็น“อนุสัย”ยิ่งหนาแน่นหนัก

“วิญญูณ”ที่เสพภาวะ“สวรรค์โลกีย์”
 คือ สมมุติเทพ เทวดา สัตว์สวรรค์ที่ไม่เที่ยง
 จึงไม่พ้นทุกข์อันเป็น“อริยสัจ”

“สวรรค์”ที่เป็น“สวรรค์โลกุตระ” ก็คือ
 ภาวะที่“วิญญูณ”สัตว์นั้นๆลดละจางคลาย
 กิเลสลงได้ไปตามลำดับ ไปสู่ความเที่ยง

วิมุติ คือ หลุดพ้นจากสวรรค์-นรก ไม่
 มีสุขไม่มีทุกข์(อหุขมสุข) เข้าสู่ภูมิ“อุเบกขา
 แบบโลกุตระ”(เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา)

“วิญญูณ”บรรลุ“สวรรค์ของโลกุตระ”
 นี้คือ อุบัติเทพ เป็น“เทวดา”หรือวิญญูณ
 ของคนเป็นที่สามารถชำระกิเลสของตนได้
 ไปตามลำดับ จนกว่าจะถึง“วิสุทธิตัพ”

เพราะร่างกายที่แตกตายเป็นแล้ว หรือ
 แม้“จิต”ที่ยังไปรับ“วิบาก”ต่ออยู่นั้นจะใช้
 ภาษาเรียกว่า“วิญญูณ”ก็ตาม “วิญญูณ”
 หรือจิตอยู่ในสภาพนั้นปฏิบัติธรรมไม่ได้
 จึงไม่สามารถทำตนให้เกิด“บุญ”ใดๆได้ มี
 แต่รับ“วิบาก”ที่ตนได้ทำไปแล้วนั้นเท่านั้น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

และสำหรับ“สวรรค์”ชั้นสูงที่ไม่เป็นทั้งสวรรค์ทั้งนรกใดๆนั้น ลึนสุขลึนทุกข์แล้ว เป็นสวรรค์ชั้น“วิมุตติ” เป็นภาวะที่“วิมุตติ”นั้นๆได้“ดับกิเลสสาละ”หมดไปแล้ว เป็น“สวรรค์โลกุตระ” ชื่อ วิสุทธิเทพ เป็นเทวดาชั้นพรหม ที่ลึนบุญลึนบาป(บุญญาบาปปริกษิโณ) นั่นคือ ได้ชำระกิเลสสาละ ไม่เหลือเลยแล้ว

“บุญ”นั้นเป็น“กุศล”หรือเป็น“ความดี”แน่นอน เพราะ“ชำระ”(บุหนต)กิเลสได้ เป็นความดีชั้นโลกุตระ ถึงขั้น“ชำระกิเลสได้”ขั้นนี้ จะไม่เป็น“ความดีงาม” ย่อมเป็นไปไม่ได้

แต่“กุศล”นั้นต่างหาก ที่ไม่เป็น“บุญ”ก็มี ทั้งที่เป็น“บุญ”ก็มี เมื่อกุศลมีสัมมาทิฐิ

กล่าวคือ ถ้า“ความดี”หรือ“กุศล”นั้นไม่ถึงขั้น“ชำระกิเลส”ในตนได้ แม้จะสอนคนอื่นให้เขาชำระกิเลสได้ แต่ตนชำระกิเลสของตนไม่ได้ ก็ไม่ใช่“บุญ” เป็นแค่“กุศล”

“ความดี”ที่เป็น“กุศล”ด้วย และเป็น“บุญ”ด้วย ก็คือ “ความดี”ที่กำลังทำนั้นสูงถึงขั้นได้“ชำระกิเลส”ของตนไปด้วย ก็ได้ทั้ง“กุศล” ได้ทั้ง“บุญ”

ถ้าเป็นแค่“ความดี”ที่ไม่มี“การชำระกิเลส”เลย แต่ไม่ได้เพิ่ม“กิเลส”ก็ไม่มี“บุญ”ได้แต่“ความดี-ความเจริญโลกีย์”เท่านั้น

แต่ถ้าเป็น“ความดี”ที่ยังเพิ่ม“กิเลส”ยิ่งๆขึ้น ก็ยิ่งไม่ใช่“บุญ”เลย ทว่าเป็นการกระทำ“ความดี”ที่ได้“บาป”ไปด้วย เพราะได้“กิเลส” ต้องตกนรก “บาป”นั้นต้องตกนรก

การทำ“ความดีโลกีย์” แล้วเป็น“สุข” อันนี้ก็คือการบำเรอ“อัตตา”

การยึดความดีก็เป็นอัตตา ยิ่งการยึดความไม่ดีก็เป็นอัตตาที่ยิ่งแย่มาก

“ความยังยึดมั่นถือมั่น”ในความดีและความไม่ดีนั่นเอง คือ อัตตา

ผู้อยู่กับ“อัตตา”โดยไม่ยึดมั่นถือมั่นนั้นคือผู้มีภูมิถึงขั้น“อรหัตตา”

ถ้าสูงสุดก็เรียกว่า “อรหันต์”

“อรหัตตา”คือผู้ไม่ลึกลับในความเป็น“อัตตา”แล้วว่า ภาวะที่“ยึด”นั้นยึดอะไร

ซึ่งภาวะที่ยึดนั้นเป็น“นามธรรม” คือ

“กามรส”(รสกาม)กับ“อัตตาทัตถารส”(รสอัตตา)

ผู้ไม่ลึกลับในความเป็น“อัตตา”คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อัตตา”แล้ว

ด้วยการเรียนรู้ของจริง”ที่มี“อาการ”เกิดในจิตจริง เริ่มตั้งแต่ภายนอกที่มีการ“สัมผัส”ด้วย“ปสาทรูป ๕ กับโคจรรูป ๕” เป็น“องค์ประชุม(กาย)ภายนอก” แล้วฝึกฝนอ่าน“ใจในใจ”ของตนที่มีสัมผัสนั้นๆอยู่ มันจะเกิดเป็น“วิมุตติ”แล้วศึกษา“วิมุตติ”นี้ ซึ่งต้องรู้ด้วยความเป็น“นามรูป”

“นามรูป”นี้แหละ ที่จะเป็น“กาย”ให้เราศึกษา ทั้งความเป็น“รูปกาย”และ“นามกาย”ที่มีความเป็น“สัตว์” แล้วเราก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ด้วย“กาย”และด้วย“สัญญา”(สัตตवास ๙, วิมุตติลลิตี ๗)

แล้ว“ชำระกิเลส”ที่มันทำให้เกิด“สัตว์”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ทั้งหลายไปตามลำดับ จนกว่าจะสิ้นความเป็น
“สัตว์” การจะพ้นความเป็นสัตว์ก็คือ พ้น
“สังโยชน์ ๑๐” หรือ “อนุสัย ๗” นั้นเอง

และต้อง“สัมพัสมิภังค์ ๘” ด้วยกาย
แล้ว“ชำระกิเลส”ไปตามลำดับ กระทั่งดับ
“อัสวะลีนหมต” ก็หมด“อัตตา”ในความเป็น
“สัตตาวาส ๔”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘) แล้ว
เป็นผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์” ซึ่งได้แก่
เวทนา-มาร-พรหม นั้นแหละ อันเป็นสัตว์ทาง
จิต(โอบปาติกะสัตว์)

และรู้จักผู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”
ทั้งหมด ไม่ลืกลับแล้วสำหรับตน(อรหัตตยา)
และดับ“อัตตา ๓”สำเร็จ เป็น“อนัตตา”ได้แท้

จึงอาศัย“อัตตา”ที่ปราศจากความเป็น
“สัตว์”นี้อยู่ไปอย่างสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญาบาป
บริกษิณ) แล้วสร้างแต่“กุศล”ให้ถึงพร้อม มี
พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกนุกัมปายะ

จากการศึกษาและปฏิบัติเราจะรู้จัก
ผู้แจ้งรู้จริง“สัตว์โอบปาติกะ”ที่เสพทั้งรสกาม
เสพทั้งรสอัตตา ก็ขออธิบายไปตามลำดับดังนี้

ตั้งใจพิจารณาตามให้ค่อยๆ แม่นๆ ชัดๆ
ลึกๆ ตรงๆ จะสาธยายละเอียดขึ้นมา

การสัมผัส“ทางทวาร ๕ ภายนอก”แล้วใน
ใจยังมีกิเลสกามเป็น“กามสุข”(ความสุขในกาม)

จงพยายามรู้จักผู้แจ้งรู้จริงเฉพาะ“รส”
ที่บำเรอ“กาม”โดยเฉพาะ“เหตุ”คือกิเลสกาม
อันเกิดจากการ“สัมผัส”รูป, เสียง, กลิ่น, รส,
สัมผัสภายนอกบำเรอ“กาม” เป็น“กามสุข”

แล้ว“ดับ”เฉพาะส่วน“กามสุข”นี้ โดย
กำจัด“ตัวกิเลสกาม”อันเป็น“เหตุ”แท้ให้ได้

นี้ข้าง“กาม”คือไม่ให้มี“อันตา”ฝ่ายกาม
ตามคำสอนของพระศาสดา ซึ่งเป็นทั้ง
ที่เริ่มและที่จบ คือ “กามสุขัลลิกะ” ตาม
ที่พระองค์เทศน์ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

ไม่ใช่“ดับ”จิตทั้งจิต ให้หมดความรับรู้
ทุกธาตุรู้ เป็นความดำมืดอยู่ และแถมจม
อยู่ในภวังค์เท่านั้นเสียอีก แล้วเรียกว่าเป็น
“ผล”บรรลุนิโรธ

ไม่ใช่“ดับ”เวทนาทั้งเวทนา ไม่ให้รับ
ความรู้สึกไปทั้งหมดทุกเวทนา แล้วเรียกว่า
สัญญาเวทิตนิโรธ นับเป็น“ผล”บรรลุนิโรธ

ไม่ใช่“ดับ”สัญญาทั้งสัญญา ไม่ให้
กำหนดรู้ไปทั้งหมดทุกสัญญา แล้วเรียกว่า
สัญญาเวทิตนิโรธ นับเป็น“ผล”บรรลุนิโรธ

“ดับ”กาม ซึ่งเป็น“เหตุอุริยสัง”ต่างหาก
แล้ว“ดับ”ขณะที่มี“กามาวจรกะ” คือ
ในสภาพมีทวาร ๕ สัมผัสเป็นไปอยู่หลุดๆ

และเมื่อ“ดับกาม”ได้แล้ว ก็ปฏิบัติ
ต่อไปในขณะสัมผัส“ทวาร ๕ ภายนอก”อยู่
เหมือนปฏิบัติ“ดับกาม”นั้นแหละ แต่ตอนนี
มากำหนดรู้“อัตตา” ซึ่งเป็น“อัตตาหยาบ”

ในใจยังมี“กิเลสอัตตา”เป็น“อัตตทัตถ
สุข”(ความสุขในอัตตา) และ“อัตตทิลมถะ”ซึ่ง
เป็น“ความลำบากในใจที่มีอัตตา”

“อัตตทิลมถะ”บรรดาท่านผู้รู้แปลไว้ว่า
การทรมานตน นั้นแหละ ซึ่งอาตมาเข้าใจ

คำแปลนี้ อันหมายถึงเบื้องต้นที่ยังเป็น โลกียภูมิ เยี่ยงเดียวกับที่ท่านให้ความหมาย ของ “ศีล” ว่า *สํรวมกาย-สํรวมวจี* นั่นเอง ที่ยังเป็นแค่โลกียภูมิ ซึ่งก็ต้องเป็นเช่นนั้น ก่อนอยู่แล้ว แต่ในสังขจะขึ้นโลกุตระภูมิ ก็ ต้องสาธยายกันเป็นปรมัตถธรรมที่สัมมาทิฐิ เข้าชั้นโลกุตระภูมิ

และที่จริงนั้นก็พูดมาตลอดเวลาแล้ว ว่า ธรรมะของพุทธนั้นเป็น“โลกุตระ” ไม่ใช่ แค่“โลกียะ” ถ้าแค่โลกียภูมิ ศาสนาไหนๆ ก็ สอนกันอยู่แล้ว มากมายทั่วไป

สำหรับพุทธนั้น ก็แบบของพุทธ มี เอกลักษณะของตนที่เป็น“โลกุตระสังขะ” ซึ่ง อยู่ในฐานะมี“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)อยู่ ศาสนาเดียวไม่เหมือนใคร

ซึ่งอาตมามั่นใจในจุดนี้ ก็ขออนุญาต อาตมาสาธยายแบบนี้เถิด ผู้สนใจแบบที่ไม่ เป็นอย่างนี้อาตมาสาธยายก็มีออกถมเถิด เลือกได้ตามประสงค์อยู่แล้ว ถ้าใครพอจะ เห็นว่าแบบอาตมาน่าสนใจ ก็เป็นอิสระของ แต่ละท่านจะเลือกเอาได้ อาตมาก็ขอเป็น ตัวเลือกหนึ่งในหลายๆแบบแล้วกันนะ

เออละ... มาอธิบายกันต่อไป

กิเลสของคนผู้วิชชาเบื้องต้นตั้งแต่ ชั้นหยาบไม่ใช่จะมีแต่“กามสุข”เท่านั้น กิเลส “อิตตา”ชั้นหยาบก็มีซบซ้อนอยู่ด้วย

ดังนั้นจึงต้องเรียนรู้“อิตตทัตถสุข” ด้วย เพราะมันเป็นทุกข์เป็นสุขที่เกิดจาก

เหตุปัจจัยแตกต่างกัน

ซึ่งในกิเลสชั้น“กาม”ก็คือ กิเลสที่ เกี่ยวกับ“รสสุข”ที่ได้“สัมผัส”เสียดสีกับ ส่วนภายนอกแล้วเกิด“เสพรส”นั้นก็ เป็น “กามคุณ ๕” เป็น“กามสุขัลลิกะ” สุขเสพรส ส่วน“อิตตทัตถสุข”นั้นมันเป็นกิเลส ในความเป็น“อิตตา” ซึ่งก็มีกิเลสเกี่ยวกับ ลาม,ยศ,สรรเสริญ และสุขที่เป็น“อิตตา” อยู่แท้ หยาบ รุนแรง เลวร้าย เป็นได้เยี่ยง เดียวกัน แค่เหตุปัจจัยเท่านั้นที่ต่างกัน

และ“อิตตทัตถสุข”นี้มันเป็นการได้ มาเป็น“ของตน”(อิตตนิยะ)แล้วเป็นสุข คือ การได้ลามวัตถุข้าวของทรัพย์สินเงินทอง ได้ยศอำนาจศักดิ์ตำแหน่ง ได้สรรเสริญ เยินยอยยกย่อง ได้“วิมาน”หรือจินตนาการที่ คนอื่นเสกสรรค์ปั้นขึ้นมา หรือตนเสกสรรค์ บั้นขึ้นมาเอง

เมื่อมันเป็น“รสสุข”มันก็เป็น“อิตต ทัตถสุข” และถ้าไม่ได้มาให้แก่ตนสมใจก็ ทุกข์ หรือมันเสื่อมไปก็ทุกข์ ซึ่งเป็น“โลกิย รส”อยู่แท้ เป็นสุข เป็นทุกข์

นี่คือ “อิตตทัตถสุข”(ความสุขในอิตตา) มัน ยังเป็นโลกีย์

ส่วน“อิตตทิลมถะ”(ความลำบากในอิตตา)นั้น มันเป็น“รส”ที่จัดอยู่ในภูมิ“โลกุตระ” เป็น “รสทุกข์” ไม่ใช่“รสสุข” ผู้มีภูมิ“อนาคามี” ขึ้นไปจะเห็นอย่างเห็นจริงได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● **ไม่มีการฆ่าสัตว์**
ไม่มีการขายเนื้อสัตว์
ไม่มีการซื้อเนื้อสัตว์
จะหากินเนื้อสัตว์จากที่ไหน.

พระพุทธเจ้ากับมังสวิรัต

หลายประเทศทั่วโลก มีผู้คนมากมาย มีใช้น้อยที่พากันดำรงชีวิตอยู่ ด้วยการอาศัยอาหารที่ได้มาจากพืชผักและนมเนย โดยไม่ต้องอาศัยการฆ่าแกงทำร้ายสัตว์อื่น แล้วนำมากินเป็นอาหารเลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ประเทศอินเดีย อันเป็นต้นกำเนิดของพุทธศาสนา ซึ่งนับแต่โบราณกาลมา จนตราบเท่าทุกวันนี้ ชาวอินเดียส่วนใหญ่ก็ยังคงไม่กินเนื้อสัตว์ แต่จะกินพืช ผักผลไม้ นมเนย เป็นอาหารหลักสำคัญของชีวิต

บทความนี้ จะเป็นการเสนอแง่มุมคิดเกี่ยวกับ “อาหารมังสวิรัต” ในแง่มุมทางพุทธศาสตร์เท่านั้น ไม่ใช่แง่มุมทางสุขภาพ ไม่ใช่ทางโภชนาการ ไม่ใช่ทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ทางเศรษฐศาสตร์ ฯลฯ แต่เป็นความคิดเห็นที่อาศัยคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ปรากฏใน “พระไตรปิฎก” มาเป็นหลักฐานอ้างอิง ซึ่งมีอยู่มากมายหลายพระสูตร ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ แล้วมีส่วนเกี่ยวพันไปถึง “มังสวิรัต” อันคืองดเว้นการกินอาหารเนื้อสัตว์ หรืออาหารที่ประกอบด้วยอวัยวะต่างๆของสัตว์ ซึ่งได้มาจากการฆ่าสัตว์เพื่อทำเป็นอาหาร

ต่อไปนี้ จะขอยกมากล่าวเพียงบางพระสูตรเท่านั้น

๑. มีคนฆ่า ก็มีคนกิน

“ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่า

สัตว์ วางทันทะ(ท่อนไม้) วางศาสตรา(ของมีคม) แล้วมีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”

● พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “อุโปสถสูตร” ข้อ ๕๑๐)

จากพระสูตรนี้ก็คือ **ศีลข้อที่ ๑ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์นั่นเอง** พระพุทธเจ้าทรงห้ามฆ่าสัตว์เอาไว้แก่ชาวพุทธทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ฐานะอาชีพใดๆ แม้เป็นข้าราชการ พลเรือน พ่อค้า ลูกจ้าง กรรมกร ทั้งหญิงชาย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ฯลฯ

เมื่อเป็นพุทธศาสนิกชน ก็ต้องพยายามถือศีลข้อที่ ๑ นี้ให้ได้ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ มีใจเอ็นดูแก่สัตว์ทั้งปวง **ถ้าถือศีลปฏิบัติกันจริงแล้ว** เมืองไทยย่อมจะหาเนื้อสัตว์กินยาก ในเมืองพุทธแห่งนี้ อาหารส่วนใหญ่ ก็จะกลายเป็น “อาหารมังสวิรัต” นั้นแหละมากกว่าแน่ๆ

ดังนั้นหากชาวพุทธชักชวนกัน ให้เลิกกินเนื้อสัตว์ได้ยิ่งมาก ก็จะเป็นการเอื้อเพื่อต่อศีลข้อที่ ๑ ให้เป็นจริง สมกับที่พระพุทธเจ้าทรงพระกรุณาบัญญัติไว้ จึงจะได้ชื่อว่า ไม่ทำให้ศีลข้อนี้ต้องกลายเป็นหมั้นไป

มิฉะนั้นแล้ว **ยังมีคนกินเนื้อสัตว์กันมากเท่าใด ก็ย่อมต้องมีการฆ่าสัตว์เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น** อันเป็นการส่งเสริมให้ชาวโลกเป็น “นักฆ่า(สัตว์)” กระทำผิดศีลข้อที่ ๑ เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง แล้วโลกจะลดความเลวร้ายรุนแรงได้อย่างไร

๒. มีคนกิน จึงมีคนฆ่า

“การค้าขาย ๕ ประการนี้ อุบาทวก (ผู้ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง)ไม่พึงกระทำ คือ

๑. การค้าขายศาสตรา(อาวุธ)
๒. การค้าขายสัตว์(เป็น)
๓. การค้าขายเนื้อสัตว์(ตาย)
๔. การค้าขายน้ำเมา
๕. การค้าขายยาพิษ

● พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “วณิซชสูตร” ข้อ ๑๗๗)

นอกจากทรงห้ามการฆ่าสัตว์แล้ว พระพุทธเจ้าก็ยังทรงห้ามไปถึง...การค้าขายสัตว์ทั้งที่มีชีวิตอยู่หรือทั้งที่ตายกลายเป็นเนื้อสัตว์แล้ว

คิดดูเถิด ถ้าทั้งไม่มีการฆ่าสัตว์ ไม่มีการซื้อขายเนื้อสัตว์แล้ว คนที่กินเนื้อสัตว์จะหากินได้จากที่ไหน

เพราะต้นเหตุมีคนกินเนื้อสัตว์

จึงมีคนฆ่าสัตว์(เป็น)

จึงมีคนขายเนื้อสัตว์(ตาย)

จึงมีคนซื้อเนื้อสัตว์

จึงมีคนทำอาหารเนื้อสัตว์

นี่ยังเห็นได้ชัดเจนว่า ชาวพุทธแท้จะไม่มีชีวิตเป็นอยู่ด้วยอาหารเนื้อสัตว์ แต่จะดำรงชีพอยู่ด้วย “อาหารมังสวิรัต”ที่ไม่ต้องเบียดเบียนทำร้ายชีวิตสัตว์ทั้งหลาย ร้านขายอาหารของชาวพุทธก็จะเป็น “ร้านอาหารมังสวิรัต” คนมาซื้ออาหารกินก็จะเป็น “นักมังสวิรัต”ซึ่งมีจิตใจประกอบด้วยเมตตาธรรมปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างสำเร็จผลจริง

๓. เช่นไรเป็นบุญ อย่าเป็นบาป

“การเช่นไรบูชา(ยัญ)ชนิดใด มีการฆ่าวัว ฆ่าแพะ ฆ่าแกะ ฆ่าไก่ ฆ่าหมู สัตว์ต่างๆ ถูกฆ่า เราติเตียนการเช่นไรบูชาอย่างนั้น

แต่การเช่นไรบูชาชนิดใด ไม่มีการฆ่าวัว แพะ แกะ ไก่ หมู สัตว์ต่างๆไม่ถูกฆ่า เราย่อมสรรเสริญการเช่นไรบูชาอย่างนี้ นักปราชญ์ย่อมบูชาอย่างนี้ การบูชาอย่างนี้มีผลมาก เพราะเมื่อบุคคล

บูชาอย่างนี้ ย่อมมีแต่ความดี ไม่มีความชั่ว”

● พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “อุชชยสูตร” ข้อ ๓๙)

พระพุทธเจ้าไม่ใช่แค่ทรงห้ามชาวพุทธไม่ให้ฆ่าสัตว์ และห้ามค้าขายเนื้อสัตว์เท่านั้น ยังทรงติเตียนห้ามปรามถึงการเช่นไรบูชาอีกด้วย ว่าไม่ควรใช้ความตายของสัตว์มาเป็นเครื่องบูชา

ดังนั้นการนำเอาเลือด เนื้อ หนัง เอ็น กระดูก ตับ ไต ไข่มุม หรืออวัยวะต่างๆ ของสัตว์ มาทำเป็นเครื่องบูชาเช่นไร ต่อสิ่งที่เราเคารพนับถือหรือต่อบุคคลที่เราเคารพนับถือนั้น เป็นการได้บาปแต่หวังบุญ ช่างน่าติเตียนยิ่งนัก

เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว การเช่นไรบูชาใดๆของชาวพุทธ แม้แต่การทำบุญใส่บาตรพระ ก็ควรทำเป็นอาหาร “อาหารบุญ” อย่าทำเป็น “อาหารบาป”เลย ควรเป็นอาหาร “มังสวิรัต” งดเว้นจากเนื้อสัตว์ใช้เป็นพืช ผัก ผลไม้ นม เนย ฯลฯ จะประเสริฐสุด

๔. กินอย่าง “ผู้รู้” บาปบุญคุณโทษ

“เรากล่าวว่า เนื้อสัตว์ไม่ควรเป็นของบริโภค ด้วยเหตุ ๓ ประการ คือ

๑. เนื้อสัตว์ที่ตนเห็น(ว่าเขาเจอะจงฆ่าสัตว์)

๒. เนื้อสัตว์ที่ตนได้ยิน(ว่าเขาเจอะจงฆ่าสัตว์)

๓. เนื้อสัตว์ที่ตนสงสัยรังเกียจ(ว่าเขาเจอะจงฆ่าสัตว์)

และเรากล่าวว่า เนื้อสัตว์เป็นของควรบริโภค ด้วยเหตุ ๓ ประการคือ

๑. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้เห็น(ว่าเขาเจอะจงฆ่าสัตว์)

๒. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้ยิน(ว่าเขาเจอะจงฆ่าสัตว์)

๓. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้สงสัยรังเกียจ(ว่าเขาเจอะจงฆ่าสัตว์)

● พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “ชีวกสูตร” ข้อ ๕๗)

ก่อนที่จะได้เป็นพระพุทธรูปเจ้า นั้น ทรงเป็นชาวอินเดียที่นับถือลัทธิฮินดู(ลัทธิไม่กินเนื้อสัตว์) ทรงเป็นฮินดูชั้นสูงระดับชนชั้นกษัตริย์ ซึ่งไม่เสวยเนื้อสัตว์เลยตลอดชีวิต พระพุทธเจ้าจึงทรงเป็น “นักมังสวิรัติ” ตั้งแต่ประสูติ(เกิด)จนถึงปรินิพพาน (ตายแล้วไม่กลับมาเกิดอีก)

แต่มีบางคนอ้างว่า พระพุทธเจ้าทรงฉัน “เนื้อหมูอ่อน” ที่เรียกว่า “สุกรมัททวะ” ในเช้าวันปรินิพพาน นี่เป็นการเข้าใจผิด เป็นการกล่าวต่อพระพุทธเจ้า เพราะที่ถูกต้องแท้จริงนั้น “สุกรมัททวะ” คือ “อาหารที่ปรุงด้วยเห็ดชนิดหนึ่งที่หมูชอบกิน” ต่างหากเล่า(สามารถค้นดูหลักฐานได้จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ “มหาปรินิพพานสูตร” ข้อ ๑๑๗)

แม้พระพุทธเจ้าทรงเป็นนักมังสวิรัติ แต่ก็ทรงผ่อนปรนอนุโลมแก่ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ที่ศรัทธาในพุทธศาสนา ซึ่งมาจากชนชั้นต่างๆหลายฐานะ หลายลัทธิ บางคนยังไม่เคยงดเว้นการกินเนื้อสัตว์มาก่อน ซึ่งอาจทำได้ยากลำบาก จึงทรงให้ใช้ดวงตาปัญญา พิจารณาอาหารก่อนกิน รู้จักแยกแยะบาปบุญคุณโทษให้ชัดเจนว่า เนื้อสัตว์นี้ควรบริโภคหรือไม่

เช่น พิจารณาอาหารเนื้อสัตว์ชนิดนี้ เราเห็น(ทิวทัศน์)ว่าเขาจะจงฆ่าสัตว์มาทำอาหาร หรือเราได้ยิน(สุตัง)ว่าเขาจะจงฆ่าสัตว์มาทำอาหาร หรือเราสงสัยรังเกียจ(ปริสังกิตัง)ว่าเขาจะจงฆ่าสัตว์มาทำอาหาร ซึ่งทั้ง ๓ ประการล้วนเป็นบาปผิดศีลข้อที่ ๑ ถ้าพิจารณาได้อย่างนี้ อาหารเนื้อสัตว์ชนิดนี้เป็นของไม่ควรกิน

แต่ถ้าพิจารณาอาหารเนื้อสัตว์ชนิดนี้ เราไม่เห็น(อทิวทัศน์)ว่าเขาจะจงฆ่าสัตว์มาทำอาหาร หรือเราไม่ได้ยิน(อสุตัง)ว่าเขาจะจงฆ่าสัตว์มาทำอาหาร หรือเราไม่ได้สงสัยรังเกียจ(อปริสังกิตัง)ว่าเขาจะจงฆ่าสัตว์มาทำอาหาร ถ้าพิจารณาอย่างดีแล้วว่า ไม่เป็นบาป ไม่ผิดศีล อาหารเนื้อสัตว์ชนิดนี้ก็กินได้

การอนุโลมให้กินเนื้อสัตว์ได้ แต่ต้องพิจารณา

อาหารก่อนว่า เป็นเนื้อสัตว์ที่บริสุทธิ์ทั้ง ๓ ข้อหรือไม่ ช่างขุนวานิชก์ ถ้าอย่างนี้ทำเป็น “อาหารมังสวิรัต” ดีกว่า เป็นอาหารบริสุทธิ์จากบาป ไม่ผิดศีลแน่ หมดปัญหาหายห่วง ไม่ต้องเสียเวลาพิจารณาให้ยุ่งยาก ชาวบ้านก็กินกันได้สะดวกใจ ถวายอาหารมังสวิรัตภิกษุสงฆ์ ท่านก็ฉันได้อย่างสบายใจ

๕. คอยกินเนื้อเดนหรือ?

“ดูก่อนภิกษุ ภิกษุฉันเนื้อเดน(ของเหลือทิ้ง)จากราชสีห์ เนื้อเดนจากเสือโคร่งเนื้อเดนจากเสือเหลือง เนื้อเดนจากเสือดาว เนื้อเดนจากสุนัขป่า ภิกษุนั้นไม่เป็นอาบัติ(การกระทำผิดข้อห้ามของภิกษุ)”

● พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑ “พุทฺธยพาราชิกกถนํ วัตถุสํ” ข้อ ๑๓๗)

พระสูตรนี้ เป็นอีก ๑ ช่องทางที่พระพุทธเจ้าทรงผ่อนปรน ให้เอาเนื้อเดน(เนื้อเหลือทิ้ง)มาทำอาหารกินได้ โดยไม่ถือเป็นความผิดแต่ประการใดเลย แต่ต้องไม่ใช่เนื้อที่ซื้อขายมา หรือเนื้อที่เขาให้มา ซึ่งไม่ใช่เนื้อที่เขาทิ้งแล้ว

ฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่เราสามารถเอามาทำอาหารกินได้ จึงต้องเป็นเนื้อสัตว์ทิ้งแล้ว เนื้อสัตว์ที่ตายเอง เนื้อสัตว์ที่ตายด้วยอุบัติเหตุ เนื้อสัตว์ที่ตายด้วยภัยธรรมชาติ พุดง่ายๆก็คือ จะต้องเป็นเนื้อที่สัตว์นั้นไม่ได้ตายเพราะเราเป็นเหตุ โดยเฉพาะเหตุที่สัตว์ถูกฆ่าเพื่อซื้อขายเนื้อสัตว์ เอามาทำอาหารให้เรากิน

แต่มีเนื้อ ๑๐ อย่าง ที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้กินเด็ดขาด คือ ๑.เนื้อมนุษย์ ๒.เนื้อช้าง ๓.เนื้อม้า ๔.เนื้อสุนัข ๕.เนื้องู ๖.เนื้อราชสีห์ ๗.เนื้อเสือโคร่ง ๘.เนื้อเสือเหลือง ๙.เนื้อหมี ๑๐.เนื้อเสือดาว (พระไตรปิฎกเล่ม ๕ “เกลัชชขันธกะ” ข้อ ๕๙-๖๐) เพราะมนุษย์(สัตว์ประเสริฐ) ย่อมไม่กินเนื้อมนุษย์ มนุษย์ไม่กินเนื้อสัตว์ที่เป็นเพื่อน มนุษย์ไม่กินเนื้อสัตว์ที่มีคุณ มนุษย์ไม่กินเนื้อสัตว์ที่ดูร้ายของแวม

หากชาวพุทธได้พบเจอเนื้อเดน ดังที่ พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตไว้ ก็นำมาทำอาหารกินเองได้ หรือจะทำอาหารถวายพระก็ได้ **แต่จะรอเจอเนื้อเดนจากที่ไหน** อย่าเสียเวลาเลย **หาพืชผักผลไม้กินจะดีกว่า** ง่ายกว่า สดกว่า ไม่คาว ไม่มีกระดูก และที่สำคัญคือ ปลอดภัยไร้เวร ไม่เอาเลือดเนื้อชีวิตของสัตว์ มาใส่ในตัวเรา ในใจเราเลย ตัวเราจะได้รับสิทธิ์สะอาด ใจเราก็จะได้บริสุทธิ์สะอาด

๖. ระวัง!ทำบุญได้บาป

“ผู้ใดเจาะจงฆ่าสัตว์(ทำอาหาร)ถวาย ตถาคตหรือสาวกตถาคต **ผู้นั้นย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ๕ ประการคือ**

๑. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์ชื่อโน้นมา พุดดังนี้ชื่อว่า **ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก**

๒. สัตว์นั้นเมื่อถูกเขาผูกคอ นำมา ได้รับทุกข์เสียใจ ทำดังนี้ชื่อว่า **ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก**

๓. ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้ พุดดังนี้ชื่อว่า **ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก**

๔. สัตว์นั้นเมื่อกำลังถูกเขาฆ่า **ย่อมได้รับทุกข์เสียใจ** ทำดังนี้ชื่อว่า **ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก**

๕. ผู้นั้นยอมทำตถาคต และสาวกตถาคต **ให้ยินดีด้วยเนื้อสัตว์อันเป็นอกปิยะ(ของต้องห้ามที่ไม่สมควรแก่ภิกษุจะฉัน)** ทำดังนี้ชื่อว่า **ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก**

● พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “ชีวกสูตร” ข้อ ๖๐)

ที่จริงก็คงรู้กันดีอยู่แล้วว่า ฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง เอามาทำอาหารกิน นั้นเป็นบาป หรือแม้คนอื่น ฆ่าสัตว์แทนให้ แล้วเราก็ไปซื้อเนื้อสัตว์มาทำ

อาหารกิน นี่ก็เป็นบาป หรือแม้แต่ซื้ออาหารเนื้อสัตว์ที่เขาปรุงสำเร็จรูปมากิน ก็ยังคงหนีไม่พ้นบาป เพราะประเด็นสำคัญอยู่ที่ **อาหารเนื้อสัตว์นั้นเกิดจากเจตนาเจาะจงฆ่าสัตว์ เพื่อทำเป็นอาหารให้กิน** แล้วจะยิ่งบาปหนัก บาปมาก เมื่อนำอาหารเนื้อสัตว์นั้นไปถวายพระ

ต้องพึงระวัง**“อย่าทำบุญได้บาป”** ดังนั้น ผู้ปรารถนาบุญอย่างแท้จริง ไม่น่าเสี่ยง ไม่ควรประมาทที่จะทำบุญแลกบาป ควรทำเป็น**“อาหารมังสวิรัต”** เกิด นำไปใส่บาตรหรือถวายพระ จึงจะได้บุญสมใจ ได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

จากพระสูตรนี้มีข้อน่าสังเกตอย่างยิ่ง ซึ่ง ชาวพุทธคาดไม่ถึงนั่นก็คือ การเกิดผลบาปที่ไม่ใช่ผลบุญเลย หากนำเนื้อสัตว์ที่เป็นบาปนั้น ไปถวายพระ เพราะจะทำให้พระเกิดความยินดีในการฉันเนื้อสัตว์ หากพระท่านยินดีในเนื้อสัตว์ **ญาติโยมก็จะยิ่งพากันถวายเนื้อสัตว์** เป็นดังนี้สัตว์ทั้งหลายก็จะยิ่งต้องถูกฆ่าตายมากมาย เพื่อเอามาทำเป็นอาหาร จนกระทั่งทุกวันนี้สัตว์โตไม่ทันให้คนฆ่ากินกันแล้ว โปรดอย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย เมตตากฎหมายปรานีกันด้วยเถิด

โดยสรุป แค่พระสูตรเล็กน้อยที่ยกมานี้ ก็พอที่จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงเป็น**“นักมังสวิรัตเอกของโลก”**อย่างแน่นอน เพราะทั้งทรงใช้วิธีการต่างๆมาห้ามกัน ไม่ให้ชาวพุทธได้กินเนื้อสัตว์ ทั้งตำหนิการฆ่าสัตว์ อันเป็นที่มาของอาหารเนื้อสัตว์ ทั้งยังไม่ให้กระทำการซื้อขายเนื้อสัตว์ ไม่ใช่เป็นเครื่องเช่นไหว้บูชาด้วยสัตว์เป็นหรือสัตว์ตาย แม้แต่ไม่ควรเอาอาหารเนื้อสัตว์ไปถวายพระก็ตาม

สุดท้ายนี้ ถ้ามใจตัวเองดูสิว่า

วันพระนี่....

วันคล้ายวันเกิดนี่(จันทร์,อังคาร,....ฯลฯ)....

เข้าพรรษานี้....

มาลองทำบุญ**“กินอาหารมังสวิรัต”** มาทำ**“อาหารมังสวิรัต”**ถวายพระให้ได้บุญ(ชำระกิเลส) ได้กุศล(ความดีงาม) ดีไหมเอ่ย. **☸**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวณิช ชูโต

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงในครั้งนั้นถูกบันทึกว่าเป็น “The New Deal” หรือ “การจัดสรรใหม่” การจัดสรรครั้งนั้นนำสหรัฐฯ เข้าสู่ความมั่นคงและความรับผิดชอบต่อสังคม แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความเจ็บปวดก็ถูกลืมเลือน

ฝันสลาย (Vanishing Dream)

สหรัฐฯ เคยเผชิญกับความตกต่ำครั้งใหญ่ทางเศรษฐกิจระหว่างปี พ.ศ.๒๔๗๒-๒๔๗๖ ความตกต่ำครั้งนั้นถูกเรียกว่า “The Great Depression” และเป็นเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวถึงในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจอเมริกันตลอดมา ผู้ที่เข้ามาป้องกันวิกฤติในระยะยาวได้แก่ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี.รูสเวลต์ (พ.ศ.๒๔๗๖-๒๔๘๘, คนที่ ๓๒) เขาใช้งบประมาณของรัฐบาลเข้าแก้ปัญหาการตกงานและสนับสนุนโครงการสาธารณะ ที่สำคัญก็คือเขาออกกฎหมายและกฎระเบียบมากมายเพื่อควบคุมการดำเนินกิจการของภาคธุรกิจ (ควบคุมความละโมภ) และนำการเก็บภาษีแบบก้าวหน้า (progressive income tax) หรือการเก็บตามรายได้มาใช้เพื่อกระจายความเท่าเทียมในสังคม รวมทั้งสนับสนุนการออกกฎหมายเพื่อตั้งระบบประกันสังคม (Social Security System) และอื่นๆ ด้วย การแก้ไขเปลี่ยนแปลงในครั้งนั้นถูกบันทึกว่าเป็น “The New Deal” หรือ “การจัดสรรใหม่” และการจัดสรรครั้งนั้นนำสหรัฐฯ เข้าสู่ความ

มั่นคงและความรับผิดชอบต่อสังคม แต่เมื่อเวลาผ่านไปความเจ็บปวดก็ถูกลืมเลือน

เมื่อปลายทศวรรษ ๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๕๐๓) สิ่งทีศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ยังพูดซ้ำ ๆ ในชั้นเรียนคือ “จะไม่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ขึ้นอีกแล้ว” ซึ่งก็เป็นจริง สหรัฐฯเผชิญกับปัญหาทางเศรษฐกิจ ๓ ครั้ง ในระยะ ๓๐ ปี คือในปี พ.ศ.๒๕๒๓, ๒๕๓๓ และ๒๕๔๔ แต่ทุกครั้งที่ เป็นเพียงวิกฤติช่วงสั้น ๆ แล้วฟื้นตัวเพราะมีกฎหมายและกฎระเบียบปกป้องไว้อย่างรัดกุม ปัญหา ก็คือกฎหมายและกฎระเบียบดังกล่าวค่อย ๆ ถูกเปลี่ยนแปลงและรื้อถอนในระยะ ๒๐ ปีที่ผ่านมา โดยนักการเมืองที่รับเงินบริจาคก้อนโตจากยักษ์ใหญ่ทางธุรกิจซึ่งต้องการประกอบกิจการโดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐบาล และไม่ต้องรับผิดชอบต่อสังคมตามลัทธิอนุรักษนิยมใหม่ (neoconservatism) หรือการค้าเสรี (free trade) สาวกบางคนของลัทธินี้ถึงกับกล่าวว่า รัฐบาลควรมีหน้าที่เพียงป้องกันประเทศ และควรมี

ขนาดเท่า “อ่างอาบน้ำ” เท่านั้น

ในปี พ.ศ.๒๕๕๑ สมาชิกสภาองค์กรได้รับเงินบริจาค ๙๗๘ ล้านดอลลาร์เพื่อใช้ในการรณรงค์ทางการเมืองของตน และวุฒิสภาได้รับเงินบริจาค ๔๑๐ ล้านดอลลาร์ ในขณะที่ตัวแทนพรรคการเมืองที่สมัครรับเลือกเป็นประธานาธิบดีได้รับเงินบริจาคถึง ๑.๘ พันล้านดอลลาร์ เงินจำนวนนี้ยังไม่รวมเงินที่ใช้จ้างนักล็อบบี้อีก ๑๐,๐๐๐-๓๐,๐๐๐ คน เมื่อต้นปี พ.ศ.๒๕๕๒ องค์กร Essential Information and Consumer Education Foundation รายงานว่า ภาคการเงิน (ธนาคาร, ประกันภัย กองทุนเฮดจ์ฟันด์ ฯลฯ) ลงทุน ๕,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เพื่อซื้ออิทธิพลในกรุงวอชิงตันตลอด ๑๐ ปี ที่ผ่านมา และนักล็อบบี้อย่างน้อย ๓,๐๐๐ คน ล็อบบี้ให้มีการลดกฎระเบียบต่าง ๆ จน “ความโลภกลายเป็นสิ่งดี” และเกิดหายนะครั้งใหญ่ทางภาคการเงินและเศรษฐกิจในปี พ.ศ.๒๕๕๑ ในที่สุด การซื้อนักการเมืองได้รับความร่วมมืออย่างดีจากสื่อมวลชน ซึ่งก็ถูกควบคุมโดยนายทุนที่สนับสนุนลัทธิเสรีเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ผู้แถลงอำนาจอย่างแท้จริงของสหรัฐฯ จึงไม่ใช่ประธานาธิบดี แต่เป็นซีอีโอของยักษ์ข้ามชาติซึ่งไม่ได้รับเลือกจากประชาชน และไม่ต้องรับผิดชอบต่อประชาชนแต่อย่างใด

สัญญาณอันตรายปรากฏขึ้นเป็นระยะ ๆ ทั่วโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ต้นศตวรรษใหม่เช่นวิกฤติ “ต้มยำกุ้ง” ในปี พ.ศ.๒๕๔๐-๒๕๔๑ โดยเริ่มจากประเทศไทย แล้วลามไปสู่อินโดนีเซียและเกาหลี ในขณะที่จีน อินเดียและมาเลเซียรอดพ้นจากหายนะเพราะไม่ได้เป็น “เด็กดี” ซึ่งวิ่งตามการชั้นนำของสหรัฐฯอย่างมืดบอด ในสหรัฐฯเอง การล้มละลายทางธุรกิจอันเนื่องมาจากการ “ฉ้อฉล” ของ “นายทุนโจร” (robber baron) หรือ “นายทุนสามัญ” ที่เกือบจะไม่มีเลย ก่อนทศวรรษ ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ปะทุขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๔ เช่นกรณีของบริษัทพลังงานขนาดแสนล้านดอลลาร์ชื่อเอนรอน รวมทั้งบริษัทตรวจ

บัญชีชื่ออาร์เธอร์แอนเดอร์สัน ซึ่งร่วมมือทำบัญชีปลอมและเผาทำลายหลักฐาน ตามด้วยโกลเบลครอสซึ่ง อเดลเพีย เว็ลคอมและเลห์แมนบราเธอร์ บริษัททั้งหมดดังกล่าวต่างอยู่ใน ๕๐๐ อันดับแรกของโลกตามการจัดอันดับของนิตยสารฟอร์จูนทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามไม่มีใครสนใจในสัญญาณเตือนดังกล่าว ทุกคนต่างยังวิ่งไล่ล่า “อเมริกันดรีม” กันอย่างเมามัน

ในสหรัฐฯ ทุกคนถูกสะกดด้วยคำว่า “ความโลภเป็นสิ่งดี” (greed is good) ทุกคนต้องการมีบ้านหลังใหญ่ขึ้น หรือมีบ้านหลายหลัง มีรถยนต์หลายคัน มีเรือยอร์ช ต้องการลงทุนและเพิ่มความมั่งคั่ง รวมทั้งต้องการบริโภคอย่างบ้าคลั่ง ในขณะที่เงินออมเกือบไม่มี และรายได้ของคนส่วนใหญ่ชะงักงันมาเป็นสิบ ๆ ปี ความต้องการ (want ไม่ใช่ need) ถูกตอบสนองด้วยการเป็นหนี้บัตรเครดิตจนเต็มวงเงิน ราคาบ้านที่สูงขึ้นตลอดเวลาทำให้การเพิ่มวงเงินจำนวน ๖ ครั้งภายใน ๖ ปี ถือเป็นเรื่องปกติ ในระดับประเทศการกู้เงินจากต่างประเทศวันละ ๒-๓ พันล้านดอลลาร์เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจเพราะแสดงว่า “เครดิตเข้มแข็ง”

นิตยสารบิสเนสสวีครายงานว่า สถาบันการเงินแข่งกันเปิดบริษัทให้กู้เงินประเภท “เงินสดวน” (quick cash) และให้ซื้อสินค้าเงินผ่อน เช่น รถยนต์ โทรทัศน์และอื่น ๆ โดยไม่ต้องมีเงินสดวน ไม่ต้องสอบรายได้ ไม่ต้องยืนยันอาชีพหรือตำแหน่งงานและความสามารถในการใช้คืน ถ้าผู้กู้ขาดส่งก็ถูกยึดสินค้าไปขายต่อ เมื่อบริษัทมี “ชื่อเสียง” ในเรื่อง “ความโหด” ก็จะปิดกิจการ แล้วไปเปิดใหม่ในชื่ออื่น หนี้เสียที่เกิดขึ้นจะถูกขายต่อเป็นทอด ๆ ระหว่างสถาบันการเงินด้วยกัน ในที่สุด ฟองสบู่หรือ “ความต้องการเทียม” (fake demand) ก็ยุบลง มาร์แชล เฮาเออร์แบ็ค ผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินของสหรัฐฯเปรียบเทียบก่อนเกิดวิกฤติว่า “เศรษฐกิจอเมริกันคือกองฟางที่ถูกรดน้ำมัน จนชุ่มโชก รออยู่แต่ว่าปัจจัยตัวใดจะกลายเป็นไม้

ขีดที่โยนลงไปจุดฟางให้ลูกพริบขึ้นมาเท่านั้น”

ในขณะที่เดียวกัน นักเศรษฐศาสตร์บางคนก็เปรียบเทียบว่า “เศรษฐกิจสหรัฐฯ เหมือนโดนนัทที่มีตรงกลางกลวงไป ว่างเปล่า และต้องพึ่งวงแหวนที่ล้อมรอบคือหนี้สิน”

หลังจากกองฟางที่ชุ่มโชกด้วยน้ำมันเกิดไฟลุกท่วมอันเนื่องมาจากความละโมภและการ “ฉ้อฉล” ของ “นายทุนโจร” (robber baron) หรือ “นายทุนสามัญ” ในตลาดหลักทรัพย์บนถนนวอลล์สตรีตและความล้มเหลวของผู้นำประเทศในการปกป้องคุณธรรมและผลประโยชน์ของประชาชน ชาวอเมริกันต่างต้องเผชิญกับ “ฝันสลาย” (vanishing dream) เพราะลัทธิการค้าเสรีและการลดกฎระเบียบซึ่งมีพื้นฐานมาจากความเชื่อในเรื่อง “เสรีภาพ” (liberty) และ “อิสรภาพ” (freedom) ในการไขว่คว้าหาความมั่งคั่งและสิทธิในการครอบครองทรัพย์สินที่พวกเขาได้โดยชอบไร้อุปสรรค วิกฤติ “แฮมเบอร์เกอร์” ที่โจเซฟ อี. สติกลิตซ์ เรียกว่า “The Great Depression ๒๐๐๘” นี้สร้างความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัสให้ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งได้แก่คนชั้นกลางและคนยากจนพอสรุปได้ดังนี้ :

- หายนะของภาคการเงินทำให้เงินเกษียณอายุและเงินออมกว่า ๕ ล้านล้านดอลลาร์หายวับไปกับตา ชาวอเมริกันกว่า ๑๒๐,๐๐๐ ราย ยื่นขอล้มละลายในทุกเดือน และผู้ตกอยู่ในภาวะล้มละลายน่าจะมีจำนวนกว่า ๑.๕ ล้านรายในปี พ.ศ.๒๕๔๔

- งบประมาณของมลรัฐคาดว่าจะขาดดุลสะสม ๓๘๐ พันล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ.๒๕๕๓ และอย่างน้อย ๔๕ มลรัฐต้องงบประมาณสำหรับช่วยเหลือครอบครัว เด็ก คนชรา คนป่วย คนพิการ คนไร้บ้าน คนป่วยทางจิต รวมทั้งนักศึกษา โรงเรียนและมหาวิทยาลัย การตัดงบประมาณทั้งหมดทำในเวลาที่คุณอเมริกันกำลังต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด

- บริษัทอเมริกันเอ็กส์เพรสเป็นบริษัทแรก

ที่เริ่มแนะนำการใช้บัตรเครดิตในปี พ.ศ.๒๕๐๑ แล้วตามด้วยบริษัททางการเงินอื่น ๆ ในปัจจุบัน สหรัฐฯ เป็นประเทศที่ใช้บัตรเครดิตมากที่สุดในโลก ทั้ง ๆ ที่ดอกเบี้ยจากการใช้บัตรอาจสูงถึงร้อยละ ๓๕ เป้าหมายที่โน้มน้าวง่ายคือคนหนุ่มสาว และนั่นทำให้ร้อยละ ๗๖ ของนักศึกษาปริญญาตรีมีบัตรคนละ ๔ ใบ ในปี พ.ศ.๒๕๕๓ ชาวอเมริกันทั้งประเทศมีหนี้สินจากการบริโภคถึง ๒.๔๖ ล้านล้านดอลลาร์ และร้อยละ ๙๘ เป็นหนี้ที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิต ชาวอเมริกันโดยเฉลี่ยถือบัตรคนละ ๓.๕ ใบ หลังการเกิดวิกฤติ ชาวอเมริกัน ๑ ใน ๙ ครอบครัวไม่สามารถจ่ายอัตราขั้นต่ำของหนี้เครดิตได้ และยอดหนี้สูงขึ้นตลอดเวลาเพราะศาลสูงยอมให้มีการคิดดอกเบี้ยได้ถึงร้อยละ ๓๕

- เมื่อถึงเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๒ อัตราการว่างงานสูงถึง ๑๐.๒ เปอร์เซ็นต์ หรือกว่า ๓๐ ล้านคนซึ่งเป็นอัตราที่สูงที่สุดในรอบ ๒๐ ปี ร้อยละ ๔๓ ของการว่างงานเป็นการว่างงานนานกว่า ๖ เดือน และร้อยละ ๒๓ ว่างงานมานานกว่าหนึ่งปีหรือนานกว่านั้น มหาวิทยาลัยเยลวิจัยพบว่า “การมีงานทำเพิ่มความรู้สึกอยู่ดีมีสุข ในขณะที่การว่างงานเพิ่มการเสียชีวิต การว่างงานส่งผลให้เกิดความเครียด โรคหัวใจและอื่น ๆ ซึ่งนำไปสู่การเสียชีวิต”

อนึ่ง ศูนย์ศึกษาตลาดแรงงาน (Center for Labor Market Studies) ของ North Eastern University) ศึกษาพบว่าผู้ที่มีรายได้สูง ๑๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อปีขึ้นไปตกงานเพียงร้อยละ ๓ ระหว่างไตรมาสสุดท้ายของปี พ.ศ.๒๕๕๒ ผู้ที่มีรายได้ปานกลางตกงานร้อยละ ๙ และผู้มีรายได้ต่ำตกงานถึงร้อยละ ๓๑ ในระยะเวลาดังกล่าว นั่นทำให้โรเบิร์ต แฟรงค์ ของหนังสือพิมพ์วอลล์สตรีตเจอร์นัล ตั้งคำถามต่อทฤษฎี “หยาดหยด” (trickle down) ของลัทธิการค้าเสรีที่โอ้อวดว่า “การค้าเสรีจะสร้างความมั่งคั่งและความเท่าเทียมในระดับโลก เมื่อคนรวยมั่งคั่งขึ้น ความ

มั่งคั่งดังกล่าวก็จะ “หยาดหยด” ลงสู่คนจน หายนะในครั้งนีพิสูจนให้เห็นถึงการหลอกลวงของลัทธิดังกล่าว

- ในปี พ.ศ.๒๕๔๙ การจำนองบ้านที่ทำสัญญาใหม่เป็นการจำนองที่ไม่มีหรือเกือบไม่มีเอกสารสนับสนุนการกู้เลย แถมธนาคารยังกระตุ้นให้เจ้าหน้าที่สินเชื่อปล่อยเงินกู้ที่เสี่ยงด้วยเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะได้รับค่าตอบแทนสำหรับการปล่อยกู้ที่คิดดอกเบี้ยได้ในอัตราสูง หรือมีข้อกำหนดที่รุนแรงกรณีที่ผู้กู้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้ ธนาคารต่างทำตัวเหมือนพ่อค้ายาเสพติดที่ “ล่อ” ให้ทุกคนติดกับเพื่อหากำไรโดยไม่สนใจกับความเสียหายและความเลวร้ายที่อาจเกิดขึ้น

คนอเมริกันเชื่อว่าบ้านจะมีราคาสูงขึ้นเสมอ ฟองสบู่ของราคาบ้านเริ่มพองตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๙ และภายใน ๑๐ ปี ราคาบ้านสูงขึ้นร้อยละ ๗๐ ชาวอเมริกันแข่งกันซื้อบ้านทั้ง ๆ ที่ค่าแรงของพวกเขาอยู่ในภาวะชะงักงันมาเป็นสิบ ๆ ปีแล้ว นอกจากนั้นพวกเขายังหมั่นเพิ่มวงเงินจำนองเพื่อการบริโภคด้วย หลังการเกิดวิกฤติ Brookings Institute ประเมินว่าการล่มสลายส่งผลให้มูลค่าของบ้านหายวับไป ๑๓ ล้านล้านดอลลาร์ ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๒ โดยเฉลี่ยมูลค่าบ้านลดลงร้อยละ ๒๕ ในขณะที่บางพื้นที่ลดลงถึงร้อยละ ๕๐ คนจำนวนล้าน ๆ คนที่สูญเสียบ้านต้องไปอาศัยอยู่กับญาติ กับเพื่อน อยู่ในโรงแรม รถบ้านและจำนวนมากต้องอยู่ในเต็นท์

คำพูดที่ได้ยินอย่างแพร่หลายในปัจจุบันคือ “ไม่ควรใช้จ่ายเกินตัวเลย” หรือ “ไม่ควรซื้อหรือขยายบ้านเลย” คนอเมริกัน ๑ ใน ๘ ไม่สามารถจ่ายหนี้จำนองได้ และบ้าน ๒.๘ ล้านหลังกำลังถูกยึดในปี พ.ศ.๒๕๕๒ และอีก ๓ ล้านหลังจะถูกยึดในปีถัดไป

- ในปี พ.ศ.๒๕๕๓ คนจนในสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจำนวนขึ้นสูงสุดในประวัติศาสตร์ของประเทศ ชาวอเมริกันร้อยละ ๑๕.๑ หรือ ๔๖.๒ ล้านคนอาศัยอยู่ใต้เส้นความยากจน (poverty line) ตัวเลข

คนยากจนเริ่มเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๓ ซึ่งเป็นปีที่สหรัฐฯ เริ่มผลักดันลัทธิการค้าเสรี และเลวร้ายขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน คน ๑ ใน ๘ ต้องอยู่โดยใช้ “แสตมป์” (food stamp) ที่รัฐบาลจ่ายให้

ประเทศกำลังพัฒนาคือเหยื่อที่ไร้เดียงสาของการจัดการที่บกพร่องในสหรัฐฯ มันเป็นความบกพร่องของเศรษฐกิจมหภาคที่เกิดจากความคิดที่บกพร่องชุดหนึ่งของนายทุน และนักการเมืองที่โลภมากและไร้ศีลธรรม องค์การสหประชาชาติประเมินว่า ชาวโลกอย่างน้อย ๕๐ ล้านคนต้องตกอยู่ในความยากจนเพราะการลุกลามของวิกฤติในสหรัฐฯ

- เด็ก ๆ ต่างอยู่กับบิดาหรือมารดาที่ต้องเผชิญกับปัญหาทางอารมณ์เพราะการถูกออกจากงาน การสำรวจของมูลนิธิเคซี (Casey Foundation) พบว่าเด็กชาวอเมริกันร้อยละ ๒๐ หรือกว่า ๑๔.๕ ล้านคนกำลังอาศัยอยู่ใต้เส้นแห่งความยากจน และเด็ก ๑๖.๗ ล้านคนอาศัยอยู่ในบ้านที่ต้องกระเสือกกระสนให้มีอาหารอยู่บนโต๊ะ รวมทั้งเด็กอีกกว่า ๑.๕ ล้านคนกลายเป็นเด็กไร้บ้าน ซึ่งศูนย์ครอบครัวไร้บ้านแห่งชาติ (National Center on Family Homelessness) สรุปว่า “พวกเขาขาดความปลอดภัย ความเป็นส่วนตัว ความอบอุ่น การดูแลสุขภาพ การได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนและความรู้สึกของการเป็นชุมชน” ที่สำคัญคือปัญหากำลังร้ายแรงขึ้นเรื่อย ๆ สัดส่วนของเด็กที่อาศัยอยู่กับครอบครัวที่มีรายได้น้อย เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๓๗ ในปี พ.ศ.๒๕๔๓ เป็นร้อยละ ๔๒ ในปี พ.ศ.๒๕๕๒

- สิ่งชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวของระบบรวมทั้งนายทุนและนักการเมืองอเมริกัน ได้แก่ :

๑. แฮรี มาร์โคโปลอส นักวิชาการฉ้อฉลทางการเงินได้ส่งผลการวิจัยของเขาให้คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ ผลการวิจัยชี้ชัดเจนว่า ธุรกรรมทางการเงินของ เฮอร์นี แมด-ดอฟ เป็น “แฮร์ลูโกซ์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก” แต่คณะ

กรรมการกลับนั่งเฉยตลอด ๙ ปี แม้เขาจะติดตาม สอบถามตลอดมา จนในที่สุดวิกฤติทางการเงินก็ ส่งผลให้แชร์ลูกโซ่ (ponzi scheme) ดังกล่าว ล่มสลายไปพร้อมกับเงิน ๖๕,๐๐๐ ล้านดอลลาร์

๒. ในขณะที่ชาวอเมริกันค่อนข้างประหลาดใจกับหายนะครั้งใหญ่ บรรดาผู้บริหารของธนาคาร สถาบันการเงินและบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ที่ดำเนิน กิจการล้มเหลวหรือฉ้อฉล ต่างนั่งเครื่องบินส่วนตัวไปขอเงินภาษีของประชาชนจากสภาองเกรส ในกรุงวอชิงตันเพื่อนำไป “อุ้ม” กิจการของตนให้ รอดพ้นจากการล้มละลาย โดยอ้างว่ากิจการของตน “ใหญ่เกินจะควรปล่อยให้ล้ม” (too big to fail) แถมยังประกาศว่าจะจ่ายโบนัสก้อนโตให้ผู้บริหาร ของตน หรือนำไปจ่ายค่าเครื่องบินที่บริษัทลี้ภัยซื้อไว้ ข้อสำคัญก็คือพวกเขาได้เงินช่วยเหลือขั้นต้นติด กระเป๋ามาถึง ๓๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ โดยไม่มีข้อ ผูกมัดว่าต้องปฏิรูปกิจการให้โปร่งใสแต่อย่างใด

● ในขณะที่สหรัฐฯ ใช้จ่ายเงิน ๒.๕ พันล้าน ดอลลาร์ต่อสัปดาห์สำหรับการทำสงครามในอิรัก และอัฟกานิสถาน โครงสร้างพื้นฐานในสหรัฐฯ เช่น ถนน สะพาน ท่อน้ำ และระบบกำจัดของเสีย กำลังเสื่อมสภาพอย่างหนัก และต้องการงบประมาณ ๒.๒ ล้านล้านดอลลาร์สำหรับการ ซ่อมแซมในระยะ ๕ ปีข้างหน้า การเสื่อมสภาพ ของโครงสร้างพื้นฐานดังกล่าวย่อมส่งผลต่อชีวิต และความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันไม่มากนักน้อย

เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๓ นักวิเคราะห์ ของกลุ่มธนาคารซีทีดีได้เสนอรายงานที่อธิบาย รูปแบบการเติบโตของเศรษฐกิจอเมริกันว่า “เศรษฐกิจของสหรัฐฯ แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่ม คนร่ำรวยและส่วนที่เหลือของประเทศ ความ เคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจทั้งหมดเกิดจาก ครอบครัวเพียงร้อยละหนึ่งของประเทศซึ่งมีรายได้ ต่อปีร้อยละ ๖๐ ของประเทศ และครอบครอง ความมั่งคั่งถึงร้อยละ ๙๐ ของประเทศ ข้อสำคัญ ก็คือ คนกลุ่มนี้ร่ำรวยขึ้นเรื่อย ๆ ในทุกปีที่ผ่านมา ในเศรษฐกิจที่คนรวยบริหารประเทศ”

(plutocracy) การเติบโตทางเศรษฐกิจจะถูก ขับเคลื่อนโดยคนรวย แม้ในระดับโลกเศรษฐกิจก็ ถูกครอบงำโดยการปกครองด้วยอำนาจเงินของ นายทุนระดับประเทศ และบริษัทข้ามชาติทั้งหลาย ท่ามกลางการตบวงหนัของคนที่เหลือซึ่งถูก กระตุ้นเร้าให้บริโภคอย่างบ้าคลั่ง

หลังหายนะทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ.๒๕๕๑ คนรวยและผู้มีการศึกษาชาวอเมริกันต่างหลุด- พ้นจากวิกฤติ ในขณะที่คนชั้นกลางและชั้นล่าง ของสังคมยังต้องกระเสือกกระสนเพื่อความอยู่ รอด แถมกำไรของบรรดายักษ์ข้ามชาติต่างสูงขึ้น ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๕๒ ในปีดังกล่าว ผู้จัดการเฮดจ์ ฟันด์ ๒๕ คนแรก มีรายได้รวมกันถึง ๒๕ พัน ล้านดอลลาร์ ซึ่งสูงขึ้นไปก่อนหน้านั้น ภาค การเงินได้รับการปกป้องอย่างดีเมื่อเทียบกับภาค อื่น ในปี พ.ศ.๒๕๕๓ ภาคการเงินลดตำแหน่งงาน ไปเพียงร้อยละ ๘ ในขณะที่งานในภาคการผลิต และก่อสร้างลดลงไปร้อยละ ๑๗ และ ๒๗ ตาม ลำดับ องค์กร Pew ศึกษาพบว่าครอบครัวคน ชั้นกลางโดยเฉลี่ยสูญเสียความมั่งคั่งไปร้อยละ ๒๓ ตั้งแต่เกิดวิกฤติ แอนโทนี แอดคินสัน นักเศรษฐศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยอ็อกฟอร์ดได้ศึกษาผลของ วิกฤติที่มีต่อการกระจายรายได้ และกล่าวว่า “คน รวยกระชับตำแหน่งทางเศรษฐกิจของตนยิ่งขึ้น พวกเขาใช้เงินสำรองซื้อทรัพย์สินได้ในราคาถูก ๆ และเพิ่มความมั่งคั่งหลังเศรษฐกิจฟื้นตัว ในขณะที่ ส่วนที่เหลือของสังคมต้องเจ็บปวดเป็นเวลานาน” ในเวลาเดียวกัน เอ็มมานูเอล เซย์ นักเศรษฐศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ให้ความเห็นว่า “คนชั้นกลางโดยเฉพาะผู้ที่สูญเสียงานอาจต้องถูก ลดชั้นทางสังคมตลอดไป ความไม่เท่าเทียมทาง รายได้เพิ่มสูงขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๓ เศรษฐกิจ อเมริกันในระยะ ๒-๓ ชั่วอายุคนที่ผ่านมาได้แบ่ง สังคมให้มี “ผู้ชนะ” และ “ผู้แพ้” แต่ปรากฏการณ์ เช่นนั้นถูกปิดบังไว้ด้วยการสร้าง “ความต้องการ เทียม” (fake demand) หรือลัทธิบริโภคนิยม (consumerism) ที่ทุกคนต่างไขว่คว้า “วัตถุ” หรือ

“สิ่งนอกกาย” บนพื้นฐานของการเป็นหนี้ ในที่สุด “ปราสาททราย” หรือ “อเมริกันดรีม” ของพวกเขาก็พังทลาย พวกเขาต่างกลายเป็น “เทวดาตกสวรรค์” และต้องอยู่กับความจริงที่โหดร้ายไปอีกนาน

หมายเหตุ: ศาสตราจารย์เจมส์ เอ.โรบินสัน ของคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า “ประชาธิปไตยเกิดจากการเผชิญหน้าทางยุทธศาสตร์ของคนรายน้อยกับคนส่วนใหญ่ของประเทศ คนรายไม่ต้องการประชาธิปไตยเพราะกลัวจะถูกคุกคามให้กระจายความมั่งคั่งหรือกลัวถูกล้มล้าง” ประชาธิปไตยของสหรัฐฯเกิดจากการเผชิญหน้าของชาวอาณานิคมกับ “นายทุนโจร” ชาวอังกฤษ แต่ในปัจจุบัน “นายทุนสามัญ” ชาวอเมริกันเองก็กำลังรวบรวมความมั่งคั่งไว้ในมือคนกลุ่มน้อยมากขึ้นเรื่อย ๆ และนั่นน่าจะนำไปสู่การเผชิญหน้าของคนทั้งสองกลุ่มในที่สุด

ในบางประเทศ คนรายน้อยเอาเศษอาหารที่ตนกินเหลือไปโปรยให้คนจนกลุ่มใหญ่ในรูปของ “ประชานิยม” รวมทั้งเร่งรื้อให้เกิดการเป็นหนี้เพื่อการครอบงำและควบคุมประชาชนไว้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของตน

ผนวก

การปฏิรูประบบเศรษฐกิจโลก

ตลอด ๓๐ ปี ของการใช้ลัทธิการค้าเสรีหรืออนุรักษนิยมใหม่ หรือทุนนิยมคาวบอย โลกได้เผชิญกับวิกฤติทางเศรษฐกิจกว่า ๑๐๐ ครั้งในทุกทศวรรษ ต่างกับระยะ ๕๐ ปี หลังการตกต่ำทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ (The Great Depression) ระหว่างปี พ.ศ.๒๔๗๒-๒๔๗๖ ซึ่งโลกปลอดจากวิกฤติเพราะการมีกฎระเบียบที่รัดกุม สำหรับวิกฤติที่ โจเซฟ อี.สติกลิตส์ นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบลเรียกว่า “The Great Depression ๒๐๐๘” นี้ ประธานการประชุมสมัชชาใหญ่

องค์การสหประชาชาติครั้งที่ ๖๓/๒๕๕๑ กล่าวว่า “หายนะที่เกิดขึ้นไม่ใช่อุบัติเหตุ เราเชื่อมั่นมันเป็นวิกฤติที่มนุษย์สร้างขึ้น มันเป็นผลของความผิดพลาดของภาคเอกชนที่เกิดจากการขึ้นนำและวางนโยบายที่ล้มเหลว คำอธิบายประการเดียวกันก็คือ ธรรมชาติของเศรษฐกิจโลกมีข้อบกพร่องอย่างลึกซึ้ง ความคิดที่ว่าตลาดสามารถปรับตัวเองได้ และกฎระเบียบเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น ส่งผลกระทบที่เลวร้ายต่อประเทศกำลังพัฒนาซึ่งไม่มีส่วนรู้เห็นในการวางนโยบายที่บกพร่องแต่อย่างใด ระบบคิดดังกล่าวทำให้ความแตกต่างของรายได้ขยายตัวในหลายประเทศ และยิ่งทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างกว้างขวางด้วย” สรุปได้ว่าการสร้างโลกาภิวัตน์ ระบบต่าง ๆ ต้องมีความเป็นประชาธิปไตยมากกว่าในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศกำลังพัฒนาต้องมีสิทธิมีเสียงมากขึ้นในการออกแบบและบริหารจัดการระบบโลก

เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๑ หลังการเกิดวิกฤติได้ไม่นาน ประธานที่ประชุมใหญ่ขององค์การสหประชาชาติได้ตั้งคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางการเงิน ๑๙ คน จากประเทศทั้งเล็กและใหญ่ในเอเชีย แอฟริกา ยุโรป และอเมริกา โดยมี โจเซฟ อี.สติกลิตส์ เป็นประธานภารกิจของคณะกรรมการชุดนี้ ได้แก่ การเสนอแนวทางการฟื้นฟูเศรษฐกิจโลกอย่างยั่งยืนและนำเสนอการปฏิรูปสถาบันการเงิน เช่น ธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟ เพื่อสร้างหลักประกันสำหรับการเติบโตในระยะยาวอย่างเท่าเทียม เป็นธรรม มั่นคงและเป็นประชาธิปไตย ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติคณะกรรมการได้ประชุมกันทั้งในนครนิวยอร์ก เจนีวา กัวลาลัมเปอร์ เบอร์ลินและกรุงเฮก โดยได้รับการสนับสนุนทั้งทางการเงินและสถานที่จากหลายสถาบันและหลายประเทศ เช่น จีน อัลจีเรีย เยอรมนีและเนเธอร์แลนด์

คณะกรรมการได้ยื่นรายงานผลการประชุมให้สมาชิกขององค์การเมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๕๒ ซึ่ง

ก็ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี

ในสหรัฐอเมริกาเอง ชาวอเมริกันไม่ได้อยู่นิ่งเฉย กลุ่มขบวนการที่เรียกว่ากลุ่ม “The Tea Party” ได้เดินขบวนในหลายเมืองเพื่อแสดงความไม่พอใจ การบริหารประเทศโดยการสร้างหนี้จำนวนมหาศาล และชาวอเมริกันอีกจำนวนมากในอีกหลายสิบเมืองได้เคลื่อนไหวในนามของกลุ่ม “ยึดวอลล์สตรีท” (Occupy Wall Street) โดยเรียกร้องให้มีการปฏิรูปเพื่อหยุดความโลภของผู้บริหารบริษัทข้ามชาติและนายทุนการเงิน และการที่รัฐบาลเอาเงินภาษีไปช่วยนายทุนดังกล่าว ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่เกือบไม่ถูกเหลียวแลด้วย หลังการประท้วงเริ่มขึ้นในสหรัฐอเมริกาได้ไม่นาน การประท้วงได้ขยายตัวไปทั่วโลก ทั้งในยุโรป เอเชีย อเมริกาใต้ ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

หมายเหตุ: โจเซฟ อี.สติกลิตส์ เป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เขาได้รับรางวัลโนเบลทางเศรษฐศาสตร์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ผลงานวิจัยที่ทำให้ได้รับรางวัลคือ “ความล้มเหลวของตลาดอันเนื่องมาจากความไม่สมบูรณ์ถูกต้องของข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งในหลายสาเหตุของความล้มเหลว” โจเซฟ เคยเป็นหัวหน้าคณะที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจของประธานาธิบดี บิล คลินตัน และเคยเป็นหัวหน้าคณะนักเศรษฐศาสตร์ของธนาคารโลก นิตยสาร *ไทม์* ฉบับประจำวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ยกย่องให้โจเซฟ เป็น ๑ ใน ๑๐๐ ของบุคคลที่มีอิทธิพลแห่งปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และกล่าวด้วยว่า “เขาคือผู้ที่รู้ว่าตลาด (มือที่มองไม่เห็น) สามารถล้มเหลวได้”

อ้างอิง

๑. Arianna Huffington, “Third World America : How Our Politicians are Abandoning the Middle Class and Betraying the American Dream”, Broadway Paperbacks, New York, ๒๐๑๑, อเรียนนา

เป็นประธานองค์กรนักหนังสือพิมพ์ที่ชื่อ AOL Huffnixon Post Media Group เธอเป็นผู้ที่นิตยสาร *ไทม์* ยกย่องให้เป็นผู้ที่มีอิทธิพล ๑ ใน ๑๐๐ คนของโลกในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และนสพ. *ไฟแนนเชียลไทมส์* เลือกให้เป็น ๑ ใน ๕๐ ที่หล่อหลอมเหตุการณ์ในทศวรรษที่ผ่านมา เธอจบปริญญาโททางเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีที่ น.ส.พ. *นิวยอร์กไทมส์* ยกย่อง

๒. Dani Rodrik, “The Globalization Paradox : Democracy and the Future of the World Economy”, แต่นี่เป็นศาสตราจารย์ทาง *International Political Economy* ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เขาเขียนบทความให้นิตยสาร *อีโคโนมิสต์* น.ส.พ. *นิวยอร์กไทมส์* และ *ไฟแนนเชียลไทมส์* ด้วย

๓. Don Peck, “Can The Middle Class be Saved”, *The Atlantic Magazine*, September ๒๐๑๑

๔. Joseph E. Stiglitz, “The Stiglitz’s Report : Reforming the International Monetary and Financial Systems in the Wake of the Global Crisis”, *The New Press*, New York, ๒๐๑๐

๕. Rick Rowden, “The Deadly Ideas of Neoliberalism : How the IMF has undermined public health and the fight against AIDS”, *Zed Books Ltd.*, London, ๒๐๐๙, ริคทำงานกับองค์กรเอกชนในกรุงวอชิงตันที่ให้ความช่วยเหลือและการพัฒนาในประเทศกำลังพัฒนา เขาจบปริญญาโททางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยซานฟรานซิสโก และเคยสอนที่ *California State University* ในปัจจุบัน เขาเป็นที่ปรึกษาทางด้านยุทธศาสตร์การพัฒนาให้หน่วยงานขององค์การสหประชาชาติในกรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

๖. Stephen S. Cohen and J. Bradford Delong, “The End of Influence : What Happens When Other Countries Have the Money”, *Basic Books*, New York, ๒๐๑๐, ทั้งสองเป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่เบิร์กลีย์ หนังสือเล่มนี้เน้นถึงการสูญเสียอิทธิพลของสหรัฐฯ ในสังคมโลกอันเนื่องมาจากการการเป็นหนี้ **๓**

แค่คิดก็หนาว...วิ

● นายอิง วินเทอร์

๑. สยองขวัญ เด็กยุคดิจิทัล
อ่อนแอทางอารมณ์ (ไทยโพสต์ ๘-๙
ก.ย.๕๗)

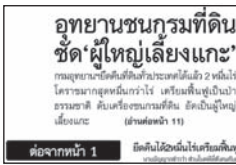
๒. ปปช.ชนอัยการ อสส.สุด
งอนแง่น วิชาอัดและซึ่ยังไม่
รู้สำนึก ย้ำ “จิตูเจียะ” โกง
ทั้งขบวนการ (ไทยโพสต์ ๖ ก.ย.๕๗)

๓. สิ่งแวดล้อม แคลิฟอร์เนีย
เตรียมแบนถุงพลาสติก
(ไทยโพสต์ ๖ ก.ย.๕๗)

๔. เครียด ผงะคนไทย
ฆ่าตัวตาย ๒ ชม. ๑ คน
(เดลินิวส์ ๕ ก.ย.๕๗)

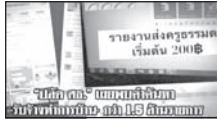
๕. เผลอเป็นโง่ อุทยาน
ชนกรรมที่ดิน ชัด “ผู้ใหญ่
เลี้ยงแกะ” ยึดที่ดินคืน
ทั่วประเทศไทยได้กว่า
๒๐,๐๐๐ ไร่ (มติชน ๕ ก.ย.๕๗)

๖. ชาวดี ผู้ปฏิบัติหน้าที่สังฆราชปลุกคนไทยรักชาติ
ศีล หนุนเพิ่มโรงเรียนอาราธนาศีล ๕ หน้าเสาธง
ลพบุรีเอาจริงตั้งเป้าปี ๕๙ ปฏิบัติทุกหมู่บ้าน
(เดลินิวส์ ๕ ก.ย.๕๗)

๗. ผู้รัฐจริง ‘หมอเกษม’ ค้าน
ลดการบ้าน ซึ่งเด็กไทยเรียน
สบายกว่าต่างชาติ เนะ ศธ.
ทำวิจัยก่อนลงมือปฏิบัติ
(มติชน ๔ ก.ย.๕๗)

๘. ระเบิดปรมาณู ไอซีทีเจอ
เว็บรับจ้างทำกรบ้านเป็นล้าน
ซึ่งช่อง ศธ.พินเอาผิดสร้าง
ความเสียหายการศึกษาชาติ (ไทยโพสต์ ๒-๓ ก.ย.๕๗)

๙. จังหวัดอื่น ๆ โป้ดระวัง
คสช.ล้งแก๊ชยะ ๖ จังหวัด
วิกฤติ (มติชน ๓๐ ส.ค.๕๗)

๑๐. ใครรับผิดชอบ ? ซึ่ถึง
เวลาปรับหลักสูตรพื้นฐาน
ครั้งใหญ่ (เดลินิวส์ ๒๗ ส.ค.๕๗)

๑๑. ผลงาน คสช.ขายข้าว ก.ค.
สูงสุตรอบ ๓๕ เดือน (ไทยโพสต์
๒ ก.ย.๕๗)

๑๒. สยองขวัญ กรมคุกไล่
ออก ๑๔ ผู้คุม ชุกมือถือ-เอี้ยว
ยา ลอบขนยาเสพติดเข้าเรือนจำ (มติชน ๓ ก.ย.๕๗)

๑๓. เวลาที่ว่างทำอะไร ?
สพลู.ปรับลดชั่วโมงเรียน เริ่ม
เทอม ๒ (เดลินิวส์ ๒๐ ส.ค.๕๗)

๑๔. ตัวอย่างที่มีค่ากว่าคำสอน จิต-
แพทย์ซีเลฟชินวัยรุ่นที่โล่งแจ้งเลียน
แบบละคร (ไทยโพสต์ ๑๓-๑๔ ส.ค.๕๗)

๑๕. ปล่อยาวมานาน ไทยสlob
ตกคอร์รัปชั่น ที่ ๑๐๒ จาก ๑๗๗
ประเทศ (SMS ไทยรัฐ ๑๔ ก.ย.๕๗)

๑๖. ปัญหาชั่วลูกชั่วหลาน ดุลิต-
โพล ศธ.ปัญหามากที่สุด คนให้เร้ง
แก้ ๗๕% (SMS ไทยรัฐ ๗ ก.ย.๕๗)

๑๗. ตัวช่วย สวนดุลิตโพล
๘๑% เชื่อไร้นักการเมือง
ร่วม ครม.ประยุทธ์ ๑ ทำ
โง่ลด-ไร้แตกแยก ๘๐%
(SMS ไทยรัฐ ๓๑ ส.ค.๕๗)

หัวใจสำคัญของหลักเศรษฐกิจพอเพียง
อยู่ที่การกระทำ “เหตุ” ต่าง ๆ
เพื่อให้บรรลุถึง “ผลที่ดี”

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๐

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ขณะที่ประมุขของแต่ละชาติคือบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นเสมีอนองค์ประกาศก (prophet) ผู้ทำหน้าที่ประกาศเผยแผร์และปลุกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองให้กับประชาชนของตน ดังเช่นที่เบลลาร์ (Robert Bellah : 1927-ปัจจุบัน) ซึ่งเขียนเรื่อง “Civil Religion in America” ซึ่งให้เห็นบทบาทของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในการปลุกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองให้กับประชาชนชาวอเมริกันผ่านทางสุนทรพจน์ต่าง ๆ เป็นต้น^(๔) สำหรับประเทศไทยซึ่งปกครองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในฐานะองค์พระประมุขของชาติก็คือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในฐานะเสมีอนองค์

ประกาศกซึ่งทรงทำหน้าที่ปลุกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองให้กับประชาชนชาวไทย ผ่านทางพระราชดำรัส พระบรมราโชวาท พระราชนิพนธ์ ตลอดจนโครงการในพระราชดำริและพระราชพิธีต่าง ๆ เพื่อสร้าง “ตัวตนของความเป็นไทย” สำหรับเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวให้ประชาชนที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินนี้มีความรู้สึกนึกคิดว่าเป็น “คนพวกเดียวกัน” ที่จักต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นพิเศษอย่างพี่น้องร่วมชาติบนพื้นฐานแห่ง “ความเป็นภราดรภาพ” พระราชดำรัสและพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่พระราชทานแก่พลสกนิกรชาวไทยในวาระสำคัญต่าง ๆ จึงอาจมีคุณค่าความหมายต่อการสร้าง “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” ให้แก่สังคมไทย

เพื่อนำไปสู่การคลี่คลายวิกฤติปัญหาความขัดแย้งแตกแยกในบ้านเมืองตามสมมุติฐานแห่งปัญหาตั้งที่กล่าวมาข้างต้นนี้ก็ได้

บทที่ ๒

วาทกรรมแห่งเศรษฐกิจพอเพียง

ฟูโก้ (Michel Foucault : 1926-1984) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสเรียกภาษาที่ทำให้เกิดความเชื่อในชุดความจริง (regime of truth) ชุดหนึ่ง ๆ ตามที่ถูกร่างขึ้นเพื่อเชื่อมโยงไปสู่อำนาจว่า “วาทกรรม” (discourse) ความขัดแย้งระหว่างฝ่าย **ลือเลื่อง** กับฝ่าย **ลือแดง** ในระบบสังคมการเมืองไทยรอบนี้ ได้ก่อให้เกิดปฏิบัติการสารสนเทศ (information operation) ที่ต่างฝ่ายต่างอาศัย “วาทกรรม” เป็นเครื่องมือสร้างชุดความจริง (ที่เกิดจากความเชื่อ) ที่นำไปสู่อำนาจในการทำลายล้างฝ่ายตรงข้าม เช่น ปฏิญญาฟินแลนด์ รัฐไทยใหม่ ทุนนิยมสามัญ ขบวนการล้มเจ้า ระบอบทักษิณ พวกเผาบ้านเผาเมือง ชายชุดดำ หัวหน้าอำมาตย์ กลุ่มอำนาจเก่า ตุลาการภิวัตน์ ความยุติธรรมสองมาตรฐาน ๙๙ ศพ ฯลฯ

สิ่งที่ตกค้างจากสงครามปฏิบัติการสารสนเทศของทั้งสองฝ่ายในครั้งนี้ก็คือ “**มายาคติทางการเมือง**” (political mythologies) ที่เปลี่ยนระบบความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนในสังคมไทยให้แตกต่างกันเป็นสองฝ่าย โดยต่างฝ่ายต่างมีความหวาดระแวงกลัวต่อกัน และเกลียดชังกันรุนแรงเหมือนสภาวะที่เวเบอร์ (Max Weber :1864- 1920) นักสังคมวิทยาที่มีชื่อเสียงเรียกว่า “**ภาวะต้องมนต์สะกด**” (enchantment) โดยหนทางที่จะนำไปสู่การ “**คลายมนต์สะกด**” (disenchantment) ได้ก็ด้วยการสร้างกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมเพื่อเปลี่ยนการกระทำของผู้คนให้เป็นกระบวนการที่ใช้เหตุผลเป็นหลัก (rationalization)

แผนการใช้อารมณ์ความรู้สึกเป็นหลัก^(๙) เปรียบเหมือนเรือที่จะแล่นจากจุดจุดหนึ่งไปยังเป้าหมาย อีกจุดหนึ่งในท้องทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล ถ้าทุกคนที่อยู่บนเรือลำเดียวกันนี้คิดอย่าง “**เที่ยงตรงในเหตุในผล**” และต้องการเลือกเส้นทางที่สั้นที่สุดในการเดินทางจากตำแหน่งปัจจุบันไปสู่จุดหมายข้างหน้า ถ้าถกเถียงจนได้ข้อมูลพื้นฐานต่าง ๆ ที่ “**ตรงกัน**” เกี่ยวกับเส้นทางเดินเรือทุกคนก็จะหันมาเลือกเส้นทางที่ “**ลงรอยเดียวกัน**” ซึ่งใกล้เคียงความเป็นเส้นตรงมากที่สุด ในบรรดาทางเลือกต่าง ๆ ที่มีให้เลือก เพราะเป็นเส้นทางที่สั้นที่สุดเมื่อลากระหว่างจุดสองจุดฉับใด การสร้างกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมเพื่อให้ผู้คนมีหลักคิดอย่าง **เที่ยงตรงในเหตุในผล** ก็จักเป็นหนทางนำไปสู่ข้อยุติของความขัดแย้งที่ **ลงรอยเดียวกัน** ในทางที่ดีที่เจริญดุจเดียวกันฉับนั้น

หลักเศรษฐกิจพอเพียง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับเรื่อง “**เศรษฐกิจพอเพียง**” เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ เมื่อคราวที่ประเทศไทยประสบภาวะวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจต้มยำกุ้ง หลังจากนั้นได้มีผู้อธิบายความหมายของหลักเศรษฐกิจพอเพียงไปต่าง ๆ นานาจนเกิดความสับสน ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๓ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึงทรงมีพระราชดำรัสอธิบายความหมายของหลักเศรษฐกิจพอเพียงให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า “**บางคนพูดบอกว่าเศรษฐกิจพอเพียงนี้ไม่ถูก ทำไม่ได้ ไม่ได้ ได้ยินคนเค้าพูด แต่ว่าส่วนใหญ่บอกว่าดี แต่พวกส่วนใหญ่ที่บอกว่าดีนี้เข้าใจแค่นั้นก็ไม่ทราบ แต่ยังก็ทำตามเศรษฐกิจพอเพียงนี้ขออย่าว่าเป็นการทิ้งเศรษฐกิจ หรือความประพฤติที่ทำอะไรเพื่อให้เกิดผล โดยมีเหตุและผล คือ เกิดผลมันมาจากเหตุ ถ้าทำเหตุที่ดี ถ้าคิดให้ดี ให้ผลออกมา คือ สิ่งที่ดีตามเหตุ การกระทำก็จะเป็น**

การกระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้น ก็จะเป็นการกระทำที่ดี ดีแปลว่ามีประสิทธิผล ดีแปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข” (คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง : 115)

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ชำรงต้นนี้ชี้ให้เห็นว่าเศรษฐกิจพอเพียงก็คือกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้คนมีหลักคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล เพราะหัวใจสำคัญของหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ที่การกระทำ “เหตุ” ต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุถึง “ผลที่ดี” ซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะของเป้าหมาย ๓ ประการ ได้แก่

ก.) เป็นสิ่งที่มีประสิทธิผล คือ ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดแต่สามารถสร้างประโยชน์สุขได้มากที่สุด หรือเกิด “ประโยชน์สูง ประหยัดสุด”

ข.) เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ คือ ก่อให้เกิดประโยชน์สุขทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นโดยรวม หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “Win Win”

ค.) เป็นสิ่งที่ทำให้มีความสุข คือ ก่อให้เกิดความสุขที่ยั่งยืน อันมิใช่แค่ให้ความสุขระยะสั้น แต่สร้างปัญหาความบีบคั้นเป็นความทุกข์ที่มากยิ่งขึ้นกว่าตามมาในระยะยาว

หัวใจของ “เศรษฐกิจพอเพียง” ตามพระราชดำรัสข้างต้นนี้จึงเป็นการเชื่อม “ปัญญาแบบปฏิฐาน” (positive wisdom) ที่ตอบคำถามว่า “อะไร” (What is) อย่างเป็นเหตุเป็นผลในทางวิทยาศาสตร์ กับ “ปัญญาแบบปทัฐาน” (normative wisdom) ที่ตอบคำถามถึง “สิ่งที่ควร” (What ought to be) ในทางจริยศาสตร์ให้อยู่ภายใต้โครงกรอบของ “หลักคิด” (mental model) อันหนึ่งอันเดียวกัน

ขณะที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในฐานะองค์พระประมุขของชาติทรงมีบทบาทหน้าที่ปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองให้

กับพลชนชาวไทยดังที่ได้กล่าวมาในตอนก่อนวาทกรรมแห่งเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งมุ่งปลูกฝังให้คนไทยมีธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของการคิดอย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล (rationalization) นี้ จึงน่าจะมีพลังที่สามารถชักนำสังคมไทยให้ออกจาก “ภาวะต้องมนต์สะกด” ด้วยมนต์ดำของวาทกรรมที่นำไปสู่ความหวาดระแวงกลัวต่อกัน เกลียดชังกัน ฯลฯ อันทำให้บ้านเมืองจมปลักอยู่กับภาวะความขัดแย้งแตกแยกดังเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ทั้งนี้มีผู้ขยายความหลักเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ว่า ประกอบด้วยหลัก “๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข” ซึ่งถ้าอธิบายในเชิงกระบวนการเรียนรู้ หลัก ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไขของเศรษฐกิจพอเพียงก็จะสอดคล้องกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (scientific method) ที่สอนให้เกิดกระบวนการคิด พิสูจน์ และสรุปผล เพื่อการแสวงหาความจริงในเรื่องต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล กล่าวคือ

ก) หลัก ๓ ห่วง ได้แก่

๑. ความมีเหตุผล โดยขั้นแรกต้องเรียนรู้เพื่อทำความเข้าใจที่เที่ยงตรงในเหตุในผลก่อนด้วยการจับประเด็นให้ได้ว่าอะไรคือเป้าหมายของ “ผลที่ดี” ที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ภายใต้เงื่อนไขการทำภารกิจหน้าที่การงานนั้น ๆ และต้องกระทำ “เหตุ” อะไรจึงจะนำไปสู่เป้าหมายของผลที่ดีดังกล่าว (ขั้น “เข้าใจ” หรือ “การตั้งสมมติฐาน”)

๒. ความพอประมาณ เมื่อตั้งสมมติฐานทางความคิดให้เที่ยงตรงในเหตุในผลได้แล้ว ก็อย่าลืมนึกแต่คิดเฉย ๆ แต่ให้ลงมือทดลองประพจน์ปฏิบัติให้ถึงจุดพอดีพอประมาณ “ที่ไม่มากหรือน้อยเกิน

ไปจนไม่เกิดผลที่ดี” ในแต่ละลำดับขั้นของการปฏิบัติ จากง่ายไปหายาก จากเล็กไปหาใหญ่ จากหยาบไปหาละเอียด (ขั้น “เข้าถึง” หรือ “การพิสูจน์สมมติฐาน”)

๓. การมีภูมิคุ้มกัน เมื่อทดลองประพฤติปฏิบัติให้ถึงจุดพอดีพอประมาณจนเกิดผลที่ดีแล้ว ก็สรุปผลการประพฤติปฏิบัติขั้นนั้น ๆ ให้ตกผลึกเป็น “ปัญญา” ซึ่งจะค่อย ๆ สั่งสมจนกลายเป็นภูมิคุ้มกันของชีวิตสำหรับการแก้ปัญหาเรื่องอื่น ๆ ให้เที่ยงตรงในเหตุในผลยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป (ขั้น “พัฒนา” หรือ “การสรุปสมมติฐานให้เป็นปัญญา”)

ข) หลัก ๒ เจื่อนไซ ได้แก่

๑. เจื่อนไซด้านคุณธรรม คือการเข้าใจอย่างถูกต้องเป็น “สัมมาทิฐิ” ว่าเป้าหมายที่ “ดี” คืออะไร

๒. เจื่อนไซด้านความรู้ คือการเรียนรู้ว่าจะต้องกระทำ “เหตุ” อะไรเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายของ “ผล” ที่ดีนั้น ๆ อย่างถูกต้องวิธี

๓. อ่านต่อฉบับหน้า

เชิงอรรถ

๘. เบลลาห์ (Robert Bellah) เป็นนักรัฐศาสตร์ที่อาศัยแนวคิดเรื่อง “Civic Religion” ในบทสุดท้ายของหนังสือ “Social Contract” ที่รุสโซเขียนขึ้น มาเป็นพื้นฐานนำไปสู่งานเขียนเรื่อง “Civil Religion in America” จนทำให้เรื่อง “Civil หรือ Civic Religion” ได้รับความสนใจในวงวิชาการอย่างกว้างขวาง โดยตัวอย่างเรื่องหนึ่งที่เบลลาห์ชี้ให้เห็นก็คือ กระบวนการปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของชาวอเมริกันผ่านสุนทรพจน์ที่ประธานาธิบดีเคนเนดีกล่าวกับประชาชนชาวอเมริกันทั่วประเทศเนื่องในโอกาสสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาที่ว่า “สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่จะตัดสินว่าอะไรผิดอะไรถูก อยู่เหนือกว่า

เสียงข้างมากของชาวอเมริกัน เพราะพระเจ้าไม่ใช่รัฐที่เป็นผู้ประกันสิทธิเหล่านี้ของมนุษย์ ฉะนั้นชาวอเมริกันทั้งปวง (ในฐานะเป็นชาติที่พระเจ้าทรงเลือกแล้วอันเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมและความเชื่อของชาวอเมริกันดังตัวอย่างเนื้อหาที่ปรากฏในเพลงชาติของสหรัฐอเมริกา เป็นต้น) จึงมีพันธะผูกพันที่จะต้องปกป้องและทำนุบำรุงสิทธิเหล่านี้ของมวลมนุษยชนบนพื้นพิภพ (แทนพระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์)” อันเป็นข้ออ้างที่ทำให้สหรัฐอเมริกาทำตัวเป็นเสมือน “ตำรวจโลก” เช่นอ้างเหตุผลเรื่องการปกป้องสิทธิมนุษยชนของมวลมนุษยชาติในการเข้าไปแทรกแซงกิจการทางการเมืองภายในของประเทศต่าง ๆ อาทิ การส่งทหารไปรบในสงครามเวียดนามของประธานาธิบดีเคนเนดี เป็นต้น

๙. ดูประเด็นนี้เพิ่มเติมใน สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง, สังคมวิทยาของความแตกแยกในระบบสังคมการเมืองไทย, อ้างแล้ว ,หน้า ๑๕-๒๑.

ผู้นำ = ผู้รับใช้

**ผู้ที่สามารถสร้างค่านิยมที่ดีงาม
จึงเป็นผู้รับใช้สังคม
อย่างแท้จริง**

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

● ทากิน ถิ่นอื่น อันตราย
เหมือนใจ เทียวไป ในกิเลส
อารมณ์ ชมกาม นำสังเวช
ต้นเหตุ ให้ทุกข์ ทรมาน

อย่าหากินถิ่นอื่น

(สกุณคมิชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ได้ตรัสเรียกเหล่าภิกษุมา แล้วทรงอบรมสั่งสอน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงอย่าเทียวไปในโคจร(อารมณ)อื่น อันมิใช่โคจร(อโคจรคืออารมณอันไม่ควร) เพราะเมื่อก่อนแม้แต่ดิรัจฉานทั้งหลาย ได้เทียวไปในถิ่น(โคจร)อื่น อันมิใช่ถิ่น(โคจร)ที่หากินของตน จึงตกสู่เงื้อมมือของศัตรู แต่รอดจากเงื้อมมือศัตรูได้ ก็ด้วยความฉลาดในอุบาย(วิธีการอันแยบคาย) เพราะตนมีปัญญาเป็นสมบัติ”

แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตนั้นมาตรัสเล่า

ใน

.....
อดีตกาลนานมาแล้ว มีนกมูลไถ(ตัวโตกว่านกกระจาบผ่นิดหน่อย เวลาเดินชอบทำทางกระดกๆ)ตัวหนึ่ง อาศัยหากินอยู่ตามก้อนดินที่

เขาไถไว้ ในบริเวณถิ่น(โคจร)ที่อยู่ของตนนั่นเอง แต่...วันหนึ่ง นกมูลไถนั้นได้ละถิ่นที่หากินเดิมของตน **บินไปหากินในถิ่นอื่น** ด้วยความคิดว่า “วันนี้เราจะไปหาอาหารกินที่ท้ายดงโน้น”

ขณะนั้น...**เหยี่ยวนกเขาตัวหนึ่ง**เห็นนกมูลไถกำลังหาอาหารอยู่ จึงบินโฉบจับตัวนกมูลไถเอาไว้ได้ แล้วพาไปในอากาศ

เมื่อเป็นอย่างนี้ นกมูลไถทำที่คร่ำครวญรำพัน “เราช่างเคราะห์ร้ายเหลือเกิน อับโชคยิ่งนักที่เทียวไปในถิ่นอื่น อันมิใช่ถิ่นหากินของตน ถ้าวันนี้**เราเทียวไปในถิ่นอันเป็นของบิดาตน** ซึ่งควรเทียวไปไซ้ร้ เหยี่ยวตัวนี้เราอาจต่อสู้ได้”

เหยี่ยวได้ยินแล้ว ออดไม่ได้ที่จะถาม “เจ้านกมูลไถ ถิ่นหากินอันเป็นของบิดาเจ้านั้นเป็นอย่างไร”

นกมูลไถได้ที รีบตอบว่า

“ก็เป็นถิ่นที่มีก้อนดิน ซึ่งเขาได้ไถเอาไว้”

ฟังเช่นนั้น เขี้ยวผู้หยิ่งทะนงตัว อวดเก่งใน พละกำลังของตน จึงคลายกรงเล็บปล่อยนกมูลไถ พร้อมกับอวดอ้างอำนาจของตนข่มขู่

“ไปเถิดเจ้านกมูลไถ แม้จะไปในถิ่นบิดาเจ้า ก็ยังคงไม่พ้นจากกรงเล็บของเราได้”

โดยไม่รอช้า นกมูลไถรีบบินกลับไปยังถิ่น ของตนทันที ร่อนลงเกาะอยู่ที่ดินก้อนใหญ่ก้อน หนึ่ง ใช้เป็นทำเลต่อสู้อย่างมั่นใจแล้วยืนร้องท้าทาย

“แน่เจ้าเขี้ยว บัดนี้เจ้าจงโฉบลงมาจับเรา ให้ได้เถอะ”

เขี้ยวโดนท้าทายอย่างนั้น ก็หุบปีกทั้งสอง ปักหัวโฉบพุ่งลงมาเต็มแรงสุดกำลัง พอใกล้จะถึงตัว นกมูลไถพลิกกระโดดหลบเข้าไปในซอกดินอย่างรวดเร็ว เขี้ยวไม่สามารถยั้งตัวเองไว้ได้ ออกชน กระแทกก้อนดินใหญ่ที่เต็มที ถึงกับอกแตก ตาถลน ตายทันทีที่ตรงนั่นเอง

ครั้นเห็นเขี้ยวตกเขาตายแล้ว นกมูลไถจึง ออกมายืนอยู่บนตัวเขี้ยว ประกาศชัยชนะต่อศัตรู

“เรานั้นเป็นผู้สมบุญด้วยอุบาย ยินดีแล้ว ในถิ่นหากินอันเป็นของบิดาตน เห็นอยู่ซึ่ง ประโยชน์ของตน จึงหลีกพ้นภัยจากศัตรู ได้รับความเบิกบานใจในที่สุด”

.....

พระศาสดาตรัสชาตานั้นแล้ว ทรงเฉลย

“เขี้ยวตกเขาในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัต ในบัดนี้ ส่วนนกมูลไถก็คือ เราตถาคตในบัดนี้”

แล้วทรงแสดงธรรมตักเตือนสั่งสอนอีก

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จากเหตุนี้แหละ พวกเขาอย่าเที่ยวไปในอารมณ์(โคจร)อื่น อันเป็น อารมณ์ที่ไม่ควร(อโคจร) เพราะเมื่อพวกเขาเที่ยว ไปในอารมณ์อื่น อันเป็นอารมณ์ที่ไม่ควร มาร (กิเลส)จะได้ช่อง มาร(กิเลส)จะได้อารมณ์นั้น

ก็แล้วอารมณ์อื่น อันเป็นอารมณ์ที่ไม่ควร นั้น คือ กามคุณ ๕ ได้แก่

๑. รูปที่รู้ได้ทางตา อันนำปรารถนา นำใคร่ นำพอใจ นำรัก ชักให้ใคร่ ชวนให้กำหนด

๒. เสียงที่รู้ได้ทางหู อันนำปรารถนา นำใคร่ นำพอใจ นำรัก ชักให้ใคร่ ชวนให้กำหนด

๓. กลิ่นที่รู้ได้ทางจมูก อันนำปรารถนา นำใคร่ นำพอใจ นำรัก ชักให้ใคร่ ชวนให้กำหนด

๔. รสที่รู้ได้ทางลิ้น อันนำปรารถนา นำใคร่ นำพอใจ นำรัก ชักให้ใคร่ ชวนให้กำหนด

๕. สัมผัส(โผฏฐัพพะ)ที่รู้ได้ทางกาย อันนำปรารถนา นำใคร่ นำพอใจ นำรัก ชักให้ใคร่ ชวนให้กำหนด

นี่คืออารมณ์อื่น อันเป็นอารมณ์ที่ไม่ควร

ฉะนั้น พวกเขาจงเที่ยวไปในอารมณ์ซึ่งเป็น ของบิดาตน อันเป็นอารมณ์ที่ควร(โคจร) เพราะ เมื่อพวกเขาเที่ยวไปในอารมณ์ที่ควร มาร(กิเลส) จะไม่ได้ช่อง มาร(กิเลส)จะได้อารมณ์นั้น

ก็แล้วอารมณ์ซึ่งเป็นของบิดาตน อันเป็น อารมณ์ที่ควร นั่นคือ สติปัญญา ๔ (การตั้งสติ พิจารณาลึกลับทั้งหลาย อันเป็นทางเอกเพื่อกระทำ นิพพานให้แจ้ง) ได้แก่

๑. ตั้งสติพิจารณาเห็นกายในกายอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ(ความรู้อัตตาพร้อม) มีสติ กำจัดอภิชฌา(ความเพ่งเล็งอยากได้) และโทมนัส (ความเสียใจในโลกได้

๒. ตั้งสติพิจารณาเห็นเวทนา(ความรู้สึก)ใน เวทนาอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติกำจัด อภิชฌาและโทมนัสในโลกได้

๓. ตั้งสติพิจารณาเห็นจิต(ความคิดที่เป็นตัว รู้)ในจิตอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติกำจัด อภิชฌาและโทมนัสในโลกได้

๔. ตั้งสติพิจารณาเห็นธรรมในธรรมอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติกำจัดอภิชฌาและ โทมนัสในโลกได้

นี่คือ อารมณ์ซึ่งเป็นของบิดาตน อันเป็น อารมณ์ที่ควร

พระศาสดาประกาศลัทธิธรรมนั้นจบ ภิกษุเป็น อันมากได้บรรลุธรรม ณ ที่นั้น. ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๙ ข้อ ๖๙๘ พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๘๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑๑๓)

การเรียไรเงินหรือคำที่ประดิษฐ์ให้ดูดีว่า เเอาบุญมาแจกกัน
ช่างไม่ต่างกับพรานเบ็ดปักเบ็ดตามคันทนา
ผ่านไปสักพักก็ย้อนกลับมาปลดปลาที่ติดเบ็ด...

เงินไป บุญมา..?!

โรงพยาบาลชุมชนประจำอำเภอช่วงบ่ายโมง
ยังมีคนไข้นั่งรอตรวจอยู่ พระสงฆ์วัยกลางคน
รูปหนึ่งเดินเข้ามาพร้อมกับกวาดสายตาไปรอบ ๆ
ในมือมีซองผ้าป่าที่เพิ่งล้างมาจากย่าม ซองผ้าป่า
มีตราประทับของวัดเรียบริ้อยเป็นเครื่องยืนยันว่า
เป็นซองผ้าป่าจริง ๆ ไม่ใช่แอบอ้าง ท่านไม่พูด
ไม่จาอะไรให้เสียเวลา หากแต่เดินดุ่ม ๆ ไปที่
ญาติโยมพร้อมกับยื่นซองผ้าป่าไปตรงหน้า และ
ไม่ลืมวางซองผ้าป่าไว้ที่เคาน์เตอร์ห้องทำงาน
ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆที่กำลังปฏิบัติงานอยู่

หลังจากแจกทั่วทุกจุดในโรงพยาบาลแล้วท่าน
ก็เดินวนมาเก็บซองผ้าป่าที่แจกเอาไว้

เจ้าหน้าที่เอาเงินไปละลายยีสิบบาทสอดใส่ซอง
พร้อมกับยกมือขึ้นสาธุ...หลับตามุ้งมันตั้งใจขอลสิ่ง
ที่ตนปรารถนา ซองผ้าป่าถูกรวบรวมเก็บไว้ใน
ย่ามเพื่อเอาไปทำกิจอย่างหนึ่งที่วัดประจำหมู่บ้าน
ในจังหวัดร้อยเอ็ด แต่พระท่านเดินทางมาเรียไร
ไกลถึงนครพนม

การเรียไรเงินหรือคำที่ประดิษฐ์ให้ดูดีว่า
เเอาบุญมาแจกกัน ช่างไม่ต่างกับพรานเบ็ดปักเบ็ด
ตามคันทนา ผ่านไปสักพักก็ย้อนกลับมาปลดปลา
ที่ติดเบ็ดเพราะหลงจับเหยื่อ

พระที่แจกซองผ้าป่าได้เงินกลับไปแล้ว

แต่ผู้บริจาคเงินนั้น จะได้บุญจริง ๆ หรือ

ช่วงหนึ่งเดือนหลังวันออกพรรษา ทุกวัดใน
ทุกหมู่บ้านต้องจัดงานทอดกฐินซึ่งเป็นประเพณีที่
สืบทอดกันมา หากวัดไหนไม่มีเจ้าภาพมาจอง
ปักกฐิน ทางวัดก็จะจัดงานกฐินสามัคคีขึ้นโดย
ตั้งองค์กฐินที่วัดเพื่อให้ชาวบ้านนำสิ่งของเครื่อง
ใช้ต่าง ๆ รวมทั้งเงินทองร่วมมองค์กฐินกัน

แม่เจริญ ผู้มีฐานะดีประจำหมู่บ้านนำเงิน
หนึ่งหมื่นบาทมาบริจาครวมมองค์กฐิน แล้วได้
อธิษฐานขอ (เพราะเข้าใจว่าอธิษฐานคือการขอ
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยบอกไว้ว่า อธิษฐาน
คือตั้งใจไปในทางที่ดีอย่างแน่วแน่) ให้ตนเอง
พร้อมครอบครัวอยู่ดีมีแฉงและขอให้ร่ำรวยยิ่ง ๆ

ขึ้นไป และเชื่อมั่นว่าการทำทานแต่ละครั้งก็เพื่อ
จะได้มีสมบัติใช้ในภพหน้าหลังจากที่ตนตายไปแล้ว
สมบัติไม่สูญหายไปไหน อีกทั้งดวงวิญญานก็จะ
ได้เสวยสุขในเมืองสวรรค์ พุดง่าย ๆ ก็คือ
บริจาคเงินไปแล้วก็ประสงค์สิ่งตอบแทนคือบุญให้
วกกลับเข้ามาเป็นของตนนั่นเอง

พระสงฆ์ผู้ที่ต้องการลาภจึงใช้ช่องทางคำว่า
บุญนี้เองมาเสนอแลกเอาเงินทองจากญาติโยมที่
ยังไม่เข้าใจคำว่าบุญที่แท้จริง วัดบางแห่งมีจิต-
วิทยาเลิศล้ำระดับเหรียญทองในการหลอกอย่าง
แนบเนียนเยี้ยมยุทธ์มาก ถูกหลอกตั้งแต่ ป.๔ ถึง
ระดับดอกเตอร์ หลอกจนญาติโยมหมดตัว บาง
ครอบครัวทะเลาะกันบ้านแตกทีเดียว

พระสงฆ์เอาคำว่าบุญมาแลกเงิน ก็ได้บาป
กลับไป

ญาติโยมใช้เงินไปแลกบุญ (ถ้าไม่เข้าใจบุญ
ให้ถูกต้องและทำได้อย่างตรง) ก็มีแต่จะได้โมหะกลับ
ไปเป็นสมบัติเท่านั้น

น่าอเนจอนาถสลดหดหู่ใจทั้งพระและโยม
นักการเมืองท้องถิ่นและ ส.ส.หลายคน ใช้
เล่ห์เหลี่ยมโกงกินงบประมาณงานรับเหมาก่อสร้าง
ถนน ระหว่างหมู่บ้านสู่อำเภอ ถนนสร้าง
ไม่นานก็ชำรุดเป็นหลุมเป็นบ่อ บางแห่งราวกับ
เป็นสระกลางถนน ชาวบ้านต้องทนสัญจรอย่าง
ลำบากทุกวัน พวกเขาพากันทำบาปกรรมใส่
ตนไว้หนักหนาโดยไม่รู้ตัว นักการเมืองเหล่านั้น
ยังยืมร่ำนำเงินไปร่วมทำบุญ ฟ้าป่าและบุญกุศล
ด้วยความภาคภูมิใจ พวกเขาคงจะหลงเชื่อว่า
เงินเอาไปทำบุญก็ได้บุญแล้วไม่ต้องไปคิดอะไร
มาก เอาเงินไปก็เอาบุญมา...

นิทานชาดกเรื่องพระเวสสันดร ที่ท่านทรง
เป็นผู้ให้ทานที่ยิ่งใหญ่เกินผู้คนสามัญจะกระทำ
มหาทานนั้นได้ ท่านให้ทรัพย์สินเงินทองจนหมด
กล้าให้แม้กระทั่งลูก ที่เป็นประหนึ่งแก้วตาดวงใจ
ก็สละให้ทานแก่ชุกชไป

ท่านให้ทานไปโดยไม่ได้คิดหวังว่าเมื่อตายไป
แล้วจะได้รับสมบัติที่ได้ทานไปนั้นกลับคืนมา
หรือเมื่อเกิดใหม่จะต้องมีทั้งลาภและยศที่มีความ

ยิ่งใหญ่มา ๆ ขึ้นก็เปล่าเลย แท้จริงแล้วพระ
เวสสันดรท่านบำเพ็ญทานบารมีเพื่อพระสัมมา-
สัมโพธิญาณอันบริสุทธิ์ เพื่อช่วยมวลมนุษยชาติ
ที่กว้างใหญ่ไพศาลต่อไป การทานระดับนี้ลึกซึ้ง
ไม่ใช่จะเข้าใจกันได้ง่ายนัก

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ได้แสดงธรรมในเรื่อง
บุญอย่างชัดเจนว่า **บุญคือการชำระกิเลส** ชำระ
อกุศลจิตที่ฝังรากปักแน่นซ่อนไซในจิตเรา ยิ่ง
ชำระกิเลสออกจากใจตนได้มากเท่าใด ก็ยิ่งได้บุญ
มากเท่านั้น ถ้าชำระกิเลสออกได้หมด ก็หมดบุญ
คือไม่ต้องชำระกิเลสอีก

การที่คิดหวังตั้งใจอธิษฐานอยากจะได้ เอา
มาให้ตนทั้งลาภทั้งยศนั้นไม่เป็นบุญแน่ เพราะ
เป็นการสร้างกิเลสพอกพูนให้เกิดวิญญานของ
ตนหนาขึ้น ๆ ไม่มีวันจบสิ้น และที่จริงแล้ว
อธิษฐานก็ไม่ได้แปลว่า ขอ หากแต่หมายถึงความ
ตั้งใจมุ่งมั่น ที่จะประพฤติปฏิบัติตนให้เจริญใน
กุศลธรรมยิ่ง ๆ ขึ้น **๓**

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
**เลี้ยงชีพด้วยการให้ แบ่งปัน เสียสละ
เป็นชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่าและผาสุก
ที่สุดในโลก**

● หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน

ผงด่าน ฤทธิ์เย็น
ปัดออกประจุลบ จึงมีคุณสมบัติดูดซับพิษตกค้างจากร่างกาย
ช่วยคืนคืนแม่เหล็กไฟฟ้าที่ซึมผ่านเข้าสู่จากเดาอบ
คอมพิวเตอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ
ดูดซับกลิ่นไม่พึงประสงค์ ดูดซับความชื้น
ใช้เพื่ออะไร
- ทำหน้าที่ขูด โดยใช่ ผงด่าน 1 ซ้อนชา + น้ 2 แก้ว
เชย้าทิ้งไว้ 5 นาที กรองเอาแต่น้ำแล้วหยด
น้ำมันเขียวฤทธิ์เย็น 2-3 หยด คั้นเพื่อช่วยดับพิษร้อน

ตอนพิษไข้ ช่วยขับแก๊สในกระเพาะ แก้ก้อนใส่อำเจียน ลมในกระเพาะ แก้กัว
โดยใช้ผงด่าน+ดินสอพอง+น้ำสกัดฤทธิ์เย็นหรือมีปีศาจรวมให้เป็นครีมหรือโคลน
และบริเวณหัวผิวหนังบริเวณที่ต้องการ รวมถึงบริเวณที่เป็นผดผื่น
- ใช้ล้างมัก โดยใช่ ผงด่าน 1 ซ้อน + น้ 3 ลิตร แช่สักนาน 15-20 นาที จะช่วยดูดซับพิษจากสารเคมี

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมุนไพรรักษาโรค ๓๖๕ วันเดือน
61/31 ซอยนวมินทร์ 42 ถนนนวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240
โทร.081-777-2586,085-255-1828
e-mail: tawanduan9@gmail.com

เมื่อเลย ๒,๕๐๐ ปี...

จากข้อสงสัยที่ว่า “กลุ่มพระภิกษุไทย กำลังกราบไหว้ใครครับ?” แท้ที่เดียวเดียว ทำให้พิราบต้องกางปีกบินไกลไปคาบข่าว และบัดนี้คำตอบมาแล้วแอนแอน.....

กราบไหว้...ฤๅษีเกศแก้ว

ฟังอีกครั้ง...กราบไหว้ ฤๅษีเกศแก้ว และมีมือฤๅษีก็ลูบศีรษะพระรูปนั้นด้วยนา..(ที่เห็นเหมือนสวมหมวกนั้น ที่แท้คือผมที่มีวนรอบศีรษะ)

และขอบอกเคยมีข่าวฮือฮาหนังสือพิมพ์เดลินิวส์เมื่อหลายปีมาแล้วว่า ชาวบ้านไม่พอใจที่พระกัมกราบฤๅษี ดังข่าวนี...

ชาวกรุงเก่าฮือ ! ไม่พอใจ พระกัมกราบเท้าฤๅษี ในงานบวงสรวงและพุทธาภิเษก พระธรรมบุญ หล่อพระพุทธรูปเชียงแสน วัดรามพงสาวาส

เวลา ๑๐.๐๐ น. วันที่ ๑๑ เม.ย. ผู้สื่อข่าวได้รับการเปิดเผยจากประชาชนใน ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา ว่าเมื่อวันที่ ๑๐ เม.ย.ที่ผ่านมา ที่วัดรามพงสาวาส (วัดมอญ) ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ ได้จัดพิธีบวงสรวงและพุทธาภิเษก พระธรรมบุญ หล่อพระพุทธรูปเชียงแสน (สิงห์ ๑) แต่ได้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดคิด โดยที่พระสงฆ์ได้ก้มลงกราบเท้าฤๅษี พร้อมนำภาพถ่ายมายืนยันกับผู้สื่อข่าวและเปิดเผยว่าในพิธีดังกล่าว มีพราหมณ์ มาทำการบวงสรวงเทวดา และพิธีสงฆ์โดยมีพระสงฆ์มาร่วมกว่า ๗๐๐ รูป ในโอกาสเดียวกันนี้ได้มีพิธีเททองหล่อพระพุทธรูปเชียงแสน (สิงห์ ๑) หล่อพระพุทธรูปปางมารวิชัย และหล่อรูปเหมือนพระเจ้าตากสินนั่งบัลลังก์ ภายในพิธีมีเจ้าคุณสมเด็จพระมหาธีรราชวรจารย์ เจ้าคณะใหญ่หนกลาง วัดชนะสงคราม กรุงเทพฯ เป็นองค์ประธานจุดเทียนชัยและเททองหล่อพระพุทธรูป

นอกจากนี้ยังมีเกจิดัง จ.พระนครศรีอยุธยา อย่างพระครูสังวรสมณกิจ หรือหลวงปู่ทิม วัดพระขาว มาเป็นองค์ประธานดับเทียนชัย และในพิธีบวงสรวงได้มีหลวงปู่คุบาเกศแก้ว ซึ่งเป็นฤๅษีชื่อดังใน จ.หนองบัวลำภู เดินทางมาร่วมในพิธีด้วย ระหว่างทำพิธีนั้นได้มีบรรดาลูกศิษย์ลูกหา รวมทั้งพระภิกษุเข้าไปก้มลงกราบที่เท้าของหลวงปู่คุบาเกศแก้ว สร้างความไม่พอใจให้แก่ประชาชนที่พบเห็น และมองว่าเป็นเรื่องไม่เหมาะสม อยากให้ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าไปตรวจสอบ เพื่อเป็นการปรามพฤติกรรมดังกล่าวที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต...(เดลินิวส์ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๑)

จะปรามหรือไม่ปราม ไม่ทราบ แต่ที่แน่ ๆ ฤๅษีตนนี้ (ตน คือ ลักษณะนาม เข้าใจตรงกันนะ) ยังคง

ไปร่วมประกอบพิธีต่าง ๆ เป็นปกติ เช่น พิธีบวงสรวงและวงศิลาฤกษ์พระมหาเจดีย์ศรีอำนาจเจริญเป็นต้น เมื่อถึงเวลาอาหารก็นั่งในวงเดียวกับพระภิกษุนั้นเองดูจะเป็นเรื่องปกติ ๆ เสียด้วย

บิณฑบาตนำพระสงฆ์
(ภาพพันทิป)

และเมื่อ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ นี้เองมีกระฐู่ในพันทิปพูดถึงฤกษ์แก่แล้วไปร่วมงานทอดผ้าป่าเพื่อการศึกษา ที่วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครุฑ กรุงเทพฯ โดยบิณฑบาตนำพระสงฆ์และช่วงเวลาอาหารก็นั่งที่หัวแถว...

ว่าไปแล้ว ตอนนี้นำพระสงฆ์ทุกหน่วยงาน ศาสนา... โดยเฉพาะมหาเถรสมาคม

คนขี้อิจฉา

แบ่งปัน สรรสาระ

คนขี้อิจฉา หมายถึง คนที่มีความอยากและความปรารถนาที่จะได้ดีมากกว่าคนอื่นและไม่อยากให้คนอื่นได้ดีกว่าตนเอง บางคนมีอาการหนักถึงขนาดที่เห็นคนอื่นได้ดีกว่าตนแล้วทนไม่ได้ ต้องคิดวิธีทำลายเขาให้ย่อยยับ คนเหล่านี้สร้างปัญหาเบียดเบียนจุดไฟเผาคนรอบข้างทำลายทุกอย่างเพราะใช้ใจที่คับแคบของตนตัดสิน

ลักษณะของคนขี้อิจฉาเป็นอย่างไรบ้าง

๑. ขอบน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่มีความภูมิใจในตัวเอง ชอบเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นจนเกิดเป็นทุกข์ คนที่ขอบน้อยเนื้อต่ำใจมักจะเป็นคนที่มีจิตใจอ่อนแอ หากเป็นมาก ๆ อาจส่งผลให้มีปัญหาทางจิต

๒. รู้สึกว่าตนมีปมด้อย อาจเกิดจากบาดแผลที่ฝังรากลึกมาจากการเลี้ยงดูของครอบครัวที่ไม่อบอุ่น

๓. ขอบนิทาว่าร้ายผู้อื่น ชอบหาเรื่องด้วยการพูดตำหนิตติเตียน แต่งเรื่องใส่ร้ายป้ายสี ใส่ความ เพื่อให้คนอื่นที่ตนเองอิจฉาได้รับความอับอายและเสื่อมเสียชื่อเสียง

๔. เป็นคนชอบเอาชนะ แพ้ไม่เป็น ถ้าคนอื่นได้อะไรดี ๆ กว่าตนเอง คนขี้อิจฉาจะทำทุกวิถีทางเพื่อจะให้ได้สิ่งนั้นมา ซึ่งอาจจะใช้วิธีสกปรก ไร้คุณธรรมวิธีแก้ไขความขี้อิจฉาสามารถทำได้ ดังนี้

๑. เปิดโอกาสให้แสดงความรู้สึกได้อย่างเต็มที่ จะเป็นการทำลายกำแพงของความรู้สึกให้เปิดออก การได้ระบาย จะทำให้ได้ปลดปล่อยความรู้สึกที่อัดอั้นออกมา ซึ่งจะช่วยให้ความคิดและจิตใจที่รุนแรงนั้นอ่อนโยนลง

๒. ปรับความเข้าใจและเสริมสร้างความมั่นใจ เพื่อให้คนขี้อิจฉารู้สึกมีความเชื่อมั่นในตัวเอง และสามารถมองโลกในแง่ดีได้มากขึ้น

๓. สร้างความเท่าเทียม คนขี้อิจฉามักรู้สึกว่าเขาไม่เท่าเทียมผู้อื่น ดังนั้นการทำให้เขารู้สึกว่าเขาได้รับความเท่าเทียมกับผู้อื่นจะทำให้ความขี้อิจฉานั้นหายไป

๔. เอาชนะด้วยความดี ให้เราทำดีกับทุกคนแม้คนนั้นจะเป็นคนขี้อิจฉาก็ตาม

ความขี้อิจฉาเมื่อเกิดแล้วและเมื่อรู้ตัวต้องพยายามระงับให้ได้ เพราะความขี้อิจฉาไม่ใช่พฤติกรรมที่ดีที่พึงกระทำ เมื่อเกิดกับใครก็มีแต่จะนำความเสียหายมาให้ถึงขนาดสามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตได้ ดังนั้น หากเรามีความรู้สึกขี้อิจฉาหรือมีคนใกล้ตัวเราเป็นคนขี้อิจฉาหรือเราถูกคนอื่นอิจฉา ลองนำวิธีแก้ไขความขี้อิจฉาที่กล่าวมาข้างต้นนี้มาใช้ ก็เชื่อว่าจะสามารถช่วยแก้ไขให้ดีขึ้นได้อย่างแน่นอน

● ดร.แพง ชินพงศ์ (ผู้จัดการออนไลน์)

(ตอนที่ ๔)

นอนดึก ทำให้ร่างกายไม่ได้ซ่อมตัวเอง
แต่ยังต้องทำงานมากกว่าเดิม
ยิ่งนอนดึกมากเท่าไร เม็ดเลือดยิ่งแตกมากเท่านั้น

๑) คัมภีร์สมุฏฐานวินิจฉัย

กล่าวถึงการค้นหาสาเหตุแห่งไข้ หรือการพยากรณ์โรคและไข้ต่างๆ โดยกล่าวถึง กองพิภักตสมุฏฐาน ๔ ประการ คือ

๑. ชาติสมุฏฐาน คือ ชาติดิน ชาติน้ำ ชาติลม ชาติไฟ

๒. ฤดูสมุฏฐาน คือ ฤดู ๓ ฤดูฝน(วาตะ) ฤดูร้อน (ปีตตะ) ฤดูหนาว(เสมหะ) ฤดู ๖

๓. อายุสมุฏฐาน เด็ก(๐-๑๖ ปี)ส่งผลให้เกิดเสมหะ วัยรุ่น(๑๖-๓๒ ปี)ส่งผลให้เกิดปีตตะ แก่(๓๒-ถึงตาย)ส่งผลให้เกิดวาตะ

๔. กาลสมุฏฐาน

- กาล ๓	๐๖.๐๐-๑๐.๐๐	เสมหะ	๑๐.๐๐-๑๔.๐๐	ปีตตะ	๑๔.๐๐-๑๘.๐๐	วาตะ
	๑๘.๐๐-๒๒.๐๐	เสมหะ	๒๒.๐๐-๐๒.๐๐	ปีตตะ	๐๒.๐๐-๐๖.๐๐	วาตะ
- กาล ๔	๐๖.๐๐-๐๙.๐๐	เสมหะ	๐๙.๐๐-๑๒.๐๐	โลหิต	๑๒.๐๐-๑๕.๐๐	ปีตตะ ๑๕.๐๐-๑๘.๐๐ วาตะ
	๑๘.๐๐-๒๑.๐๐	เสมหะ	๒๑.๐๐-๒๔.๐๐	โลหิต	๒๔.๐๐-๐๓.๐๐	ปีตตะ ๐๓.๐๐-๐๖.๐๐ วาตะ

สมุฏฐานทั้ง ๔ ประการนี้ แพทย์ทั้งหลายพึงเรียนรู้ไว้ให้แจ้ง เพราะเป็นที่ตั้งแห่งภูมิโรค และภูมิแพทย์ทั้งปวง

กองพิภักตสมุฏฐาน ๔ ประการ มีดังนี้

๑. ธาตุสมุฏฐาน แบ่งได้ ๔ กอง คือ

๑.๑ สมุฏฐานเตโชธาตุพิภักต

เป็นที่ตั้งแห่งธาตุไฟ ๔

จะวิปริตเป็นชาติ(โรคเกิดขึ้นได้อย่างไร)

จลนะ(โรคตั้งอยู่เพราะอะไร

ลูกกลมไปถึงอวัยวะใดบ้าง)

ภินนะ(ใช้ตัวยา หรือวิธีการอะไร

สลายโรคนั้นให้เบาบางลง

จนหมดไป) ก็อาศัย...

● **พัทพิตตะ (ติในฝัก หมายถึง 'น้ำดี' ที่อยู่ในท่อน้ำดี** **ถุงน้ำดี** **ตับ**) ในตับมี **ท่อน้ำดี** อยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อไหร่ที่กินอาหารที่มีน้ำมัน ร่างกายจะดูดซึมเอาไปย่อยใน **ท่อน้ำดี** ทั้งในตับและ **ถุงน้ำดี** เมื่อย่อยเสร็จจะกลายเป็น **ไตรกลีเซอไรด์ กรดไขมัน** และเปลี่ยนต่อไปเป็น **ฮอร์โมนต่างๆ** แล้วส่งไปเลี้ยงยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะ **ไขกระดูก สมอง ไชข้อต่างๆ น้ำหล่อเลี้ยงตา** ฯลฯ เราต้องรู้จักกิน น้ำมันต่างๆ เข้าไป เพื่อที่จะให้ร่างกายเปลี่ยนโครงสร้างมาใช้โดยไม่ตกค้าง และร่างกายเราจะต้องมี **'ตับ'** และ **'ถุงน้ำดี'** ที่แข็งแรง เพื่อส่ง **'น้ำดี'** ออกมาย่อยไขมันให้ได้เป็นจำนวนมาก และต้องพยายามทำให้ **ท่อน้ำดีเปิดตลอดเวลา** เพื่อเอา **'น้ำดี'** มาย่อยไขมัน โปรตีน คาร์โบไฮเดรท ให้เปลี่ยนเป็น **'ฮอร์โมน'**

สาเหตุที่ทำให้ **น้ำดี** เกิดความไม่สมดุล

๑. นอนดึก ตั้งแต่ ๒๓.๐๐ น. เป็นต้นไป ทำให้โลหิต และน้ำดี ไม่สามารถซ่อมแซมร่างกายได้สมบูรณ์ แต่ **'ตับ'** ต้องทำหน้าที่ส่งเลือดให้แก่เซลล์ต่างๆ ของร่างกาย ทำให้ **การย่อยคอเลสเตอรอล ไม่สมบูรณ์** ถ้านอนดึกบ่อยๆ จะทำให้มีปริมาณ ไขมันในเลือดสูง และมี

เลือดเสียตกค้างในระบบเลือดเพิ่มขึ้น ส่งผลทำให้ ท้องอืดง่าย แสบตาถ่าย ตึงสะบัก ตาพร่าถ่าย น้ำตาแห้ง ความดันโลหิตสูง ถ้านอนดึกนานๆ จะทำให้ **เลือดตกค้างที่ขั้วตับ กลางตับ** **ปลายตับ** สามารถทำให้เกิด **ไวรัสตับอักเสบ** ได้ ถ้ายังไม่ได้เปลี่ยนพฤติกรรมใหม่

๒. **หายใจสั้น** ถ้าเราสามารถฝึกหายใจยาวได้ จะทำให้ **ถุงน้ำดีเปิดกว้าง** ยิ่งหายใจยาวมากเท่าไร **'ถุงน้ำดี'** ก็จะเปิดกว้างมากเท่านั้น เพื่อนำ **'น้ำดี'** มาย่อย ไขมัน โปรตีน คาร์โบไฮเดรท ได้มากๆ การหายใจได้ยาวๆ ยังส่งผลให้เกิด **'เอ็นโดฟิน'** ซึ่งเป็น **ฮอร์โมนที่เกิดเองจากการหายใจยาว** นี้เอง เหมือนการทำสมาธิ เมื่อตกวงังค์ ก็จะมี **เอ็นโดฟิน** เกิดขึ้น ฉะนั้น ใครที่สามารถหายใจยาว ๆ ได้ ก็จะทำให้ **หลับได้ง่ายขึ้น ระบบขับถ่ายก็จะถ่ายเป็นเวลาก่อน ๗.๐๐ น.** แต่อย่าลืม! อย่าไปนอนดึกนะ จะส่งผลให้ **การขับถ่ายยากขึ้น ท้องจะผูกง่าย ทำให้เกิดลมจุกเสียดในท้องได้ง่าย ท้องอืด ท้องเฟ้อง่าย**

๓. การนอนมากเกินไป คือ นอนเกิน ๖-๘ ชั่วโมง **ต้องนอนตั้งแต่ ๒๑.๐๐-๐๓.๐๐ น.** ถ้าเร็วกว่านี้ เช่น บางคนนอนตั้งแต่ ๑๙.๐๐ น. ตื่น ๐๕.๐๐ น. ลังเกต เวลาตื่นนอนจะรู้สึก เจ็บตามเนื้อ ตามตัว ตามเส้นเอ็น ปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ ลืมตาขึ้นลำบาก ด้วยมีลมในลำไส้ มากเกินไป ออกซิเจนน้อยเกินไป ฮอร์โมนเมลาโทนินมากเกินไป เพราะเมื่อเราอยู่ในความมืด หรือหลับตานอน สารเมลาโทนิน จะหลั่ง แต่เมื่อเราตื่นขึ้นตอนเช้า ร่างกายจะหลั่งสารอะดรีนาลีน เพื่อเตรียมพร้อมร่างกายให้กระฉับกระเฉงในการทำงาน สรุปแล้ว **สารหรือฮอร์โมน ๒ ตัวนี้ ต้องสมดุลกัน**

● **อพัทพิตตะ (ตินอกฝัก** หมายถึง **'น้ำดี'** **ที่ถูกผลิตจาก 'ม้าม'** แล้วไม่มีที่บรรจุต้องส่งไปไว้ที่ **ถุงน้ำดี** หรือ **ส่งน้ำดีไปย่อยอาหาร** ที่กระเพาะอาหารเลย)

สาเหตุที่ทำให้หน้าตึงนอกพัก ไม่สมดุล

๑. กังวล เร่งรีบ อาบน้ำตึก อาบน้ำแล้วนอนเลย หายใจสั้น จะส่งผลให้ **เวียนศีรษะง่าย เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวง่าย ยอกหลังง่าย** ถ้ายังไม่เปลี่ยนพฤติกรรม จะทำให้หมอนรองกระดูกเคลื่อนได้ง่าย เพราะกล้ามเนื้ออ่อนแรง ถ้ามีการยกของหนักก็จะทำให้กล้ามเนื้อตึงหมอนรองกระดูกให้เคลื่อนได้ ทำให้ **มีอาการปวดหลัง** หรืออาจส่งผลให้เริ่ม **มีอาการปวดเข่า เกิดตะคริวง่าย ทำให้เกิดตึงบริเวณท้องน้อย** ส่งผลให้ **มีอาการมือชาได้** ถ้าเป็นนานๆอาจเกิดอาการ **นิ้วล็อค** ฯลฯ

๒. ลมหายใจ ก็ส่งผลต่อ **ระบบภูมิคุ้มกัน** ส่งผลต่อ **ระบบขับถ่าย** เมื่อเราหายใจได้ยาวๆ จะทำให้ลำไส้เคลื่อนตัว ทำให้น้ำเหลืองเคลื่อนตัว **จากกล้ามเนื้อสู่หัวใจ** เมื่อน้ำเหลืองเคลื่อนตัวได้ดี ระบบภูมิคุ้มกันก็จะแข็งแรง การออกกำลังกายช่วยทำให้เราต้องหายใจได้ยาวขึ้น การออกกำลังกายจึงเป็นการขับของเสียออกทางเหงื่อได้ และขับเลือดเสียออกจากระบบเลือดได้เพิ่มขึ้น

● **กำเเดา (เปลวแห่งความร้อน** หมายถึง **เซลล์เม็ดเลือดที่ถูกใช้จนแตกเป็นจำนวนมาก** เช่น เครียด กังวล โกรธ หรือได้รับอุบัติเหตุ กินอาหารรสจัด มันจัด หรือ นอนดึก จะทำให้เม็ดเลือดแตก ไม่สามารถนำไปฟอกเป็นโลหิตแดงได้อีก ถ้ามีจำนวนมาก จะแสดงอาการ **ร้อนในที่ปาก ทั้งด้านบน และด้านล่าง เป็นแผลในปาก)**

สาเหตุที่ทำให้เม็ดเลือดแตก

๑. นอนดึก ทำให้ร่างกายไม่ได้ซ่อมตัวเอง แต่ยังคงทำงานมากกว่าเดิม ยิ่งนอนดึกมากเท่าไร เม็ดเลือดยิ่งแตกมากเท่านั้น

๒. อารมณ์ต่างๆ เช่น โลก โกรธ หลง เครียด กังวล ตื่นเต้น ตกใจ ตีใจเกินไป ก็จะทำให้เม็ดเลือดแตกเช่นกัน

๓. อาหารที่มีสารเคมี **สารเคมีที่ถูกดูดเข้า**

ไปบ่อยๆ จน **'ตับ' กรองไม่ไหว** จะมีสารเคมีอยู่ในกระแสเลือดและทำลายเม็ดเลือดตลอดเวลา

๔. อากาศมีมลพิษ ทำให้มี **มูกเพิ่มขึ้นที่ 'ปอด'** ทำให้การดูดซึม 'ออกซิเจน' มาฟอกเลือดได้น้อยลง

๕. คลื่นไฟฟ้าต่างๆ **เสาไฟฟ้าแรงสูง เครื่องใช้ไฟฟ้า** มีคลื่นที่ส่งผลให้เม็ดเลือดแตกตลอดเวลาที่อยู่ใกล้

๖. หายใจสั้น ทำให้เกิด **อะดรีนาลิน** ส่งผลให้เม็ดเลือดแตก

๗. อาบน้ำแล้วนอนเลย ทำให้ **ม้ามอ่อนแอ** ขับเม็ดเลือดได้น้อยลง

๘. นอนตื่นกลางดึกบ่อยๆ ทำให้ **ร่างกายซ่อมตัวเองตอนนอนไม่ได้** แต่กลับต้องทำงานส่งเลือดมากกว่าเดิม ทำให้มีเม็ดเลือดแตกมากขึ้น

๙. อุบัติเหตุ ทำให้ **เม็ดเลือดแตก ทั่วตัว** โบราณ จะเอาไปย่างไฟ เพื่อให้เลือดหมุนเวียนถูกขับออกได้เร็วขึ้น

๑๐. **ดื่มน้ำน้อยมาก ร่างกายไม่สามารถขับเซลล์ตายไปทิ้งได้มากพอ** จึงทำให้เลือดเป็นกรดส่งผลให้ทำลายเม็ดเลือดอย่างต่อเนื่อง

๑๑. **กลิ่นฉี่ กลิ่นขี้** การเก็บของเสียไว้ทั้งสองทาง แล้วขับออกช้า ส่งผลให้ **มีการดูดซึมกลับเข้าไปในกระแสเลือด** และกลับไปทำลายเม็ดเลือดเพิ่มขึ้น

๑๒. **ตากแดด ตากลม ตากฝน ตากแอร์ เย็นๆเกินไป** ทำให้ร่างกายต้องปรับอุณหภูมิที่ ๓๗ องศาเซลเซียส ตลอดเวลา **เมื่อมีอุณหภูมิที่ไม่ปกติ จะทำให้อวัยวะต่างๆ ต้องทำงานหนัก** จึงส่งผลให้เม็ดเลือดแตกเช่นกัน **☞ ต่อฉบับหน้า**

เรียนธรรมะ	อย่าตะกละ	ให้เกินเหตุ
จะเป็นเปรต	หิวประชัญ	เกินคาดหวัง
อย่าเรียนอย่าง	ปรัชญา	มัวบ้าดั่ง
เรียนกระทั่ง	ตายเปล่า	ไม่เข้ารอย
❖ พุทธทาสภิกขุ		

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

ส่วนเนื้อหาว่าด้วยมรดกแบ่งเป็น ๒ ลักษณะ ดังนี้

ลักษณะ ๑ พินัยกรรม มี ๕ หมวด คือ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป พินัยกรรมทรัพย์สิน พินัยกรรมจัดการ ผู้จัดการมรดก การรวบรวมทรัพย์สินมรดก

ลักษณะ ๒ การแบ่งปันมรดก มี ๖ หมวด คือ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป ทายาท ทายาทประเภทหนึ่ง ทายาทประเภทสอง ทายาทประเภทสาม ทารกในครรภ์ บุคคลสูญหาย บุคคลเพศที่สาม และผู้พ้นจากการเป็นผู้นับถือศาสนาอิสลาม

๓.๒ การประชุมพิจารณาร่างคู่มือกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก

สำนักงานอธิบดีผู้พิพากษาศาล ๙ ได้จัด

ประชุมพิจารณาร่างคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับศาลยุติธรรม ณ ห้องประชุมศาลจังหวัดสงขลา รวม ๑๕ ครั้ง ครั้งละ ๒ วัน

ต่อมาคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม โดยนายไพโรจน์ วายุภาพ ประธานศาลฎีกา เล็งเห็นว่า ตามที่ศาลยุติธรรมได้ดำเนินการจัดทำหนังสือคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก (ฉบับศาลยุติธรรม) เพื่อให้ศาลในเขตพื้นที่จังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล ใช้ประโยชน์ในการศึกษา อ้างอิง อันเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนในเขตพื้นที่ดังกล่าวให้เป็นมาตรฐาน

เดียวกัน ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจในหลักการ เนื้อหา ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น จึงเห็นสมควรจัดทำ คำอธิบายหนังสือคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่า ด้วยครอบครัวและมรดก (ฉบับศาลยุติธรรม) จึง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการจัดทำคำอธิบายหลัก กฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก (ฉบับศาล ยุติธรรม) ตามคำสั่งคณะกรรมการบริหารศาล ยุติธรรม ที่ ๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เรื่องแต่งตั้งคณะอนุกรรมการจัดทำคำอธิบาย หลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก (ฉบับศาลยุติธรรม) ประกอบด้วยบุคคล ดังต่อไปนี้

๑. อธิบดีผู้พิพากษามาภาค ๙
ประธานอนุกรรมการ
๒. นายชาญณรงค์ ปรานีจิตต์
อนุกรรมการ
๓. นายสืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล
อนุกรรมการ
๔. นายอรุณ เรืองเพชร
อนุกรรมการ
๕. นายประคอง เตกฉัตร
อนุกรรมการ
๖. นางวิรา ณ พิบูล
อนุกรรมการ
๗. เลขาธิการศาลยุติธรรมประจำภาค ๙
อนุกรรมการ
๘. ผู้แทนสำนักจุฬาราชมนตรี
อนุกรรมการ
๙. ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา
อนุกรรมการ
๑๐. ดร.อิสมาแอล อาลี
อนุกรรมการ
๑๑. ดร.มุฮัมมัดซาคี เจ๊ะหะ
อนุกรรมการ
๑๒. นายเจ๊ะเหล๊ะ แยกพงษ์
อนุกรรมการ
๑๓. นายอภิรัฐ หมดสะอิ
อนุกรรมการ

๑๔. คณะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดปัตตานี
อนุกรรมการ
๑๕. คณะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดยะลา
อนุกรรมการ
๑๖. คณะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดนราธิวาส
อนุกรรมการ
๑๗. คณะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดสตูล
อนุกรรมการ
๑๘. คณะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดเบตง
อนุกรรมการ
๑๙. ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและวิชาการ
ศาลยุติธรรม อนุกรรมการ
๒๐. ผู้อำนวยการสำนักศาลยุติธรรมประจำ
ภาค ๙ อนุกรรมการ
๒๑. หัวหน้าส่วนวิชาการและงานคดี
อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักศาลยุติธรรมประจำภาค ๙
๒๒. นายอนุเทพ อินทรชิต
อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๓. นางสาวสุชฎา ขนุนนิล
ผู้ช่วยเลขานุการ
๒๔. นางสาวอุทัยวรรณ สุขเกษม
ผู้ช่วยเลขานุการ

ให้คณะอนุกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. ดำเนินการจัดทำคำอธิบายหลักกฎหมาย อิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก (ฉบับศาล ยุติธรรม) เพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกันในการ ปฏิบัติงาน

๒. รายงานผลการดำเนินงานต่อคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม

๓. ดำเนินการตามที่คณะกรรมการบริหาร ศาลยุติธรรมมอบหมาย

หลักเกณฑ์การนำกฎหมายอิสลามมาบังคับใช้

การที่จะนำกฎหมายอิสลามมาบังคับใช้เกี่ยวกับคดีมรดกได้นั้น จะต้องประกอบด้วยหลัก เกณฑ์ดังต่อไปนี้ จะขาดหลักเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง

ไม่ได้เลย คือ

๑. เจ้ามรดกเป็นคนนับถือศาสนาอิสลาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๔๙/๒๕๕๑ บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๕๔๙ นั้น หมายความว่า คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องด้วยเรื่องครอบครัวและมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยครอบครัวและมรดกของผู้นับถือศาสนาอิสลามอันเกิดขึ้นใน ๔ จังหวัดดังกล่าว

๒. โจทก์จำเลยในคดีที่มีข้อพิพาทหรือผู้ร้องขอในคดีไม่มีข้อพิพาท หมายถึง คู่ความทั้งหมดในคดีจะต้องเป็นคนนับถือศาสนาอิสลามทั้งหมด ถ้ามีคู่ความคนใดคนหนึ่งไม่ได้ นับถือศาสนาอิสลามก็ใช้กฎหมายอิสลามไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๙๘/๒๕๑๒ โจทก์มิใช่อิสลามศาสนิก จะบังคับคดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๓ มิได้

๓. ต้องเป็นคดีมรดกที่เกินใน ๔ จังหวัด คือ ปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล ถ้าไม่ใช่คดีมรดกที่เกิดใน ๔ จังหวัดดังกล่าวแล้ว ก็จะนำกฎหมายอิสลามมาใช้ไม่ได้ หากเป็นคดีมรดกแม้เกิดใน ๔ จังหวัด แม้ทรัพย์มรดกจะอยู่นอกเขต ๔ จังหวัด ก็ต้องใช้กฎหมายอิสลาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒/๒๕๑๗ แม้โจทก์จำเลยจะเป็นอิสลามศาสนิกและเป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับเรื่องมรดกอิสลามศาสนิกก็ตาม แต่ถ้ามิใช่เป็นคดีที่เกิดในจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล จะนำกฎหมายอิสลามมาใช้บังคับแทนบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๐/๒๕๔๓ แม้ทรัพย์มรดกจะอยู่นอกเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล ก็ต้องใช้กฎหมายอิสลามบังคับ (คดีนี้เป็นคดีมรดกของผู้นับถือศาสนาอิสลามเกิดในจังหวัดสตูล คู่ความเป็นคนนับถือศาสนาอิสลาม)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๗๔/๒๕๑๘ เมื่อมีการนำกฎหมายอิสลามมาใช้บังคับแก่คดีเกี่ยวกับมรดกนั้นก็ต้องมีตะไต่ะยุติธรรมร่วมเป็นองค์คณะเพื่อวินิจฉัยชี้ขาดคดีเกี่ยวกับข้อกฎหมายอิสลามในศาลชั้นต้น และคำชี้ขาดของตะไต่ะยุติธรรมเป็นที่สุด ซึ่งศาลสูงจะต้องถือตามไม่มีอำนาจที่จะไปวินิจฉัยชี้ขาดอีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒๙-๑๐๓๐/๒๕๑๑ การพิจารณาพิพากษาคดีครอบครัวมรดกที่ต้องใช้กฎหมายอิสลามบังคับนั้น ตะไต่ะยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายอิสลามและลงลายมือชื่อในคำพิพากษาดังด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๔๐/๒๕๐๕ ศาลอุทธรณ์ไม่มีอำนาจวินิจฉัยข้อกฎหมายอิสลามได้ เพราะถ้ามีคำวินิจฉัยชี้ขาดของตะไต่ะยุติธรรมในข้อกฎหมายมาโดยถูกต้องแล้วย่อมเป็นอันเด็ดขาดในคดีนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๖๓/๒๕๕๑ คดีเกี่ยวกับเรื่องมรดกซึ่งเกิดในจังหวัดปัตตานีและผู้ร้องเป็นอิสลามศาสนิกตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๓ ซึ่งให้ใช้กฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก บังคับแทนบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และตามมาตรา ๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ตะไต่ะยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายอิสลาม เมื่อตะไต่ะยุติธรรมที่นั่งพิจารณาคดีนี้ในศาลชั้นต้นได้ชี้ขาดในข้อกฎหมายอิสลามแล้วว่า ผู้ร้องเป็นบุคคลต้องห้ามในการเป็นผู้จัดการมรดกตามกฎหมายอิสลาม เนื่องจากผู้ตายมีทายาทอื่น ๆ ที่มีส่วนได้เสียในทรัพย์มรดกมากกว่าผู้ร้องและทายาทอื่น ๆ ไม่ให้ความยินยอมแก่ผู้ร้องขอเป็นผู้จัดการมรดก คำวินิจฉัยชี้ขาดในข้อกฎหมายอิสลามของตะไต่ะยุติธรรมเป็นอันเด็ดขาดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

๒

ปณิธาน “มนุษย์”

ครบวาระร้อยรำลึกถึงชีวิต
“ยี่สิบปี” อุดมการณ์ผสวนใจ

แดนพุทธธรรมร่มเย็นสันติสุข
ให้อยู่ดีกินดีตามครรลอง

ด้วยศรัทธาปสาทะพุทธธรรม
ที่ประพุดติเยียงครุมิรู้ถอย

สำนึกในคุณค่าของ “มนุษย์”
แม้บางคนโหดชั่วโดยสันดาน

หมายมุ่งแต่ประโยชน์ตนเสพสมหวัง
นักการเมืองยุคนี้บ้างเลศพราง

นักการเมืองแท้จริง...ผู้เสียสละ
คลายปัญหามวลเหตุระคายเคือง

สมานประโยชน์เสมอหน้าทุกหมู่เหล่า
สถาบันชาติศาสนาน้อมนำคน

ที่ “เราคิดอะไร” ยืนหยัดได้
อุทิศให้แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง

ด้วยหลักธรรมประยุกต์เอื้อชนพอง
ยึดมั่นครองศีลธรรมจำเรียวรอย

เหตุเต็มด้าคำสอนจำเรียงร้อย
ชูธงคอยรับศิษย์นิจกาล

ประเสริฐสุดเหนือสัตว์เดรัจฉาน
คิดก่อการกวนเมืองมิเว้นวาง

ด้วยแฝงฝังประโยชน์ชาติอิงแอบอ้าง
ทุกก้าวย่างพึงสังวร...มารการเมือง

อุทิศตนเอาภาระสารพัดเรื่อง
มุ่งประเทืองประเทศทุกชุมชน

ตั้งต้นเกล้าโปรดประชาทุกแห่งหน
ใครฉ้อฉลแผ่นดิน...สิ้นค่า “ไทย”

หนังสือดี

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

>หมวดธรรมะ

- พระธรรมบุญของพุทธ
- มหาทาน
- พรแท้ของพุทธ
- จุดไฟศรัทธาท่ามกลางทุกข์

>หมวดอาหารมังสวิรัต

- มังสวิรัตพื้นบ้าน
- ตำรับอีสานแท้

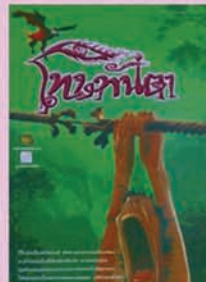
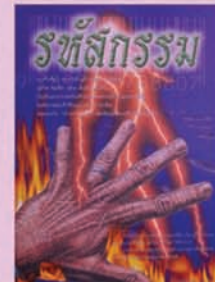
>หมวดสมุนไพรใกล้ตัว

- ยอ สรรพคุณเยี่ยม
- รู้ค่ายาดี รู้วิธีอายุยาว
- สะเดา มากคุณค่า เกินคาดเดา

>หมวดกรรม

- รหัสกรรม
- โทษทันตา

>หมวดสุขภาพ

- เพื่อสุขภาพที่ดีกว่า
- เวลาชีวิต
- ประสบการณ์ดีที่ออกซ์
- วัชรดีที่ออกซ์

สั่งซื้อหนังสือที่ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10240

โทร. 0-2733-6245, 08-1253-7677, 08-2345-3648

โอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์ ธ.กสิกรไทย

สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

บัญชีเลขที่ 077-2-13857-3

ขวด+สายดีที่ออกซ์ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธ์

09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์

08-2345-3648

ศีลสนิท น้อยอินตะ

08-1253-7677

● ขวัญ...คือมิ่งสิ่งรักล้ำประจําร่าง

ขวัญ...จักสร้างพลังใจให้คงมั่น

ขวัญ...สิ่งนี้ที่ทุกผู้รู้สำคัญ

ขวัญ...คิดเพียงแจกกัน กับขวัญก่อน ขวัญใดที่ดี

ถ้าหากเป็น “ขวัญ” เขาเจิมจุณเพรียกเรียกขอ

มันก็เป็น “ขวัญ” เสริมเติมต่อเพียงสอवादลี

แต่หากตนก่อ ตนแกร่งแต่งกรรมให้ดี

เพียรทวิมี “ศีลขันธ” จักขวัญยืน.

ขวัญ

เพลงนี้ แต่งเมื่อ ๒๙ ก.ย. ๒๕๐๘

เดิมเป็นเพลง “ขวัญดาว” แต่งขึ้นเป็นเพลง

ประจำรายการ “ขวัญดาว” ซึ่งเป็นรายการสร้าง

นักร้องทางโทรทัศน์ ทั้งประกวดแข่งขันชิงรางวัล

ทั้งให้โอกาสแก่บรรดาผู้รักร้องเพลงได้แสดงออก ซึ่ง

อาตมาจัดทำในช่วงที่อาตมาทำงานอยู่ทางช่อง ๔ อันเป็น

โทรทัศน์ช่องแรกของประเทศไทย ยุคนั้นเป็นแค่

โทรทัศน์ขาวดำ เนื้อหาก็คือเป็นการให้กำลังใจแก่ผู้ใฝ่

เป็นดาวทางเพลงการันนั้นแหละ ตอนนั้นอาตมาก็ยัง

วุ่นวายอยู่กับโลกทางนี้อยู่ ต่อเมื่อมาบวชแล้ว

อาตมาก็จึงเอาทำนองนั้นมาใส่เนื้อร้องให้เป็นเพลงที่มี

คุณค่าขึ้นจากโลกีย์สามัญ เป็นเพลงสาระ เป็นเพลงมีธรรมะขึ้นมา

เสร็จเมื่อ ๑๒ มิ.ย. ๒๕๒๘ และอัดแผ่นเสียง ทำอัลบั้มชุด “ขวัญ” โดยมี..สุเทพ

วงศ์กำแหง ขับร้องคนแรก โดยมี..ทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล ร้องผสม มีสมาน กาญจนผลิน แยกเสียงประสาน เวอร์ชันแรก

ตั้งแต่ ๘ พ.ค. ๒๕๒๙ วางตลาด มิ.ย. ๒๕๒๙ ต่อมาก็มั้ทั้งนักร้องชายและนักร้องหญิงร้องกันอีกหลายเวอร์ชัน เนื้อหาความหมาย

ก็หยิบเอา “ขวัญ” ที่คนไทยรู้จัก ว่าคือนามธรรมที่บอกผู้อื่นว่าเป็นอย่างไรได้ยากมาก แต่เป็นมิ่งสิ่งสำคัญแห่งชีวิตทีเดียว มาเป็น

interest point ของเพลง แล้วขยายความให้เห็นถึง “ขวัญ” ที่คนโลกๆเขาสร้างใส่ชีวิตกัน ซึ่งเป็นเพียงอุปาทาน สร้างด้วย

พิธีกรรมจุณเจิมเรียกขวัญมาใส่คนบ้าง นูดประโลมกันให้เกิดขวัญกำลังใจบ้าง ซึ่งเป็น “ขวัญ” ที่ได้แค่อุปาทานบูโจอาศัย

ชั่วระยะชั่วคราว ไม่ได้แท้จริงจ้งยังอื่นอะไร แต่ถ้าเป็น “ขวัญ” ที่สร้างด้วยการหันมาตั้งใจใฝ่ศึกษาประพฤติธรรมนำพาเอา

“ขวัญ” ที่เป็นโลกุตรธรรมอันเป็นของชาวไทยมีศาสนาพุทธมาแต่ดั้งเดิม กลับคืนมาให้ชนชาวไทยได้ โดยศึกษาปฏิบัติ “ไตร-

สิกขา” ที่เป็นโลกุตรระ กระทั่ง “ขันธ ๕” ของเราปราศจากอุปาทานกันได้ ก็จะเป็น “ขวัญ” ที่มีสัจจะแท้ที่ท้าทายให้พิสูจน์ได้

เสมอ ครอบที่ผู้ใฝ่ยังไม่มิจฉาปฏิฐิในพุทธธรรม จิตของเราจะให้เกิดเป็นอุบัติเทพ ที่สุดเป็นวิสุทธิเทพจริง (โอปปาทิก-

โยนิ) พันทุกอันเกิดจากอวิชชานี้ได้อย่างเด็ดขาด และมีธรรมฤทธิ์เป็นไทยที่แสนสุขมั่นคงยั่งยืนไปนานเท่านั้นได้อย่าง

แท้จริง.

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๔ ก.ย. ๒๕๕๗

ดาวน์โหลดเพลง “ขวัญ” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect to www.bunniyom.com